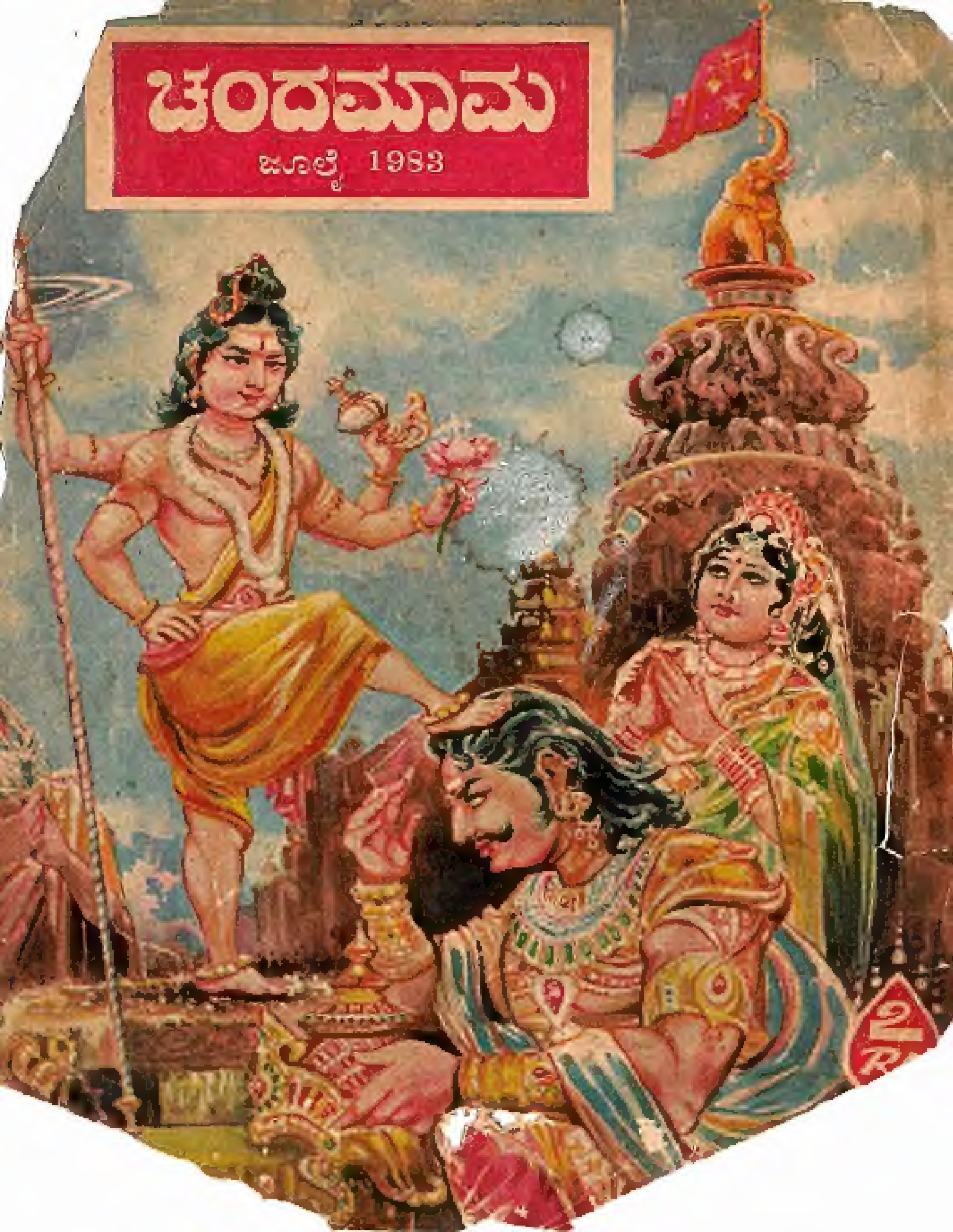

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಜೂಲೈ 1983

MP

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಜೆ ಕೆ ಹಾಸೆ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ಸಾ ಗಿ ರಿ ದ್ಡಿ

ದಾಸಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು. ಹತ್ತು ಜನರು ಪೂಜಾರಿಗಳಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯತನಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ಬೆನ್ನ ತಮಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ವರ್ತಿಸುವವರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ "ಯಾತ್ರೆ ಯ ಫಲ" ಎಂಬ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶೇಷ. ಚಂದಮಾಮನ ಕಳೆದ ಸಂಚಿಕೆಯ ಪೂರ್ತಿ ಚಿತ್ರಗಳೂ ಮಲ್ಟೀಕಲರಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾಗುವೆಯಷ್ಟೇ ? ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೀಗೆಯೇ ಪೂರ್ತಿ ವರ್ಣಚಿತ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ ರಂಜಿಸುತ್ತಾನೆ "ಚಂದಮಾಮ"

ಅ ಮ ರ ವಾಸಿ

ಅರ್ಥ ಹಾನಿಶ್ಯಾಪ ಮಹಿ: ಗೃಹಾಙ್ಕಿತ್ಯಾದಿಕಂ ಕಥಾ
ವಂಕನಾ ಮಂಚಲಾನಾಪ್ರರ್ವ ಪ್ರಕಾಶಾ,ರಿ ಸರ್ವದಾ
ಧನ ಹೋದರೂ, ಅವಮಾನವಾದರೂ, ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಲವರ
ಗಳಿದ್ದರೂ, ತನ್ನಿಂದ ಇತರರಿಗೋ ಇತರಿಂದ ತನಗೋ ಮೋಸ
ವಾದರೂ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಸಂಪುಟ : ೭೧

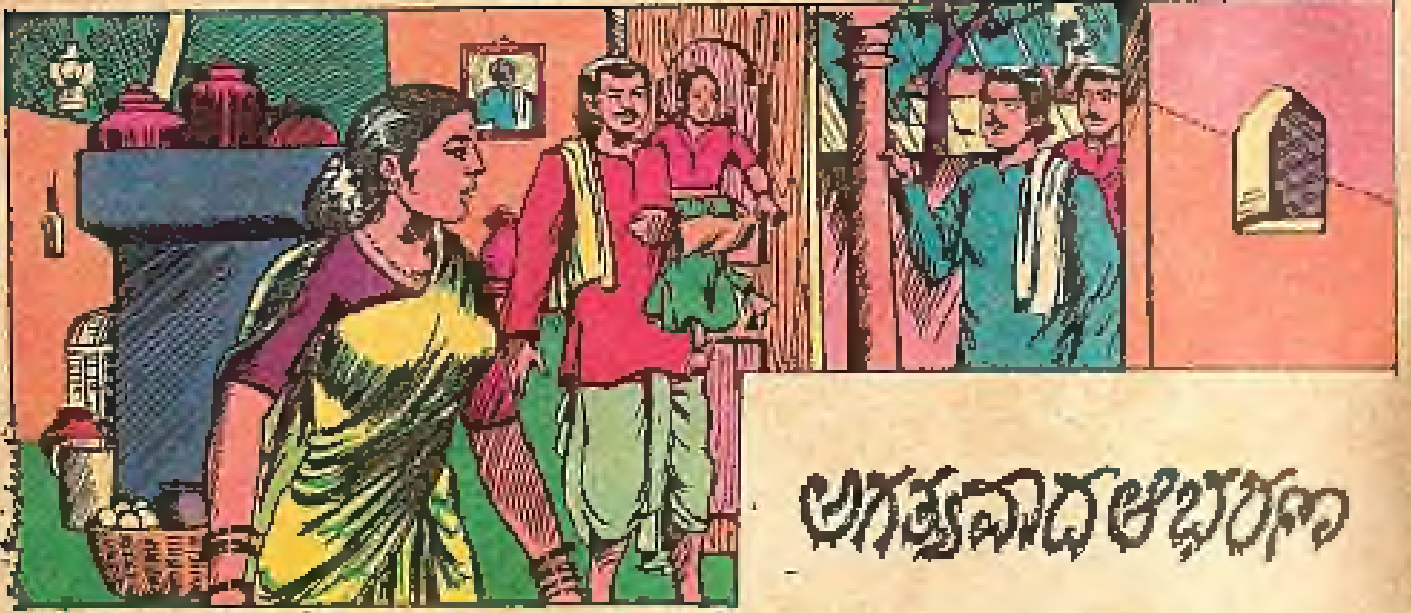
ಜುಲೈ '೮೩

ಸಂಚಿಕೆ : ೧

ಒಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦

:: ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಅಗತ್ಯವಾದ ಆಭರಣ

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ಅಕ್ಕಾತ್ತಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಜತೆಗೆ ಗಾಳಿಯೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಗಂಗಾಧರನು ಓಡಿ ಬಂದು ಹೊರಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ. ಕಿಟಕಿಗಳ ಬಾಗಿಲನ್ನೂ ಹಾಕಿದನು. ಹೊರಗೆ ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಗಾಳಿಮಳೆ ಗುಡುಗುಗಳ ಗದ್ದಲಗಳಿಗೆ ಗಂಗಾಧರನ ಆರು ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗಳು ಎದ್ದಾ ಹೆದರಿ ಓಡಿ ತಾಯಿಯನ್ನು ಗೆತ್ತೆಯಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

“ಹೆದರಬೇಡಮ್ಮಾ! ಅದೇನೂ ಮಾಡದು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಗಂಗಾಧರನು ಮಗಳನ್ನು ತಾನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಬಡಬಡನೆ ಹೊಡೆಯುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು.

ಗಂಗಾಧರನು ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದನು. ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆದು ಅವನ ಮಿತ್ರ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನೂ. ಇನ್ನೊಬ್ಬನೂ ಒಳಗೆ ಬಂದರು. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನನ್ನು ನೋಡಿ, “ಎದ್ದಾ ಹೆದರಿ! ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನಗುತ್ತ ಮುಖ ಅರಳಿಸಿದಳು. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನೂ

ಗಂಗಾಧರನೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಗೆಳೆಯರು. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ.

ಗಂಗಾಧರನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ಗಾಯತ್ರಿ. ನೋಡಿದಿಯಾ ನಿನ್ನಣ್ಣ ಬಂದ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಬಂದವ ರಿಬ್ಬರೂ ಒದ್ದೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಾಯತ್ರಿ ಅವರಿಗೆ ಒಣಗಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಳು.

ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ “ಅಗತ್ಯ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ರಂಗಾಧರರವರಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆ ಶುರುವಾಯ್ತು. ಈ ಮಳೆ. ಇವನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರದ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವವನು” ಎಂದು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನು ತನ್ನೊಂದಿಗಿದ್ದವನನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಪರಿಚಯಮಾಡಿ ಸಿದನು. ಗಾಯತ್ರಿ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಆಡಿಗೆ ತಯಾರುಮಾಡಿದಳು. ಊಟ ಉಪಚಾರಗಳಿಲ್ಲ ಅದ ಮೇಲೆ ಬಂದವರಿಗೆ ಹೊರಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ಹಾಲುಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

“ನಾನು ಮಾವನ ಹತ್ರ ಕಥೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ಮಲಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಳು ಎದ್ದಾ.

“ಆಗಲೇ ಕುಂಬಾ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಮಾವಯ್ಯ ನಡೆದು ನಡೆದು ಬಳಲಿದ್ದಾರೆ. ಕಥೆ ಕಥೆ ಅಂತ ಆವರನ್ನು ತೊಂದರೆ ಪಡಿಸ ಕೂಡದು” ಎಂದಳು ಗಾಯತ್ರಿ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೋಪದಿಂದ.

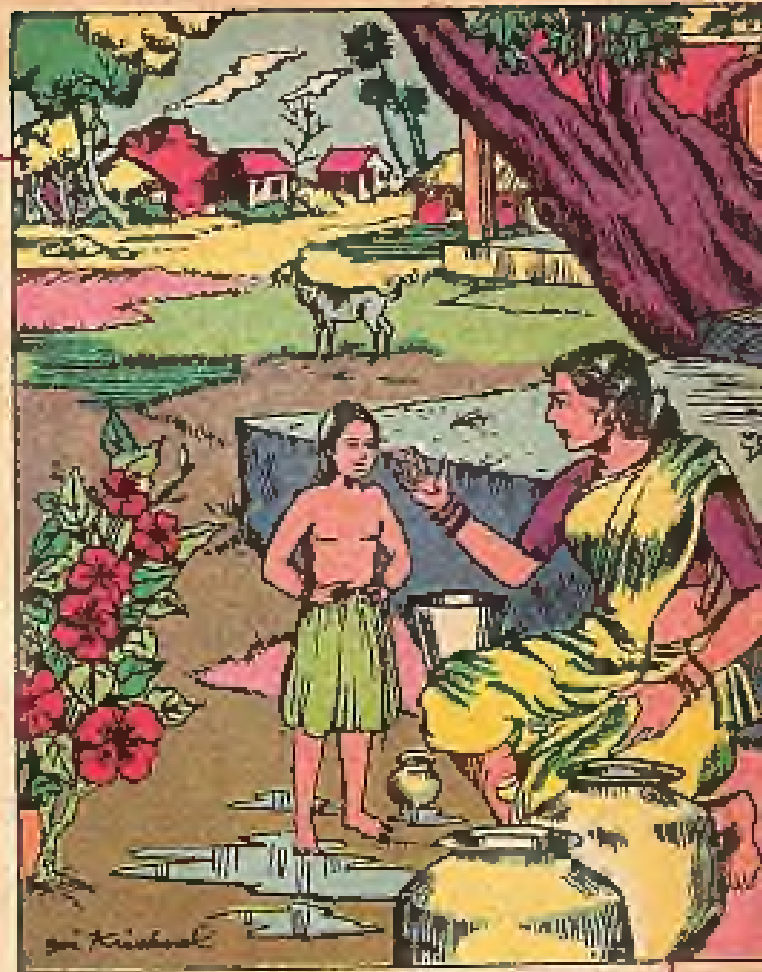
“ಪವಾಂಗಲ್ಲ ಬಿಡಮ್ಮ. ಎದ್ದಾ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡು ವವರೆಗೂ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು ಸತ್ಯ ನಾರಾಯಣ.

ಎದ್ದಾ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಒಂದು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದಳು. ಅವನು ಹೇಳುವ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ. ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನಂತೆ ನಿದ್ದೆಗೆ ಮಲಿದಳು. ಬಳಲಿದ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ನಿದ್ದೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ವಾದಾಗ ಬೆಳಗಾಗಿತ್ತು.

ಆಗಲೇ ನಿದ್ದೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಕುಳಿತಿರ್ದ ಕೋದಂಡನು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನು ಎದ್ದ ಕೊಡಲೇ. “ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಇದ್ದು ಆಮೇಲೆ ಬಾ. ನಾನು ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲಸವಿದೆ” ಎಂದಳು.

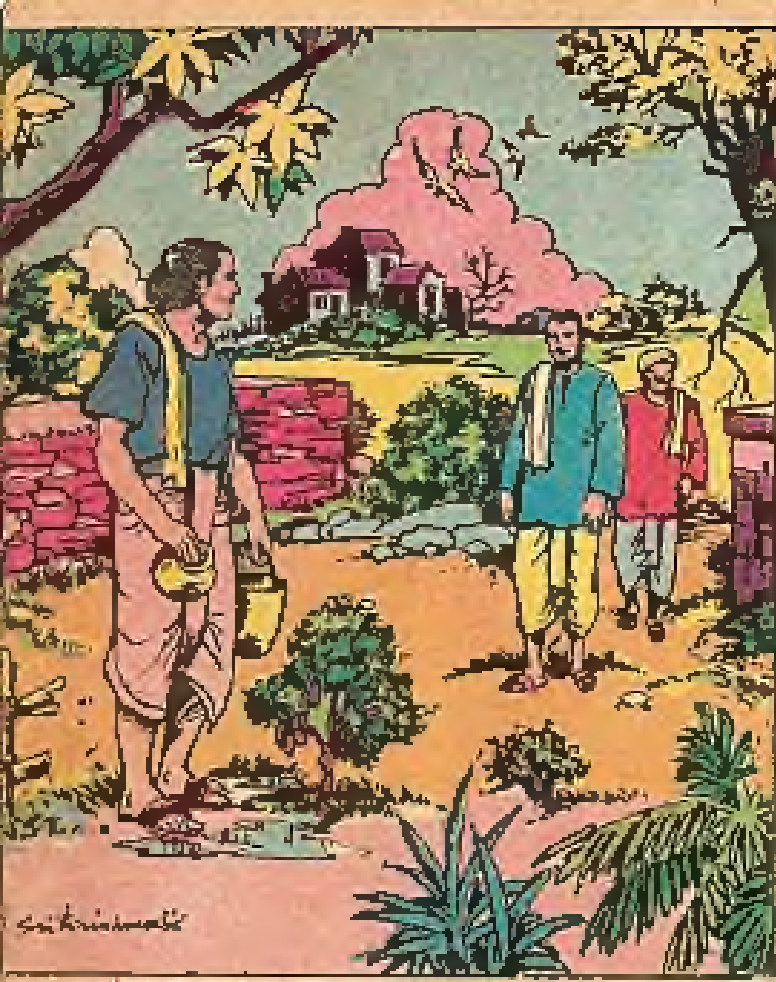
ಎದ್ದಾನಿಧಿಯಿಂದಿದ್ದರೆ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡಲಾರಳೆಂದು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನೂ ಆಗಲೇ ಹೊರಡಲು ತಯಾರಾದನು. ಗಂಗಾ ಧರನೂ, ಗಾಯತ್ರಿಯೂ ಊಟ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದರೂ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಮಾರುದ್ಧ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಎದ್ದಾ ಎದ್ದು. “ಸತ್ಯಾ ಮಾವ ಎಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾ ಮನೆಪೂರಾ ಹುಡುಕಿ ಓಡಾಡುವಾಗ, ಗಾಯತ್ರಿ ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು. “ಮಾವ ನಿನ್ನ ಬೆಂಚ್ಚಿನಿಂದ ಬೊಂಬೆ ತರುತ್ತೇನೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೀರಿ” ಎಂದಳು.

ಆಮೇಲೆ ಅವಳು ಮಗಳ ಮುಖ ತೊಳೆಯಿಸು ವಾಗ ಅವಳ ಬಾಲ ಕುಕ್ಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿ

ಗಾಬರಿಯಾಗಿ, “ಸರ ಎಲ್ಲಿಯೇ?” ಎಂದಳು. ಅತ್ತೆಯವರು ತಮ್ಮ ಮೂರುವರೆ ಮನಸಿನ ಸಗವನ್ನು ಕರಗು ಮೊಮ್ಮಗಳಿಗೆ ಎರಡಳಿಯ ಯಾಲಕ್ಕಿ ಸರ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ಅದೀಗ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೇನು? ದೊಡ್ಡವಳಾದ ಮೇಲೆ ಹಾಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಂದರೆ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ಎದ್ದಾ. ಬೇಕು ಬೇಕು ಅಂತ ಹಟ ಹಿಡಿದುದರಿಂದ ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆ ಇವಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಳು.

ಗಾಯತ್ರಿ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಮುಂದಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎದ್ದಾ ಮಲಗಿದ್ದ ಪಾಟಿಯನ್ನು ಕೊಡರಿ ನೋಡಿದಳು. ಸರದ ಜಾಡು ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. ಗಾಯತ್ರಿಗೆ ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು. ಅತ್ತೆ ಯವರು ಅವಳ ಮದುವೆಯ ಕಾಲದ ಬಳೆಗಳನ್ನು ಕರಗು ಒಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡಿಸಿದ ಸರವದು. ಅದು ಹೋಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಂತುಟವಾಗಬೇಡ! ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಮೊಮ್ಮಗಳ

ಇನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವನೆಂದು ಪತ್ರ ಬರೆ ಬರೆ ದಿದ್ದಾರೆ ! ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಸರವನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ಎರಡೆಳೆಯ ಯಾಲಕ್ಕೀಸದ ಕಾಣಿಕೆಯಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದು ಗಂಗಾಧರನೂ ಮನೆಯ ಮೂಲೆ ಮುಂದು ಕುಳಿತು ಪುರಾ ಹುಡುಕಿದನು, ಪ್ರಯೋಗ ಜನವೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಗ್ರಾಮ್ಯತ್ರಿ ಅನ್ನ ನೀರು ಬಟ್ಟು ಚುತಿಸುತ್ತ, "ರಾತ್ರಿ ಬೆಳಗುವುದಕ್ಕೋಳಿಗೆ ಚೆನ್ನದ ಸರ ಮಾಯ ವಾಗುವುದೆಂದರೆ ಏನಪ್ಪಾ ಇದು! ಒಂದು ವೇಳೆ ಸತ್ಯಾನ್ನ ಮಗು ನಿರ್ದಯರಾಗಿರುವಾಗ ಸರ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಚುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಡಗುಟ್ಟಿದನೋ? ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಲು ಮರೆತನೋ?" ಎಂದರು.

ಇದ್ದರೂ ಇದ್ದೇತೆಂದು ಕೋರಿತು ಗಂಗಾಧರನಿಗೆ. ಈ ಒಂದೇ ಒಂದು ಆಸೆ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿತ್ತು, ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ,

ಎದ್ದುಳಿಗೆ ಬೊಂಬೆಯೊಂದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನು ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು.

ಗಂಗಾಧರನು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಆ ಸರವನ್ನು ನೀನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿರುವುದೇನೋ ಎಂದು ಅಂದಾಕೊಂಡೆವು. ಇದೊಂದೇ ಆಸೆ" ಎಂದನು.

ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, "ಬಹುಶಃ ಈ ಕೆಲಸ ಆ ಕೋದಂಡನದೇ ಇರಬೇಕು," ಎಂದನು.

"ಅವನು ಅಂಥವನೇ?" ಎಂದನು ಗಂಗಾಧರ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ.

"ಅವನೊಡನೆ ನನಗೆ ಸಾಧಾರಣ ಮುಖ ವರಿಚಯದ ಹೊರತು ಒಳ ಹೊರಗಿಲ್ಲಾ ತಿಳಿದಿರುವವ ನಲ್ಲ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ನೀನೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಾ. ಅವನ ಮನೋ ಹೋಗಿ ಕೇಳೋಣ. ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದರೆ ಬೆದರಿಸಿಯಾದರೂ ವಿಚಾರಿಸೋಣ" ಎಂದನು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ.

ಇಬ್ಬರೂ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಯಿತು. ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ತಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಕೋದಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೋದಂಡನು ಮನೆಯ ಮುಂದಿರುವ ತರಕಾರಿ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ನೀರು ಎರೆಯು ತ್ರಿದ್ಧನು. ಅವನು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ, ಗಂಗಾಧರರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ, ಕ್ಷಣಕಾಲ ಬೆರಗಾಗಿ, ಅಪ್ಪರಲ್ಲೇ ಸಮಾಳಿಸಿಕೊಂಡು, "ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ, ಆಕ್ಕು ಅತಿಥಿ ಗಳು!" ಎಂದು ಸ್ವಾಗತ ಹೇಳಿದನು.

ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನು ಅವನೊಂದಿಗೆ, "ಇಲ್ಲಿಯ ಕೋತ್ತಾಲ ಶಾವೆಯಲ್ಲಿ ಸರದಾರವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಈ ಗಂಗಾಧರನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮಗನಿದ್ದಾನೆ. ಅವರ ಮನೆಯ ಕುಳಿಕಾಯಕ್ಕೆ ಇವನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದ.
ಅದಕ್ಕೇ ಕರಕೊಂಡು ಬಂದೆ" ಎಂದನು.

ಕೋದಂಡನು ಅವರನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕೋಣೆ
ಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿ, ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ
ಹೆಂಡತಿಯ ಹತ್ತಿರ, "ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿ ಎಲ್ಲಿ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಎಲ್ಲಿಯೋ ಅಡಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎ?" ಎಂದಳು
ಹೆಂಡತಿ.

ಕೋದಂಡನು ಗಾಬರಿಯಿಂದ, "ನೀನು ಕೊಡಲೇ
ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಅವಳ ಕೊಠರಲ್ಲಿರುವ
ಆ ಸರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಬೇಗ. ಇವರು ಹೀಗೆ
ಬರುವರೆಂದು ನಾನೇನು ಕಂಡೆ?" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆ ಗಾಬರಿಗೊಳಿಸುವುದು ಏನು? ಕತ್ತರ
ಯಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಹುಡುಗಿ ಬಾರದಿರುತ್ತಾ
ಳೆಯೇ?" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

"ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡು. ಇವರು
ಕೋತ್ತಾಲರ ಸಂಬಂಧಿಕರೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ." ಎಂದು
ಕೋಡದಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಅವಸರಪಡಿಸಿದನು.

ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು
ನಲ್ಲಿ ಭಯ ಗಾಬರಿಗಳಿಂದ ಅಳುತ್ತಾ ಕೂಡಿ ಬಂದು,
"ಅಯ್ಯೋ! ನಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ದೂರೋ ಕರಕೊಂಡು
ಹೋದರಂತೆ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಅಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗರು
ಹೇಳಿದರು. ಯಾವನೋ ಗಡ್ಡದವ ಎಿತಾಯಿ
ಕೊಡ್ತೇನೇ ಅಂತ ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು
ಕೊಂಡು ಹೋದನಂತೆಯೋ! ಏನು ಮಾಡ್ತೀ?
ಆ ಚನ್ನದ ಸರ ಕದೀಲಿಕ್ಕೇ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ!
ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲೇ..."

ಚನ್ನದ ಸರದ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಕೋದಂಡನಿಗೆ
ಚೇಳು ಕುಟುಕಿದಂತಾಗಿ, ಹೆದರಿ ನಡುಗಿ ಹೆಂಡತಿಯ
ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಲು ನೋಡಿದನು, ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.
ಈ ಭಸಮನ ಗಾಬರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸತ್ಯ

ನಾರಾಯಣನು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಮಕ್ಕಳ
ಮೈಮೇಲೆ ಬನ್ನಾಭರಣ ಹಾಕಿ ಬೀದಿಗೆ ಕಳಸಲೇ
ಬಾರದು. ಅದು ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದ
ಹಾಗೆ. ಆ ಚನ್ನದ ಸರ ಹೇಗಿದ್ದಿತೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ
ಕೋತ್ತಾಲರಿಗೆ ಫರ್ಯಾದಿ ಮಾಡೋಣ. ಹೀಗೆ
ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಿರಬೇ ಎನು ಪ್ರಯೋಜನ?"
ಎಂದನು. ಹಿಡೆಯೇ ಗಂಗಾಧರನೂ ಇದ್ದನು.

ಫರ್ಯಾದಿ ಎಂಬ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿದ ಕೊಡಲೇ
ಕೋದಂಡನಿಗೆ ಮೈ ಪೂರಾ ಬೆವರ ತೊಡಗಿತು.
ತಾನು ವಿಶ್ವಾಸ ಕೊರಳಿಲ್ಲದ ಚನ್ನದ ಸರವನ್ನು ಕದ್ದ
ಸಂಗತಿ ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಹೊರಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅದು
ಕೋತ್ತಾಲ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ತಿಳಿದುಬಿಟ್ಟರೆ ತನಗೆ ಜೀವ
ವಾಸ ಖಂಡಿತವೇ.

ಕೋದಂಡನು ನಡುಗುವ ಕೈಗಳಿಂದ ಗಂಗಾಧರನ
ಕೈಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ನಡುಗುವ ಕಂಠ
ದಿಂದ, "ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಮಗಳ ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಚಿನ್ನದ ಸರ ನಮ್ಮ
ವಿದ್ಯಾಳದೇ. ಕಾತ್ರಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕದ್ದುಬಿಟ್ಟೆನು.
ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರ
ಮಾಡಿದಳೆಂದು ಅಂತ ದಿವಾ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಹಿಂತಿತ್ತಾ
ಇದ್ದಳು. ನನಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ದಯಮಾಡಿ
ಕೋಶ್ವಾಲರವರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಡಿ. ಮತ್ತೆ ಊರಲ್ಲಿ
ಮುಖವೆತ್ತಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು" ಎಂದು ಬೇಡಿ
ಕೊಂಡಳು.

ಗಂಗಾಧರನು ಸೌಮ್ಯವಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದನು:
"ನೋಡು ಕೋದಂಡಾ, ಹೆಂಡತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ
ಹೇಳಲಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಹೀಗೆಯೇ ಅನರ್ಥ ಉಂಟು
ಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿಜವಾದ ಅಭರಣಗಳೆಂದರೆ
ವಿದ್ಯೆಯೇ. ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಚಿನ್ನದ ಮೇಲೆ
ಮೋಹಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು. ಮೊದಲು
ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಗತಿ ವಿನಾಗಿದೆಯೋ ನೋಡಬೇಕು.
ಕುಡುಕೋಣ ನಡೆ." ಎಂದನು.

ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಮಿತಾಯಿ ಪೊಟ್ಟಣದೊಂದಿಗೆ
ಕೋದಂಡನ ಮಗಳು ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದಳು. ಆ
ಹುಡುಗಿಯ ಕೊರಳಿನಲ್ಲಿರುವ ಚಿನ್ನದ ಎರಡಳಿಯ
ಯಾಲಕ್ಕೇ ಸರವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರ
ಮುಖಗಳೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ವಿಕಸನವಾದುವು.
ಕೋದಂಡನ ಹೆಂಡತಿ ಅಕ್ಕಂತ ಸಂತೋಷದಿಂದ,

"ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆಯೇ ಅಮ್ಮ! ಯಾರೋ ಗಿಡ್ಡ
ದವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದನಂತಲ್ಲಾ?"
ಎಂದು ಮಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಳು.

ಆ ಹುಡುಗಿ ಮಿತಾಯಿ ಪೊಟ್ಟಣ ಬಿಡುತ್ತಾ
"ಆ ಮಾವ ಈ ಊರಿಗೆ ಪೂಸತಾಗಿ ಬಂದರಂತೆ,
ನಾನು ಅವರ ಮಗಳ ಹಾಗೆ ಇದ್ದೇನಂತೆ. ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತು ನನ್ನ ಪತ್ನಿರ ಮೂತಾಡಿ ಅಂಗಡಿಗೆ ಕರಕೊಂಡು
ಹೋಗಿ ಈ ಮಿತಾಯಿ ತುಳಿತೊಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ
ಈ ಊರಲ್ಲಿ, ಅಗೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಕಡೇರಿಯಲ್ಲಿ
ಕೆಲಸವಂತೆ" ಎಂದಳು.

ಕೋದಂಡನ ಹೆಂಡತಿ ಮಗಳ ಕೊರಳಲ್ಲಿಟ್ಟ ಚಿನ್ನದ
ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಗಂಗಾಧರನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ, "ನನ್ನ
ಮೂರ್ಖತೆಯಿಂದ ಇವರು ಇಂಥಾ ಕಳ್ಳರಾಗುತ್ತಾ
ರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದು ನನ್ನ ಶತ ಮೂರ್ಖ
ತನವೇ. ಮಕ್ಕಳಿಗಂತೂ ಚಿನ್ನ ಹಾಕಲೇ ಬಾರದು,
ಆ ಗಿಡ್ಡದವರು ಒಳ್ಳೆಯವರಾದ್ದರಿಂದ ಸರಿ
ಹೋಯ್ತು. ನಿಮ್ಮಿಂದ ನಡೆಗೂ ಬುದ್ಧಿಬಂತು.
ಕ್ಷಮಿಸಿ" ಎಂದಳು.

ಗಂಗಾಧರನು ಚಿನ್ನದ ಸರವನ್ನು ಹೇಬಿಗೆ ಹಾಕಿ
ಕೊಂಡು, ಕೋದಂಡನ ಮಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಾಯಿತೆ
ಯಿಂದ ತಟ್ಟಿ "ರೇವರ ದಯದಿಂದ ಅನರ್ಥ
ತಪ್ಪಿತು!" ಎಂದಳು.

ಇಬ್ಬರುಕವಿಗಳು

“ ಮತ್ತೆ ಬಂದೇ ಬಂದವಲ್ಲಾ ” ಎಂದು ಬೇತಾಳವು ಬೆಟ್ಟದಿಳುವಂತೆ ಅದರ ಬೆರಿದದ ರಾಣಿ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು, ಮರದ ಮೇಲೇರಿ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಸೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೇತಾಳಾವೇರಿತ ತವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೇರಿಸಿಕೊಂಡು, ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವಪಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು, ಆಗ ತವಮೊಳಗಿನ ಬೇತಾಳವು ತವದ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಕದರಿಸಿ ಮೂತಾದ ತೊಡಗಿತು. “ ರಾಣಾ, ನಿನ್ನ ಈ ಹಬ್ಬವೂ, ಕೈ ಹಿಡಿದ ಕಾಯುವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ನೀರಹೇಕೆಂಬ ದೃಢ ಸಂಕಲ್ಪವೂ ಮೆಚ್ಚು ತಕ್ಕುದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂದೇಹವೇ ನಿಲ್ಲ. ನೀನು ಯಾವ ಮಹಾ ಕಾಯನ ಸಾಧನೆಗೆ ಹೆಣಗುವಿಯೋ ಪಾನರಿಯ ಸಾದರೂ ಅನೇಕಮಂದಿ ರಾಜರಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಯಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿ ಕವಿತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ತಾವು ಮೊದ್ಲ ಪಂಡಿತ ಪೋಷಕರೆಂಬ ಹೀಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಲಿಖ್ಯಾಗಿ ಏನೇನೋ ಹಬ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕವಿಯೆಂದು ಜಂಬ ಕೊಂಡಿರುವವನಿಗೂ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಪಾನು ಬಹು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ

ಬೇತಾಳಕಥೆಗಳು??

ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವವನೆಂದು ಕೋರಿಸಲು ಹೇಗೆ ಹೇಗೋ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಯಾಗಿ ನಿನ್ನೆ ಜಯವರ್ಮನೆಂಬ ರಾಜನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಡೆಯುವ ಕ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ಏತೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಮಾಳವ ದೇಶವನ್ನು ಪರಿವಾರಿಸುವ ಜಯವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜನ ಸಭಾಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ದಿನಾ ಏನೋ ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಹರಿದಾಸನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಕಥನ ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ಸಭಿಕರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಂತ್ರಮುಗ್ಧ ರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು.

ಜಯವರ್ಮ ರಾಜನೂ ಹರಿದಾಸನನ್ನು ಬಹಳ ವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿ, ಉಡುಗೊರೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿ, “ನೀವು ನನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ಇದ್ದುಬಿಡ ಬಾರದೆ ? ನಿಮ್ಮಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಕಥನ ವಿದ್ವಾಂಸ

ರನ್ನು ನಾನಿದುವರೆಗೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ತಕ್ಕ ಗೌರವವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾ, ಇರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಆದಕ್ಕೆ ಹರಿದಾಸನು ವಿವರಿಸಿದ, “ಪ್ರಭೂ, ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಕನವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾಗೇಶ್ವರ ಮತ್ತು ಗಂಗಾಧರರೆಂಬ ಇಬ್ಬರು ಮಹಾಕವಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ರಾಜಾಶ್ರಯ ತ್ಯಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಬರೆಯುವರಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಕೃಪಿಗಾಗಿಯೇ ಕವಿತಾರಚನೆ ಮಾಡುವವರು. ನನ್ನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಓದುವ ಭಾಗ್ಯ ನನಗೆ ದೊರಕಿತು. ಅವುಗಳೊಳಗಿನ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ನಾನು ಈ ಹರಿಕಥೆಯನ್ನು ಪೋಷಿಸಿದೆನು. ಆದುದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಕನವೆಲ್ಲ ಅವರದೇ ಹೊರತು, ನನ್ನದೇನಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ರಾಜಾಜಯವರ್ಮನು ಕೊಡಲೇ ಆ ಇಬ್ಬರು ಮಹಾಕವಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರಮಾಡಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸಿದನು. ಅವರನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎರಡು ಮೇನೆಗಳನ್ನೂ, ಇತರ ಪರಿವಾರದವರನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಇಬ್ಬರು ಮಹಾಕವಿಗಳು ಜಯವರ್ಮನ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಹೊರಟು ಬಂದರು. ಜಯವರ್ಮನು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಿಡದಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಪಕಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು. ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಅವರನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿ ಅವರ ಕವಿತೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವರ ಕವಿತ್ವ ಪಕ್ತಿ ದೊಡ್ಡದೇ ಆಗಿದ್ದುವು. ಪ್ರತಿ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಭಾವಗಳು ಲಾಸ್ಯ ವಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಶಬ್ದಗಳ ಚೋಡಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಧ್ವನಿಗಳಿದ್ದುವು. ಪಂಡಿತ ಸಭೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವರ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಿಸಿದ್ದಾಯಿತು.

ಆದರೆ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಅನುಮಾನವು ಬಂದಿತು. ನಾಗೇಶ್ವರನೂ, ಗಂಗಾಧರನೂ ದೊಡ್ಡ ಕವಿಗಳನ್ನು

ಹೇಳಿದರು ನಿಜ. ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆ ದೂಗಿದುದೂ ಸರಿಯು. ಆದರೆ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರ ಕವಿತ್ವ ಹೆಚ್ಚಿನದು?

ರಾಜನು ತನ್ನ ಸಂದೇಹವನ್ನು ಕುರಿತು ಅನ್ಯಾಸದ ಕವಿಗಳಿಗೂ ಪಂಡಿತರಿಗೂ ಹೇಳಿ, ಅವರ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಓದಿ ತನ್ನ ಸಂದೇಹವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಮರುದಿನ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಏಕ ಕಂಠದಿಂದ, "ಈ ಕಾವ್ಯಗಳ ಏಕನವು ನಮಗೆ ಅದೊಂದು ವಿಧವಾದ ಪರವಶತ್ವವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆದ್ವೈತವಾದ ಕಾವ್ಯಗಳು. ಇವುಗಳನ್ನು ಓದಿ ಅನಂದಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಯಾವುದು ಹೆಚ್ಚಿನದೆಂದು ಹೇಳುವ ಶಕ್ತಿ ನಮಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು" ಎಂದರು ನವ್ರುತೆಯಿಂದ.

ಆ ಬಗೆಯ ಪಂಡಿತರ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅವನು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿ, "ನನ್ನ ಆಸೆ ನೆರವೇರುವ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವೇನು? ನಾಗೇಶ್ವರನೂ, ಗಂಗಾಧರನೂ, ಬರೆದ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅವುಗಳ ದೊಡ್ಡ ತನವನ್ನು ಅಳಿದು ಹೇಳುವವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿ, "ಪ್ರಭೂ, ಈ ಕವಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲ. ಇಂತಹವರು ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಾದರೂ ಆವೂರ್ವವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಳಿದು ಹೇಳಲು ಅವರೇ ಸಮರ್ಥರು" ಎಂದನು.

ಜಯವರ್ಮನಿಗೆ ಈ ಸೂಚನೆ ಸರಿಯಾಯಿತು. ಅವನು ಗಂಗಾಧರನು ಬರೆದ ಬರಹ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಗೇಶ್ವರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ಅವನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಪೀಡಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಿಸಿ "ತಾವು ಈ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಪರಿಶೀ

ಲಿಸಿ ನಿಷ್ಪಕ್ಷ ಪಾತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಇಂತಹ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೀರ್ಪು ಹೇಳುವ ಶಕ್ತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮೊಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಇದೆ" ಎಂದನು.

ನಾಗೇಶ್ವರನು ಆ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಿ, "ಪ್ರಭೂ, ನಿಷ್ಕಯೇಹವಾಗಿ ಇದು ಒಹಲ ದೊಡ್ಡ ಗುಣವುಳ್ಳ ಕಾವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಗಂಗಾಧರನು ನವಗೀತೆಲೂ ದೊಡ್ಡ ಕವಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು.

ಈ ತೀರ್ಮಾನ ಕೇಳಿ ಜಯವರ್ಮರಾಜನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ತರುವಾಯ ಅವನು ನಾಗೇಶ್ವರನ ಒಂದು ಕಾವ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಂಗಾಧರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ನಡೆವ ಸೂಚಿಯನ್ನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ನೀವೇ ಹೆಚ್ಚಿನವರೆಂದು ನಾಗೇಶ್ವರರೇ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ನೀವೇ ನಿಶ್ಚಿತ ಮಹಾ ಕವಿಯೆಂದು ನನಗೂ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಈ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವೋದ್ಧು ನೋಡಿ

ಮಗೀಶ್ವರನನ್ನು ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ
ಕೇಳುವೆವು" ಎಂದನು.

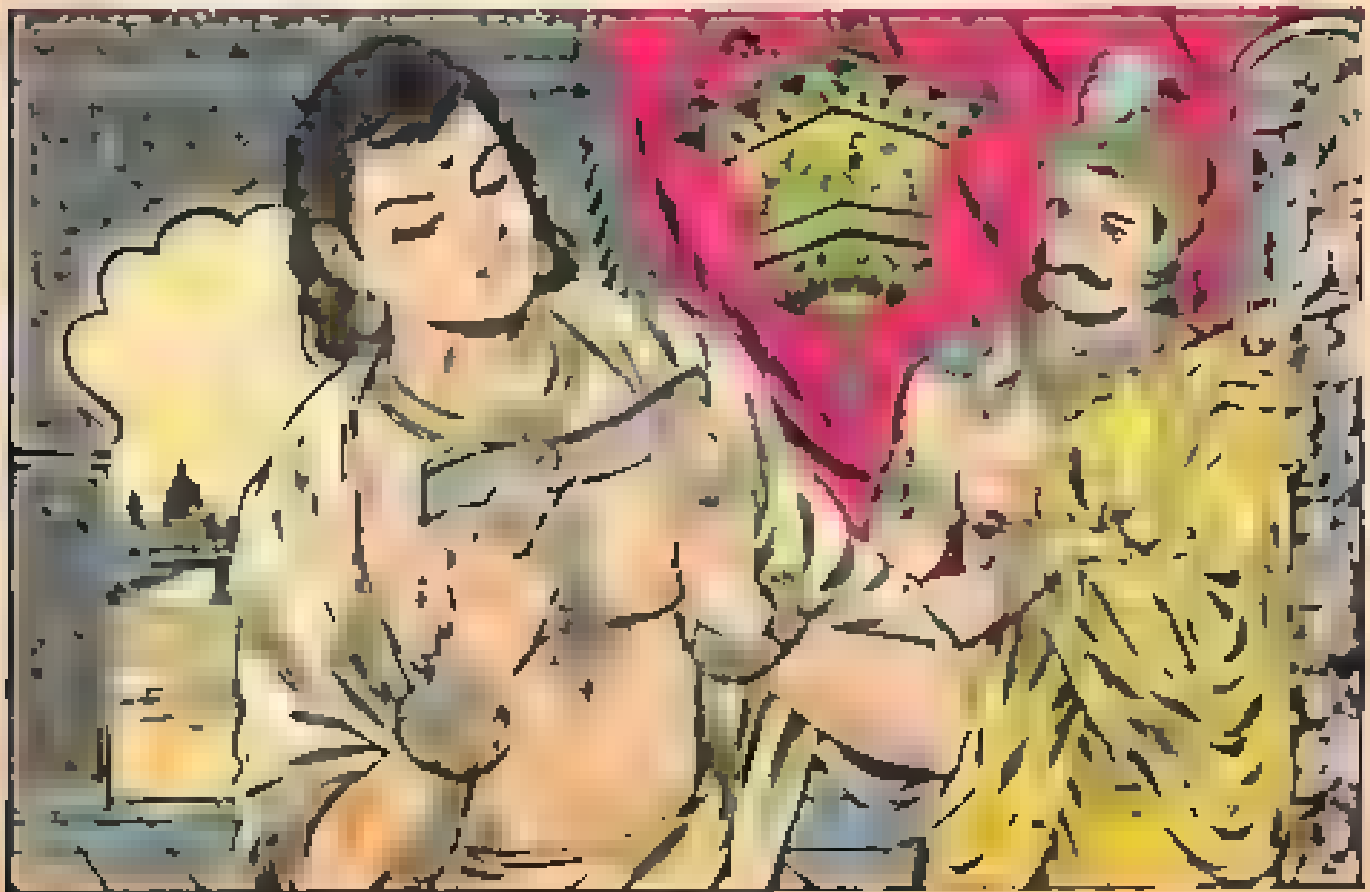
ಗಂಗಾಧರನು ಆ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಪಠಿಸಿ
ಹೋದ. "ಮಹಾವಿಭೂತಿ! ಇದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ
ಭಾವಾರ್ಥಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಮಹಾ ಕಾವ್ಯ.
ಇದನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಮಗೀಶ್ವರರು ನಮಗಿಂತಲೂ
ದೊಡ್ಡ ಕವಿಗಳು" ಎಂದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ಮೆಚ್ಚು ಸುಮ್ಮನೆ
ಗಟ್ಟಿ. ಅವನ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಿಗೆ ನಡೆದ ಒಂದು
ಚಾರವ್ಯಾಪ್ತಿ ಹೀಕಿ. "ಇದ್ದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಕಾವ್ಯವನ್ನು
ಗಂಗಾಧರನು ನಮಗೆ ಪಾಠ್ಯಪುಸ್ತಕವೆಂದು ಕೊಡಲು
ತಕ್ಕದೆ" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿದ ಮೇಲೆ,
"ಮಹಾರಾಜಾ, ಈ ಕೃತಿಗೂ ಕಾವ್ಯರಚನೆಯಲ್ಲಿ
ಮಹತ್ವವಿದ್ದರೆ ಅದು ಗಂಗಾಧರ ಕೊಡಲು ಬಿಟ್ಟು
ರಚಿಸಿದ್ದವು ಮೊದಲಿನ ಪಾಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಇದರಿಂದ
ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೊರಬರಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ

ಮೊದಲಿನ ಕಾವ್ಯರಚನಾ ಶೈಲಿಯ ಹೇಳುವುದರಿಂದ
ಅವರು ಕಾವ್ಯದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ನಿಜಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು
ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಕಾವ್ಯವನ್ನು
ಪಾಠ್ಯ ಪಾಠ್ಯಪುಸ್ತಕವೆಂದು ಕಾವ್ಯವೆಂದು ಲಕ್ಷಣವನ್ನು
ವಿವರಿಸಿ?" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿಯ ಸೂಚನೆ ರಾಜನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು,
ರಾಜನು ಮಗೀಶ್ವರನು ರಚಿಸಿದ ಬೇರೊಂದು
ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಪಠಿಸಿದನು. ಮಗೀಶ್ವರನು ಕೇಳಿ
ಗಂಗಾಧರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ. "ಕವಿವರ್ಮರೇ,
ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಗೀಶ್ವರನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು
ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ದಿವ್ಯ ಕವಿತ್ವಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ
ಕೇಳಿ ಅವನು ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಮಂತ್ರಿನಿಗೆ
ಪಾನವು ಬಂದು ಕಾವ್ಯ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸಂಗತಿ
ವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಇದು ಅದೇ
ಮೊದಲಿನ ರಾಜನು ಕೇಳಿದ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿದನು
ಪರಿಶೋಧಿಸಿ ಅವನು ಕಾವ್ಯವೆಂದು ಕಟ್ಟಿತ್ತು
ಮಗೀಶ್ವರನು ಕಾವ್ಯವೆಂದು ಕಟ್ಟಿತ್ತು" ಎಂದನು.

ధావ విశేషాగలది ఇంటినుదు. ఈ కావ్యవమోలే తమ్ము ఆధిపాద్యుల తోలిపోయింది" అందుకు

గంగాధరం ఆ కావ్యచూపు మురిసింది ఆద వేగి. "ఈ రాజు వ్యాధిమిత శ్వాసించుగ్నే ఇదే. ఇవను దోడ్ కవియగారేగాదరే ఇన్ని ముంబా శ్రమమ్ము అసోక కావ్యగిన్ను ఓది పగలపోకియిదు నన్న ఆధిపాద్యు" అందుకు.

ఆమోలే రాజును గంగాధరం ఒందు కావ్య వాన్న వేలకు తోగియు నాగేశ్వరం ఒంగి తోగి. ఈ కావ్య సువర్చనలు ఆశ్వానద ధీమను ఒరవడిదొక, ఆధిపాద్యు తిరిగి పోకియిదు తోగివను

నాగేశ్వరం అదన్న పరికించి. "మగా వ్రాసా! ఇదు దోడ్ కు ఒరు తాగియే ఇదే. త్వి వ్రాసేగారొల్లి సుగీతపు ధ్వని సుక్తివే. వాద్యగళప్తలం రద్యకవార ధావకాల గలవే. ఒందే మనకిందలి తోగివనాదరే నన్ను

సువర్చ ధీమ కావ్యయల్లి నరశక్తియే మోతాంతుక్తిదాళి!" అందుకు.

ఈ మోతుగిన్ను తోగి రాజును సంతోష త్వి మంత్రయన్న తోగి. "నాపాగ గంగాధరంపు పన రికియల్లి సున్నాపి పోగాగదే. ఇక్కరేలగి అతరే గతమే కవి యేందు స్వప్నవాయుకు" అందు నాదరే సమూ తారవన్నేధా తోగివను

కొదరే ముంత్రి. "నాకారాదరే. కావ్య సున్నాపిదేకాదుదు నాగేశ్వరంపునే తోగిరకు గంగాధరంపు ల్లి!" అందుకు.

ముంత్రి తోగిరుచున్న తోగి. బయవమో రాజును అక్కయో వరుత్త దిభాదరేలొకటి తుల్లి మురిగిదను

పోతుగివ తోగి తోగివనాదరే అల్లిగి నెట్టి. "మనూదాదా. ఇల్లి నాగిందు సంతోష కుంబుగదే గంగాధరంపు సున్నాపిదేకాదు

ರಾಜನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಮುಕ್ತಿ, ಮಿಂಡಿಸಿ ನಾಗೇಶ್ವರನನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸುವಿಕೆಯು ಹೇಳಿದ ಕೊಡಲೇ, ರಾಜನು ಕೊಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ವೀರ್ವಾ ರೋಗನಯ್ಯರ ಬೀಳಲಕ್ಕೆ ಎಂದೆ ? ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಬರೆದವರ ಹೆಸರುಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ನಾಗೇಶ್ವರನ ಕಾವ್ಯವು ಬಿನ್ನಿಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಗಂಗಾಧರನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಕಾವ್ಯಕರ್ತನು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ನಾಗೇಶ್ವರನು ಗಂಗಾಧರನ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಪಾಠಿಸಿ ಅಕ್ಕತ್ತಮವೆಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇದೊಂದೇ ಕಾಣವು ಗಂಗಾಧರನೇ ಹೆಚ್ಚಿವೆವನ್ನೆ ? ಬೇರೊಬ್ಬರ ಅರೋಪವೇ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದಿರಬಹುದೆ ಹೇಳಿದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಬಡೆದು ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗಿ ಬೀಳಲಿರದು" ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಿವಿಶ್ರಮನು ಹೇಳಿದನು : "ನಾಗೇಶ್ವರನು ಗಂಗಾಧರನೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಮೀರಿಸುವಂತಹ ಮಹಾಕವಿಗಳಲ್ಲವು ಎಂಬ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸನ್ಮಾನಿಸಬೇಕೆಂದು ಬರುವಾಗ ಕಾವ್ಯವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮೊಂಡಿರಬಹುದು. ಅವರಿಬ್ಬರ ಗುಣಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಉತ್ತಮ ಕವಿ ಎನಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕಾವ್ಯ ಮತ್ತರ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಪಾಠ್ಯವಾಗದೆ ಹೋದಾಗ ಅವರ ವೈಯಕ್ತಿಕ

ಗುಣವನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು ಹಾಗೆ ನೋಡಿ ದಾಗ ಗಂಗಾಧರನು ಅಹಂಕಾರಿ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲು ರಾಜನು ನಾಗೇಶ್ವರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವನು ಗಂಗಾಧರನೇ ದೊಡ್ಡ ಕವಿ ಎಂದನು. ಅಮೇಲೆ ಗಂಗಾಧರನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನಾಗೇಶ್ವರನ ಕವಿತೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಸ್ಥಾಯಿಯಲ್ಲೇ ಇರುವುದಾದರೆ, ಮನವೆ ಎಂಬ ಪಂಡಿತನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾರನು. ಆ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಗುಣಗಳನ್ನು ಗಂಗಾಧರನು ಗ್ರಹಿಸಲಾರದೆ ಹೋದನು. ಅದನ್ನು ಸುವದ್ವಿನೆಂಬ ಭಟನು ಬಿಚ್ಚುವನೆಂದು ರಾಜನು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಅದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಪರಿಶೀಲಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಹೊಸದಾಗಿ ಬೇವಿನ ಹಿಡಿದ ಕವಿಯನ್ನು ಮಹಾ ಕವಿಯೂ ರವನು ಕಪ್ಪರ ಪೊಕ್ಕಾ ಹಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಉದಾಹರಣೆ ಸಂಸ್ಕಾರವು ಗಂಗಾಧರನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಮುಕ್ತಿ, ಹೇಳಿದಂತೆ ಕಾವ್ಯವೂ, ಆ ಕಾವ್ಯ ಬರೆದವನೂ ಉತ್ತಮನೆನಿಸಿ ಸನ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿ ವವನು ನಾಗೇಶ್ವರನೇ ಹೊರತು ಗಂಗಾಧರನಲ್ಲ ವೆಂಬುದೇ ನಿಜ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೊಡಲೇ ಬೇಡುವು ಶವ ಸಮೇತ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆ ಹಿಡಿದು ನೆಲೆತಾಡಿತು.

ಚಿರಂಜೀವಿರಾಜ್

ಚಿರಂಜೀವಿರಾಜ್ ಎಂಬ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಯ್ಯನಂಬಿ ಅಂಗಡಿಯಿದ್ದನು. ಅವನು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಹಳೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಜನರ ಗುಂಪಿನ ನಡುವೆ, ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಾದವಿವಾದ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ರಾಮಣ್ಣ ನೋಡುವ ಕಂಬಳಿಯ ಕುರುಳಿಯೊಂದನ್ನು ತಂದು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಮಲ್ಲನೆ ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿ ಚಂದ್ರಯ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಹೊಸ ಉಣ್ಣೆ ಕಂಬಳಿ ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಹೇಳಿ ಬಲ್ಲಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಯ್ಯನು ಹುಬ್ಬು ಗುಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ರಾಮಣ್ಣನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇದು ಹಳೇ ವಸ್ತುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರದಂಗಡಿ. ಹೊಸದರ ಸಮಾಚಾರ ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಬೇಡಿ, ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೇಳಿ" ಎಂದನು ಬೇಸರದಿಂದ.

"ಇದು ಹಳೇ ವಸ್ತುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರದ ಅಂಗಡಿ ಎಂದು ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅಂಥವುಗಳಿಗೆ

ಬೆಲೆಕಟ್ಟುವಾಗ ಆದೇ ಹೊಸದಾಗಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆಯುತ್ತದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಬೇಡವೇನು? ಇದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ತೇಗೆ? ಯಾರು ಎಂಬು ತ್ತಾರೆ?" ಎಂದನು ರಾಮಣ್ಣ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಯ್ಯ ನಗುತ್ತ, "ಪರಮಾಗಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ! ನಾನು ಹೊಸ ವಸ್ತುವಿನ ಸಾಲ್ಕುರಲ್ಲಿನಿಂದ ಪಾಲಿನ ಬೆಲೆಗೆ ಹಳೆಯದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ರೂಪಾಯಿಯೂ, ಅರ್ಧ ರೂಪಾಯಿಯೂ ಲಾಭವಿಟ್ಟು ಮಾರುತ್ತೇನೆ. ಮಾತಿಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಹಳೆಯ ಕಂಬಳಿಗೆ ಹೊಸದಾದರೆ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ರೂಪಾಯಿ ಇರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ರಾಮಣ್ಣನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ಆದರೆ ಈ ಕಂಬಳಿಗೆ ಎದ್ದಾರು ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲ ಅನ್ನುವರೆಂದಾಯಿತು!" ಎಂದನು.

ಚಂದ್ರಯ್ಯನು ಆ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ, "ಇದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಬರುವುದೂ ಕಷ್ಟವೇ. ಬ್ಯಾಗ್ ರಿಳವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬಾರದು" ಎಂದನು.

"ಕದಲೆ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳಿವಿಡಿ !" ಎಂದನು ರಾಮಣ್ಣ.

ಚಂದ್ರಯ್ಯ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಮದಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಡಿಸಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ, "ಇದು ಬಹಳ ಹಳೆಯ ಕಂಬಳಿ. ಏನಾಗಿ ದಾರಗಳೆಲ್ಲ ಹೊರಬಿದ್ದಿವೆ. ಇದು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ತುಳಿದು" ಎಂದನು.

ರಾಮಣ್ಣ ಕೊಡಲಿ ಜೇದಿನಿಂದ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದು ಚಂದ್ರಯ್ಯನ ಕೈಗೆ ಹಾಕುತ್ತ, "ಅಂತೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಖಂಡಿತ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರಿ. ಸರಿ. ಕಂಬಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಚಂದ್ರಯ್ಯ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಪಿಳಿಪಿಳಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ "ನೀವು ನನಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಕಂಬಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೆಂದರೇನು ?" ಎಂದನು.

"ನಿಮ್ಮ ಅಂಗಡಿಯ ಕಂಬಳಿ ತಾನೇ ? ಹೊರಗೆ ತೂಗಾಡಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ. ನನಗೆ ಕುಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಬೇಕು. ಮೂಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದು ಒಳಗೆ ತಂದೆ" ಎಂದನು ರಾಮಣ್ಣ.

ಚಂದ್ರಣ್ಣ ರಾಮಣ್ಣನನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ನನ್ನ ಅಂಗಡಿದೇನಾ! ಈ ಕಂಬಳಿ

ಮೇಲೆ ಇದರ ಬೆಲೆ ಬರೆದಿತ್ತು ಬೇಟೆ ಇದ್ದಿತಲ್ಲ ? ಅದೇನಾಯಿತು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

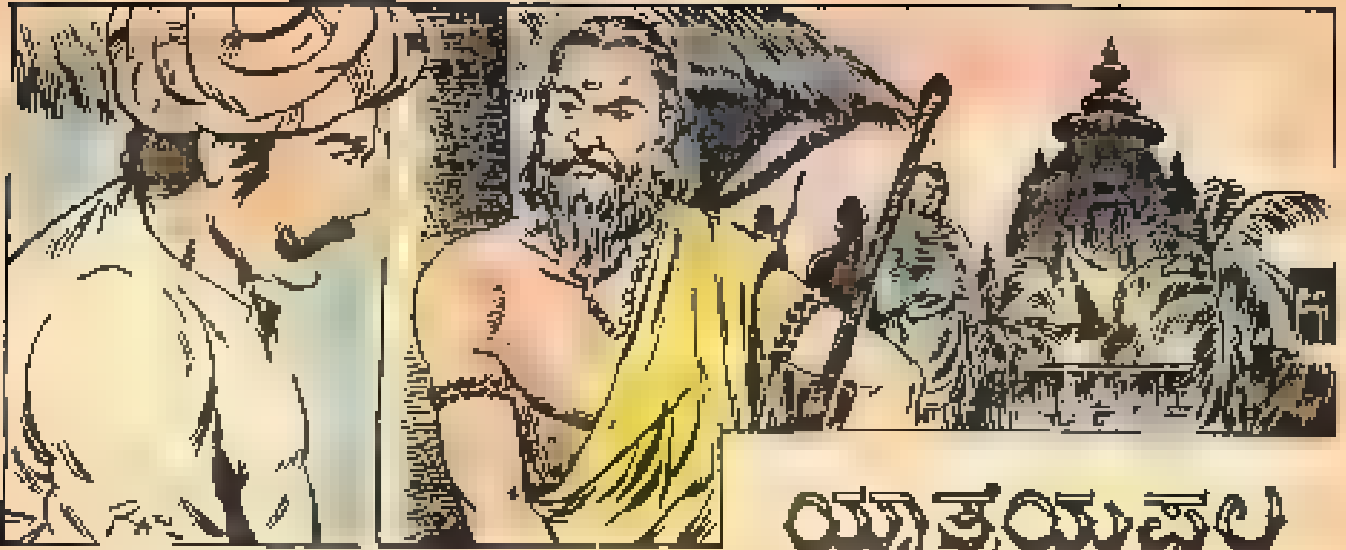
"ಆ ಬೇಟೆ ಕತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ನನ್ನ ಮೇವಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ರಾಮಣ್ಣ ಬೇಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಚಂದ್ರಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಚಂದ್ರಯ್ಯನು ಬೇಟೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಈ ಕಂಬಳಿಯ ಬೆಲೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದಿದೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲದರೆ ಆ ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ" ಎಂದನು.

"ಇದರ ಬೆಲೆ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ನೀವೇ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಇದಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವ ಹುಚ್ಚನಾರಾದರೂ ಇರುವನೆ ?" ಎಂದು ರಾಮಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಬಂದವರನ್ನು ಅರ್ಥವತ್ತಾಗಿ ನೋಡಿದನು. ರಾಮಣ್ಣ ಹೇಳುವುದು ನ್ಯಾಯವೆಂದೇ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿದರು.

ಮದ್ರುವನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದನೋ, ಕೊಡಲಿಕ್ಕೇ ಬಂದನೋ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಬಿಲಾಕುತನದಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿದ ರಾಮಣ್ಣ ನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಚಂದ್ರಯ್ಯನು ಅವನಿಗೆ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು.

ಯಾತ್ರೆಯ ಫಲ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೋಗಟ್ಟಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ರಾಘವಯ್ಯ ಮತ್ತು ಭದ್ರಯ್ಯ ಎಂಬವರೇ ದೊಡ್ಡ ಭೂ ಸ್ಥಿತಿ ಉಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಉದವರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯವರೇ. ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ದೊಡ್ಡವರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೋ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದ ಹಗೆಯೊಂದು ಹೊಗೆಯಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಎಂದೋ ಆಸ್ತಿ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಬಂದ ತಡಾದೊಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಜನರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದುವರಿಂದ ಊರೊಳಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರಿಂದಾಗಿ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳೇ ಉಂಟಾಗಿದ್ದುವು.

ರಾಘವಯ್ಯನ ಕೆಲ ಮಂದಿ ಅನುಚರರು, ಅವನು ಕೊಡುವ ಪೂಜ್ಯವ್ಯಲಗಳಿಂದ ಭದ್ರಯ್ಯನ ಕಡೆಯವರ ಮೇಲೆ ಮಾತುಮಾತಿಗೂ ಜಗಳ ಕೆಡರುತ್ತಿದ್ದರು. ಭದ್ರಯ್ಯ ಕೂಡಾ ರಾಘವಯ್ಯನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನೊಬ್ಬ ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಅಳುಗಳನ್ನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಹುರಿಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಅದು ದೊಡ್ಡ ಜಗಳವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಪೂಜಾಹಾರಿಯು ಪರಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳವರ ಜಗಳವನ್ನು ನೋಡಿ, ಗ್ರಾಮದ ಹೊರಗಿನ ಕೆರೆಗಟ್ಟಿ

ಯಲ್ಲಿ ಅಶ್ವಮ ಕಟ್ಟಿ ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಾಧುವಿಗೆ ಬಹಳ ನೋವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ರಾಘವಯ್ಯನನ್ನೂ ಭದ್ರಯ್ಯನನ್ನೂ ಕರೆದು ಹೀಗೆ ಜಗಳ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದು ಎರಡು ಮೂರು ಸಾರಿ ಹಿತಬೋಧೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದನು. ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಾಧುವಿನ ಮೇಲೆ ಆ ಇಬ್ಬರೂ ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಭಕ್ತಿಗೊರವಗಳಿದ್ದುವು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ರಾಘವಯ್ಯನಿಗೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಅವನು ಸಾಧುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತ, "ನಾನು ನಮ್ಮೂರಿನ ಕೆಲವರನ್ನು ಕೂಡಾ ರಾಮೇಶ್ವರದ ವರೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೂ ಪೂಜ್ಯವಕ್ಕೆ ಭಾಗ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ತಾವು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸುವ ಭೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದನು. "ನನಗೇ ಈ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ? ಎಷ್ಟು ಬಟ್ಟವದು ನಾನು.

ಪ್ರಾಕೃತಿಕರಾದ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲಿ" ಎಂದನು ಸಾಧು.

ರಾಘವಯ್ಯ ಆತ್ಮೀಯ ವಿನಯದಿಂದ "ಪ್ರಯಾಣದ ಖರ್ಚನ್ನು ಕುರಿತು ತಾವೇನೂ ಹಿಂಜರಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ದೇವರ ದಯದಿಂದಲೂ, ನಿಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದಲೂ ಆದವೆಲ್ಲಾ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದನು.

ಸಾಧು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ "ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲಿರುವ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಒತ್ತೋಪದಾಯಿಸು ತಿರ್ಥ ಯಾತ್ರಿಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯರ ಅಂಶರಂಗ ಬಹಿರಂಗಗಳು ವ್ಯಸೀತವಾಗುವುದರಿಂದ ನಂಬುಗೆ ಇದ್ದವರು ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನಿ. ಹಾಗೆ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಪುಣ್ಯವಂತರಾಗಿ ಬಂದರೆ ನಿಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷ ನಡವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಮ್ಮ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು" ಎಂದು ಕುಚ್ಚಿರದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಕ್ಕದೊಂದು

ಗಂಟನ್ನು ತಂದು ರಾಘವಯ್ಯನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಇದನ್ನು ಕೂಡಾ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. ನೀವು ಮುಳುಗುವ ಎಲ್ಲಾ ತಿರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಮುಳುಗಿಸಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ತಂದಿದುರಿಗೆ ತಂದು ನನಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಇದನ್ನು ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗಿರುವ ಹಾಗೆ ತಿಳಿದುಕೋ" ಎಂದನು.

ರಾಘವಯ್ಯ ಆ ಮೂಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಮುಂದೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಭದ್ರಯ್ಯನು ಸಾಧುವಿನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕೈ ಮುಗಿದನು.

"ನೀನು ಭದ್ರಯ್ಯಾ, ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದ ಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಟುವಿಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಆ ರಾಮೇಶ್ವರರ ವರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವುದೆಂದ ಮೊತ್ತ ವಿಶೇಷವೇನಿದೆ ಸ್ವಾಮಿ? ನಾನು ನಮ್ಮೂರವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ಕರದೊಳಗಿದ್ದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೂ ದರ್ಶಿಸಿ ಹಿಮ್ಮಾಲಯದ ಪರಗೂ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಯಾತ್ರೆದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದಿಂದಾಗಿ ತಾವು ಹಿಮ್ಮಾಲಯದ ಬರಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ. ನಿಮಗಾರಿಗೂ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಬಾರದ ಹಾಗೆ ಕೊಂಡೆ ಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನ ಭಾರ." ಎಂದು ಭದ್ರಯ್ಯ ಕೈಮುಗಿದನು.

"ನೀನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ರಾಘವಯ್ಯನೂ ಹೇಳಿದ. ನಾನು ಒರಾಘರರಿಂದ ಯಾವ ವ್ರತಕ್ಕೂ ಜನವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ನಿನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಬಾ. ನನ್ನನ್ನು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬೇಡಯ್ಯ" ಎಂದನು ಸಾಧು.

"ಸ್ವಾಮಿ, ತಮಗೇನೋ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಾನ ರಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿರಬಹುದು ಆದರೆ ನನ್ನ

ಎಷ್ಟೋ ರಾಘವಯ್ಯನಿಗೆ ತುಂಬ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಯಾಣವಲ್ಲವೆನ್ನುವಿರಾ? ಉತ್ತರ ದೇಶಗಳ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ, ಶ್ರೀಜಯಂತ ಸಹ ಇವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ದರ್ಶಿಸುತ್ತೇನೆಲ್ಲಾ! ತಾಳೂ ಇಷ್ಟೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅದೇ ತನ್ನ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕೀಳುತ್ತಾ ಯಾತ್ರೆ ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಶೇಷವಾಗುತ್ತೆ” ಎಂದು ಭದ್ರಯ್ಯ.

“ಇನ್ನೊಂದು ಗೌರವವನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲಿಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿರುವೆನು ಎಂದು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಗೆ ಸಣ್ಣ ದೊಡ್ಡ ಗೌರವ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಇಷ್ಟು ಸುಳ್ಳುಗಳು ಮುಳುಗುವ ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮುಳುಗಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ತಂದು ನನಗೆ ಕೊಡು. ಆ ಗೌರವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇರುವ ಹಾಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೆ” ಎಂದು ರಾಘವಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆಯೇ ಅವನಿಗೂ ಒಂದು ಮೂಲೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು ಸಾಧು.

ರಾಘವಯ್ಯನೂ ಭದ್ರಯ್ಯನೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಆರು ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ರಾಘವಯ್ಯನು ಎರಡು ವಾರಗಳ ಮೊದಲೇ ಬಂದು ತನ್ನ ಮೂಲೆಯನ್ನು ಸಾಧುವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಭದ್ರಯ್ಯನೂ ಒಂದು ಸಾಧು ಕೊಟ್ಟ ಮೂಲೆಯನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಅಮೇಲೆ ಸಾವ. ಅದ್ವೈತರನ್ನೂ ಅನಿವಾರ್ಯ ಮಾತಲು ತನ್ನ ಕುಟೀರದ ವಠಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಲೇಹವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದನು.

ಉಜ್ಜಿದ ಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರಯ್ಯನು ತನ್ನವ ರೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಯೂ, ಹಾಗೆಯೇ ರಾಘವಯ್ಯನು ಇನ್ನೊಂದು ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕುಳಿತರು. ಸಾಧುವಿನ ತಿಕ್ಕರು ಬದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾಘವಯ್ಯ, ಭದ್ರಯ್ಯ ಹಾಗೂ ಅವರ ಅನುಚರರ ಅಡಿಗೆ ಮಾರ್ಗಗಳ ರೂಪವು ಸುಲಭ

ಸುತ್ತು ಭೋಜನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಡೆಗೆ ಸಾಧು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ, "ಅಪ್ಪಗಳಿರಾ, ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನಿಮ್ಮ ಜಪೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ತರಿಸಿ ಕೊಂಡ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಾ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹಂಚಿ ಕೊಡುವ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ರುಚಿ ಯನ್ನು ನೀವೀಗ ನೋಡುವಿರಿ" ಎಂದು ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಮಾಯಸವನ್ನು ತಂದು ಒಡಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.

ಶಿಷ್ಯರು ಪಾಯಸ ಒಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಆದರೆ ರುಚಿ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರ ಮುಖ ಗಳೂ ವಿಶಾರವಾದುವು.

"ಏಕೆ? ಏನಾಯಿತು? ಪುಣ್ಯ ವಿಕೀರ್ಷದ ಪಾಯಸ ಅದ್ಭುತವಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲಾ!" ಎಂದನು ಸಾಧು.

"ಕೆಟ್ಟ ಕಹಿ! ನೆತ್ತಿಗೇರುವ ಕಹಿ! ಎಂದರು ಎಲ್ಲರೂ.

"ಹಾಗೇನು? ನನ್ನ ನಂಬುಗೆ ತಪ್ಪಾಯಿತು. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿದ್ದು ಒಣ ಹಾಗಲಾಗಾಯನ್ನೇ. ನಿಜಕ್ಕೂದಿಗೆ ಅದೂ ಪುಣ್ಯ ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಕುಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರ ಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೆ. ಜೇನಿನಂತಾಗಿದ್ದೆಯೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಎಕೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ

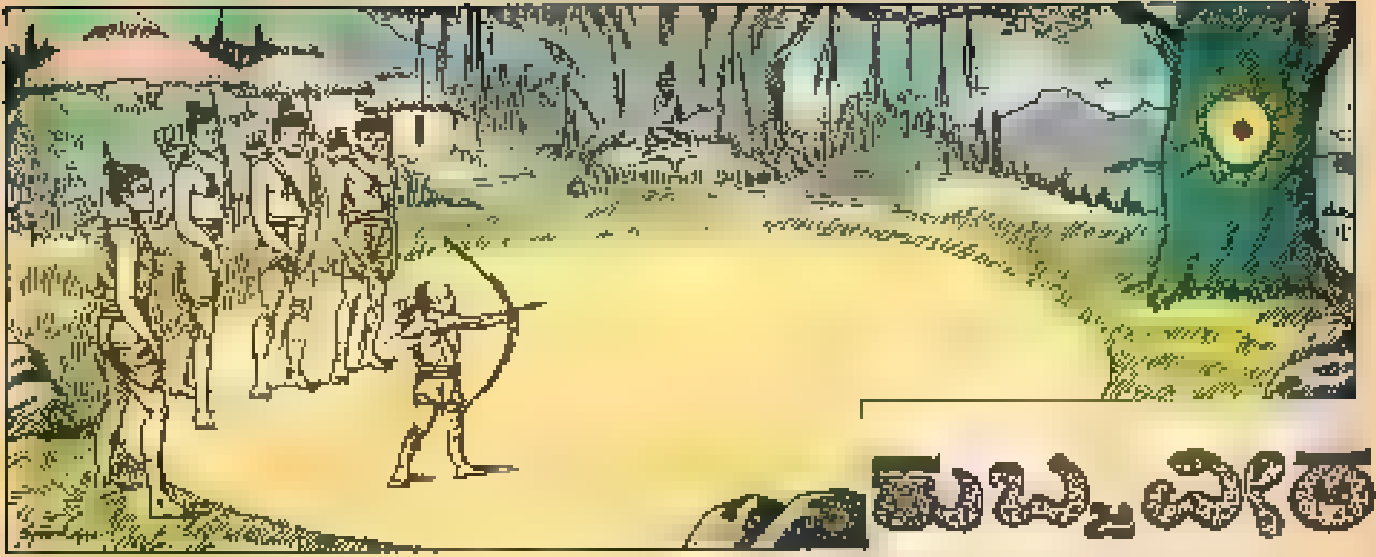
ಅಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ ನಂಬಿಕೆಗಳಿದ್ದುವಲ್ಲ?" ಎಂದನು. ಸಾಧುವಿನ ಮಾತಿನೊಳಗಿರುವ ಗುಹಾರ್ಥವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೈ ಬಾಯಿ ತೊಳೆದು ಕೊಂಡು ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರು.

ಸಾಧು ಅವರೊಂದಿಗೆ "ಹಾಗಲಕಾಯಿಯೇನೋ ಸಹಜ ಕೊಯಿ ಜಡ ಪದಾರ್ಥ ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅದರ ಗುಣದಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಯಾವ ಒದಲಾವಣೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯರು ಹಾಗಲ್ಲ. ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಗುಣ ವಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರ್ವಾಡಾಗಬಲ್ಲವರು. ಹಾಗೇ ನೀವೆಲ್ಲಾ ನಿಜವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಘವಯ್ಯ, ಭವಯ್ಯ ಇಬ್ಬರೂ "ನಾವೀಗ ಮನುಷ್ಯರಾದವು" ಎಂದು ಒಂದೇ ಸಾರಿ ಹೇಳಿ ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, "ಸ್ವಾಮಿ! ನೀವು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸಿದಿರಿ. ನಾವು ಹಾಗಲಕಾಯಿಯಂಥವರಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿರಿ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಸ್ವೇಪದೇ ಹೊರತು ವೈರಕ್ಕೆ ಜಾಗವಿಲ್ಲ!" ಎಂದರು.

"ಇದೇ ನಿಜವಾದ ಯಾತ್ರಾ, ಫಲ!" ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದನು ಸಾಧು.

ಕುಬ್ಜವೀರ

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪರಿವಾರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾತ್ಮಾ ಬೋಧಿಸತ್ಥನು ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹುಟ್ಟು ವಾಗಲೇ ಕುಬ್ಜ ಪ್ರಕೃತಿಯವನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕುಳ್ಳನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಅಂತಲೇ ಕುಬ್ಜನೆಂಬ ಹೆಸರಿನವನೇ ಆದನು. ಆದರೆ ಕುಬ್ಜನು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬ ಜಾಣ, ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಕ್ಷಶಿಲೆ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತ, ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಕಲಿತು, ಪ್ರವೀಣನನ್ನಾಗೊಂಡನು.

ಅವನೇ ಕುಬ್ಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಯ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದಲೇ ಒಂದು ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಅನೇಕ ದೇಶಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ, ಅನೇಕ ರಾಜರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ, ತಾನು ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನೆಂದು ಹೇಳಿ ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಆತರದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಯಾವ ರಾಜನಿಗೂ ಅವನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕುಬ್ಜನು ಚಿಂತಿ

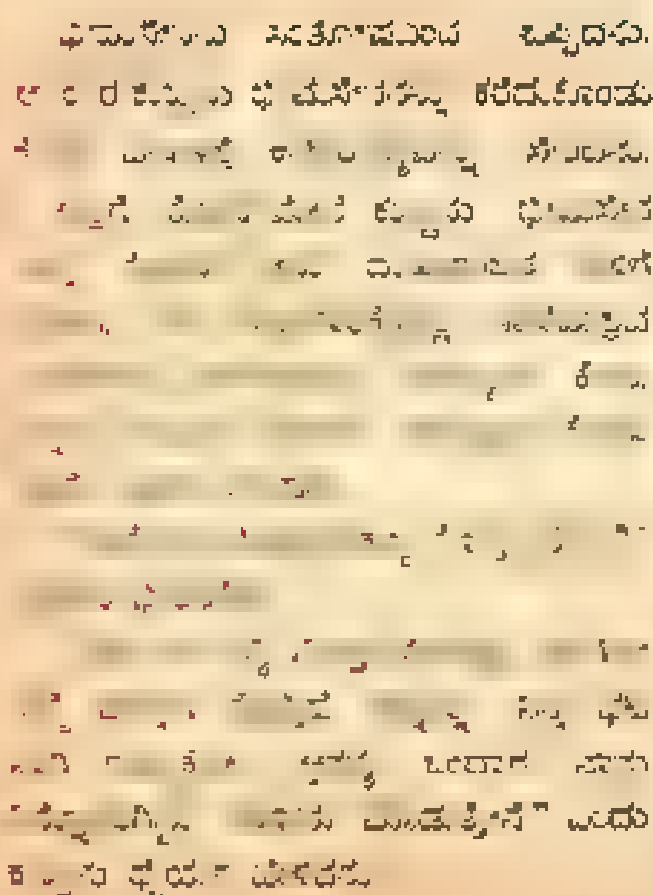
ಸುತ್ತಾ, ಒಂದಾನೊಂದು ಊರಿನ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದೊಂದು ಜಾಡರ ಬೀದಿ, ಮಗ್ಗಗಳಿಂದ ಹೊರಡುವ ಲಟಪಟಿ ಶಬ್ದಗಳು ಕೇಳುತ್ತಾ, ಇದ್ದಿತು. ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆಜಾನುಬಾಹುವಾದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಬ್ಜನು ನಿಂತನು.

ಅನಂತರ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನಯ್ಯ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಭೀಮಸೇನ. ಏಕೆ?” ಎಂದನು ಆ ಜಾಡ.

“ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ, ನಾನು ಕುಳ್ಳನಾದುದರಿಂದ ಕುಬ್ಜನೆಂದೇ ನನ್ನ ಹೆಸರು. ನಿನಗೂ ತಕ್ಕ ಹೆಸರೇ ಇದೆ. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರಿನೊಂದಿಗೆ ಅದಕ್ಕೂ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವ ನೀನು ಈ ಮಗ್ಗದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿರುವುದು ಏನೂ ಬೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ.” ಎಂದನು ಕುಬ್ಜ.

“ಅವಕ್ಕೇನು ಮಾಡಲಿ? ಒಟ್ಟೆ ನೇಯುವುದರ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಯಾವುದೂ ನನಗೆ ಬಾರದು” ಎಂದನು ಭೀಮಸೇನ. “ಕೈತುಂಬಾ ಸಂಪಾದಿಸುವಂತಹ ಉಪಾಯ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುವೆಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಕುಬ್ಜ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕಾಶಿಯ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು
ದೊಡ್ಡ ಕಷ್ಟ ಬಂದಿತು. ನಗರದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ
ಕಾಡಿನ ಕಡೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಲಿಲೋಂದು ದಾರಿಗಳಲ್ಲಿ
ಹೊಂಚದ್ದು, ಮನುಷ್ಯರನ್ನ ಹಿಡಿದು ಕೊಂದು
ಕೊಂದು ರುಚಿ ಹಿಡಿದಿತ್ತು.

ಭಾವಶೂನ್ಯತೆ ಅವಶ್ಯಕವಿಲ್ಲ. ಕಾಲ್ಪನಿಕ
ಮನಸ್ಸು, ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ದೃಢವಾಗುತ್ತ
ಇರುವುದು. ಇದು ಅದರ ಸ್ವಭಾವವೇ.
ಕೊಂಡೇನು? ಈ ಗಂಭೀರತೆಯಿಂದ ತಪ್ಪುವ
ಉಪಾಯವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹೆಜ್ಜೆಬೀಳು" ಎಂದ:

1. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 2. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 3. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 4. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 5. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 6. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 7. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 8. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 9. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ
 10. ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಲ್ಲ

ಯನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾರ ಪಟ್ಟಿ
ಮಿಂದ ಅದು ಸತ್ತಿತೋ ಗೊತ್ತಾಗದು.

ಹುಲಿ ಪಾಯುವ ವರೆಗೂ ಆಡುಕೊಂಡಿರುವ
ನೀನು, ಹುಲಿ ಸುತ್ತ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಉದ್ದವಾದ
ಬಳ್ಳಿಯೊಂದನ್ನು ಕಡಿದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೀಡಿಕೊಂಡು
ಇದ್ದಾನೆ. ಇದು ಅಮೋಘವಾದ ಬಿಡುಬಿಡು
ನೋಡಿ ಕೋಪ ಅಭಿನಯಿಸು. 'ಆದರೆ! ಈ
ಹುಲಿನ ಜೀವವೊಂದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆದೊಯ್ದು
ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಯಾರೋ
ಕೊಂದೇ ಬಿಟ್ಟರಲ್ಲಾ! ಇದನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕಾದರೆ
ನಾನೇಕೆ ಬರಬೇಕಿತ್ತು! ನೀವೇ ಸುಕಲ್ಪ? ಯಾರು
ಇದನ್ನು ಕೊಂದವರು? ಹೇಳಿರಿ. ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ
ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವೆನು' ಎಂದು ಇವನು ಮುಂದೆ ಹೇಳಿದ
ಜನರು ಹೆದರಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಂದುದು ನಾನಲ್ಲ
ತಾನಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ನೀನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು
ಮಹಾರಾಜರಿಗೊಂದಿಗೆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಜೀವವೊಂದಿಗೆ
ಓಡಿ ಬಂದು ಕೊಡುವೆನು' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಹೇಳಿದ್ದು ಸುಳ್ಳು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಯಾರೋ
ಸಾಹಸವಾಗದು" ಎಂದು ಕುಬ್ಜನು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟನು.

ಭೀಮಸೇನನು ಅವನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ
ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು 'ಅ' ಎಂದು ಒಂದರಮುಂದೆ
ಪ್ಯಾಲಿ ಸಂಹಾರವಾಯಿತು. ಅದು ಸತ್ತು ಬಿದ್ದ
ಕೂಡಲೇ ಭೀಮಸೇನನು ಬಳ್ಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ
ನಾಗಿ, ತಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಣ್ಣಿರೆಯಾದ ಮೂತ್ರಕ್ಕೆ
ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟಿರಲ್ಲಾ ಎಂದು ಕಾರವರ
ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಬಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಕೊಂದವರ ತಲೆ
ಹೂಡಿಕೊಂಡು ಕೊಂದವನು ಗುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು
ಅವರವರ ವಾಡಿಗೆ ಜಾರಿಕೊಂಡರು.

ಭೀಮಸೇನನು ನಗಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ರಾಜ
ನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಮಹಾರಾಜರೇ, ತಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆ
ಯಂತೆ ದೊಡ್ಡ ಹುಲಿಯನ್ನು ಜೀವಂತ ಹಿಡಿದು

ತಂದು ಮೃಗಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ದಿಸಲಾಗುವುದೋ
ನೋಡಿದರೆ, ಅದು ನನಗೆ ವಿಪರೀತ ಕೋಪ ಬರು
ವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟನು" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಭೀಮಸೇನನ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪ
ಸಂತೋಷವೊಪ್ಪಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಪ್ರಶಂಸೆ
ಸುವವರು. ಈ ಪ್ರಶಂಸೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಭೀಮ
ಸೇನನು ತಾನು ನಡೆಸಿದ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿ ಆಗಿಲ್ಲ
ನೆಂದುಕೊಂಡು ತನಗೆ ಬಯಸಿರುವ ಕುಳ್ಳನನ್ನು
ಸಣ್ಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ 'ತುರು
ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಕುಬ್ಜನಿಗೆ ಇದು ಗೊತ್ತಾದರೂ
ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕಾಶೀರಾಜ್ಯದ ಮೇರೆ ಶತ್ರುರಾಜ
ನೊಬ್ಬನು ದಂಡೆ ಬಂದು ನಗರವನ್ನು ತನ್ನ
ಸ್ವಾಮ್ಯವಾದ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. "ಯಾವುದು
ಬರುವಿಯಾ? ಶರಣಾಗುವಿಯಾ?" ಎಂದು
ಕಾಶೀರಾಜನಿಗೆ ಸವಾಲು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ಭೀಮಸೇನನನ್ನು ಕರೆದು, "ಅಗತ್ಯ ವಿಧವನ್ನು ಸೈನ್ಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ಶತ್ರು, ವನ್ನು ಜಯಿಸಿ ಬರಬೇಕಾದುದು ನಿನ್ನ ಹೊಣೆ" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಭೀಮಸೇನನು ಕುಪಾಯ ಎಲ್ಲದೆ ಕವಚವನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಶಿರಸ್ತ್ರಾಣ ಧರಿಸಿ, ಕತ್ತಿ ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಆನೆಯ ಮೇಲೇರಿದನು.

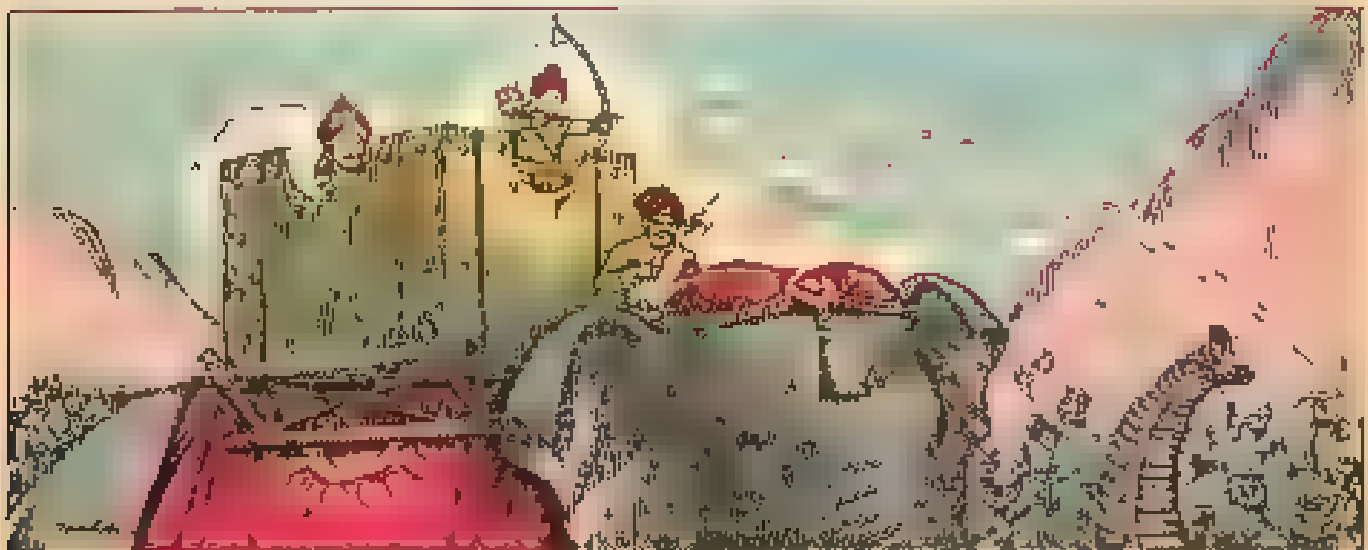
ಹೀಗೆ ಸೈನ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಅವನು ರಣರಂಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಅವನಿಗೆ ಗುಡಾಂತರ ಬರುವುದೆಂದು ಕುಬ್ಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನೂ ತನ್ನ ಒಂಟನ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನೇ ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೆಚ್ಚು ಸತಾಯನಾಚಾರದಿಂದ ಕೂಂಡು ಕುಬ್ಜವೀರನು ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಭೀಮಸೇನನ ಹಿಂದೆಯೇ ಕುಳಿತನು. ಸುತ್ತುಲೂ ಆತ್ಮದಳವೂ, ಪದಾತಿದಳವೂ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು, ಭೀಮಸೇನ ಮತ್ತು ಕುಬ್ಜರೊಂದಿಗೆ ಅನೇ ಯುದ್ಧ ರಂಗಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು.

ಖಡ್ಗ ಕೊತ್ತಿಗಳನ್ನು ಝಳಬಿಡುತ್ತ ಸುಲುಸಾಲಾಗಿ ನುತಿಸುವ ಶತ್ರು ಸೇನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಭೀಮಸೇನನಿಗೆ ನಡುಕ ಹುಟ್ಟಿತು. ಕೈ ಕಾಲುಗಳು ತಣ್ಣ ಗಾದುವು. ಅವನು ಆನೆಯ ಮೇಲಿಳಿದು ಹಾರಿ ಬೀಳುವುದನ್ನು ಕುಬ್ಜನು ನೋಡಿ, ಬೀಳದಂತೆ ಗಟ್ಟಿ ಯಾಗಿ ಓಡಿದನು. ಅದರೂ ಅವನು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಿ

ಓಡಲು ನೋಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಕುಬ್ಜನು ಅವನು ಹಾರಲಾಗದಂತೆ ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿ ಪಾಕಿದನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕುದುರೆ ಅನೆಗಳ ಕಾಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅವನು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ಕುಬ್ಜವೀರನು ತಾನೇ ನಾಯಕತ್ವ ವಹಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಜಯ ಭೋವೆ ಮಾಡುತ್ತ ಆನೆಯನ್ನು ಹುರುಡಿಸಿ, ಸುಳಿ ಗಾಳಿಯಂತೆ ಶತ್ರು ಸೇನೆಯೊಳಗೆ ತೂರಿ ಬಾಣಗಳ ಮಳೆಯನ್ನೇ ಸುರಿಸತೊಡಗಿದನು. ನೇರಾಗಿ ಶತ್ರು ರಾಜನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅವನ ಬಾಣ ಗಳ ಕಾಪಳಿಯಿಂದ ಶತ್ರುಗಳ ಯಾವ ಅಯುಧವೂ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸೇನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಾ ಚೆದರಾಗಿ ಓಡಿದುವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನೊಳಗೆ ಶತ್ರು ರಾಜನು ಗಾಯಗೊಂಡನು. ಕುಬ್ಜವೀರನು ಅವ ನನ್ನು ಒಂದಿ ಮಾಡಿಸಿ ಎಳೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಯುದ್ಧ ರಂಗದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಕುಬ್ಜವೀರನು ಎಂತಹ ಧನುರ್ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವೀಣ ನೆರಬುದು ಕಾಶೀರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ರಾಜನು ಕುಬ್ಜವೀರನನ್ನು ಸೇನಾ ನಾಯಕನನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಕುಬ್ಜವೀರನು ಭೀಮಸೇನನಿಗೆ ಸಾರಾಗುವಷ್ಟು ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಅಕ್ಕರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ-೧

ಹುನಾಯುನ್ ಸಾಯುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನ ಕುಮಾರನಾದ ಜಲಾಲುದ್ದಿನ್ ಮಹಮ್ಮದ್ ಅಕ್ಕರ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿವನು. ಅಕ್ಕರನಿಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೊಗಲ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಸಿಪಾಯಿಗಳಾದ ಫಿರೋಜ್ ಷಾ ಹುನಾಯುನ್ ಅವರ ಮಿತ್ರ, ಭೈರೂಖಾನ್ ಅಕ್ಕರನ ಸಂರಕ್ಷಕನಾಗಿದ್ದನು.

ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೈಗೆ ಬಂದ ಕೊಡಲೆ ಅಕ್ಕರ ಎಲ್ಲೋ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಇದ್ದಿರಿಸಬೇಕಾದಂತೂ ಹೇಳಾ ಪಹಣ ಎಂತ್ಯಾ ಸಾರಿದ ಹೇಮು ಎಂಬ ಸೇನಾಪತಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಆಗ್ರಾಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿ ಅಕ್ಕರನಿಗೆ ಹೇಮು ಎಂಬ ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆ ಯುದ್ಧವೇ ಎರಡನೇ ಪಾನಿಪತ್ ಯುದ್ಧವೆಂದು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಯಿತು.

ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಹೇಮುವಿನ ಬಲವಾದ ಸೈನ್ಯದ ಏಕುಗೆ, ಯುದ್ಧ ಪೂರ್ವಗಳಿಗೆ ಅಕ್ಕರನ ಸೈನ್ಯವು ತಡೆಯಲಾಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಅಕ್ಕರನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿಸ ಅಂಚೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೂ ಅಕ್ಕರನ ಅದ್ಭುತದಿಂದ, ಯುದ್ಧವೇ ಖಾಲಿವೆಂಬ ವಿಚಾರವು ಹೇಮು ಕುದುರೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಸೈನಿಕರು ಭಯಭ್ರಾಂತರಾದರು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಅಕ್ಕರನಿಗೆ ವಿಜಯವಾಯಿತು.

ಭೇಟು ಹೇಮಾವತಿಗೆ ಬಂದಿತು. ತಂದೆ ಅಕ್ಕರನ ಮುಂಜಿ ಬಿಡಿಸಿದರು. ಶತ್ರುಜಿತನನ್ನು ಉಳಿಸ ಕೊಡಲು. ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಭೈರೂಖಾನ್ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಶತ್ರುಜಿತನು ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಅಕ್ಕರನು ನಿರಾಕರಿಸಿದುದರಿಂದ, ಭೈರೂಖಾನ್ ತಾನೇ ಹೇಮಾವತಿಗೆ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡೆದು ಹಾಕಿದನು.

ನರಸರ ವಿರುದ್ಧ ಸ್ವಭಾವದ ಅಕ್ಕರ ಭೈರೂಖಾನರ ಮಧ್ಯೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಭೇದಗಳೂ, ಅನುಮಾನಗಳೂ ತಲೆ ಎತ್ತಿದುವು. ಅಕ್ಕರನ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಭೈರೂಖಾನ್ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಹಿಡಿದ ಅಕ್ಕರ ಅವನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ದಿಂದ ತಪ್ಪು ಬಿಟ್ಟನು. ಭೈರೂಖಾನ್ ಇದಿರು ತಿರುಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟು, ಮಕ್ಕಾ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಲು ಅಕ್ಕರನ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದನು.

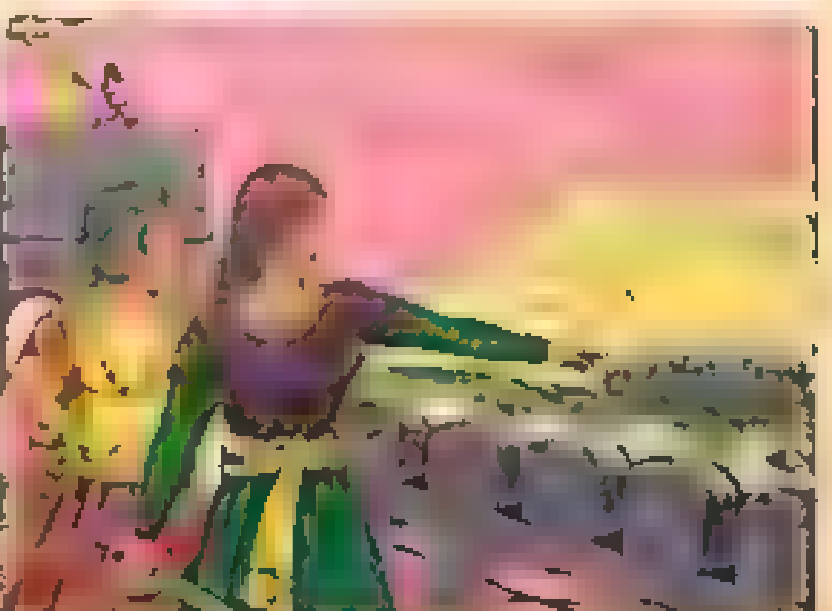
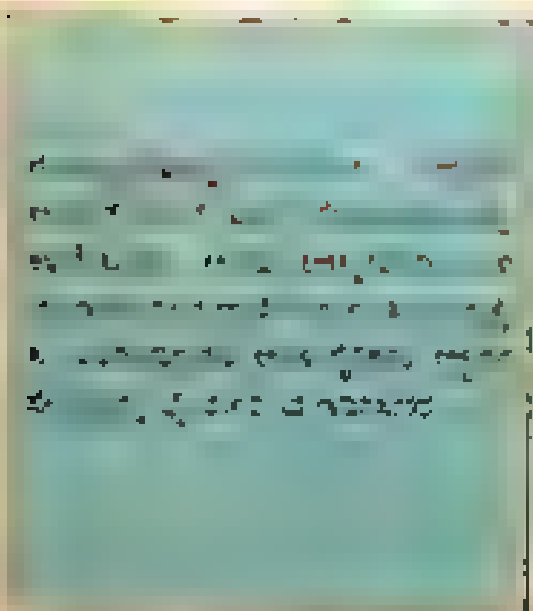

ಭೈರೂಖಾನನಿಗೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಶತ್ರುಗಳಿದ್ದರು. ಅಭೌಫನ್ ಸ್ವಾಭಿಮಾನದ ಶತ್ರುಗಳಿದ್ದು, ಭೈರೂಖಾನ್ ಮಕ್ಕಾಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ತಿಳಿದು, ಮಾರ್ಗ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೋಲಿ ಕೊಂಡಿದ್ದು, ಕತ್ತಿಯಿಂದ ತಿರುಗಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟನು.

ಎರಡನೇ ವಾರಿವರೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸಿದುದರಿಂದ ಅಕ್ಕರೆಯೆ ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಬಂದಿತು. ಆದರೂ ಅಕ್ಕರ ವಿಜಯಗರ್ವದಿಂದ ಅಬ್ಬಿಹೋಗದೆ, ವರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಗಳಾದ ಕಾಜಿ ಇತ್ತ, ರಾಜರೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬಾಳಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದನು. ಬೈಷ್ಣವ ರಾಜನಾದ ಬಿಜಾಪುರದ್ವನ ಕುವೆಂಪು ಯನ್ನು ವಿವಾಹ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಈ ಮೇಲೆ ಅಕ್ಕರ ಹನ್ನೆರಡು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು. ಅಕ್ಕರನ ವೃತ್ತಿ ರಾಣ ದುರ್ಗಾವತಿ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಲ್ಕೂಡಾ ರಾಜ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು. ಗೊರನು ತಿರುಹೋದ ಮೇಲೆ ಅಕ್ಕರನು ಕುವೆಂಪು ದ್ವೀಪಕಾರಾ ರಾಜ್ಯ ಪಾಲನೆ ವಿನಾಶಪ್ರದವು ದುರ್ಗಾವತಿ ರಾಜ್ಯ ಪಾಲನೆ ವಿನಾಶಪ್ರದವು

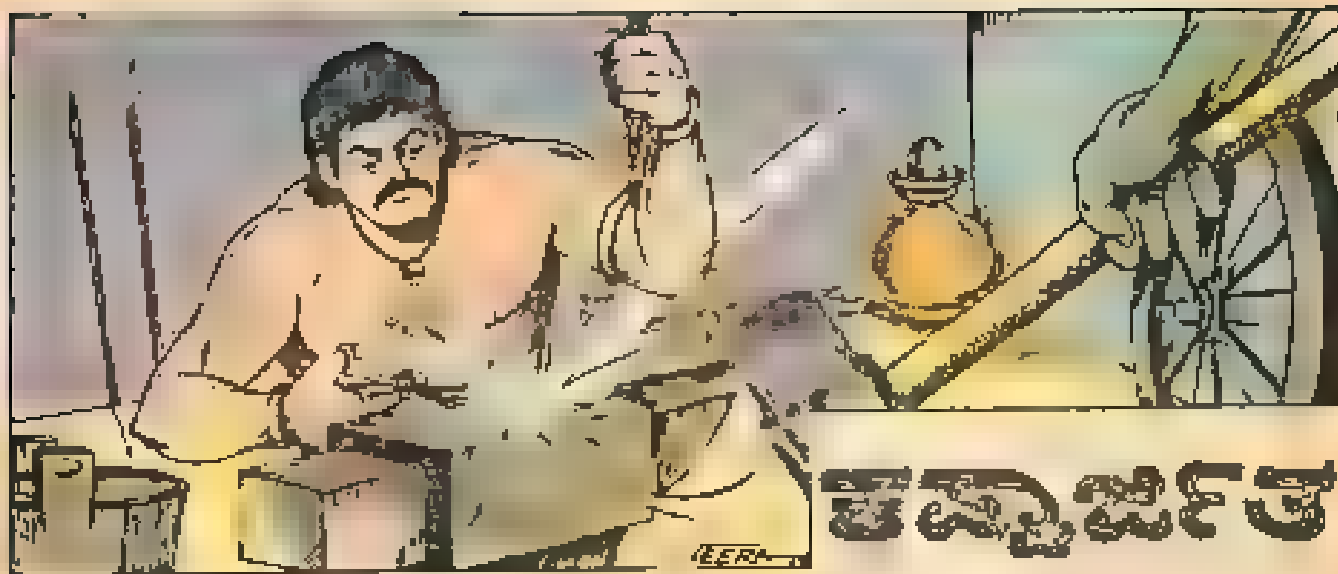

ಈಗ ರಾಣಿ ದುರ್ಗಾವತಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿಣಿ ಶಾಹು ನಾಯಕತ್ವ ವಹಿಸಿ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದುರಾಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿದ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂಟಿ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಇದ್ದಿರಿಸಿದಳು. ಯುವರಾಜನು ಪ್ರೀತಿಸಾರಾಯಣನೂ ಬಾಂಧವರಾಗ್ಗೆ ಇಳಿದನು. ಯುವರಾಜರನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಹಿಡಿಯ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾಪಾಪಾ ವ್ಯಾಹ ಮಾಡಿದಳು.

ರಾಣಿ ದುರ್ಗಾವತಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿಣಿ ಶಾಹು ನಾಯಕತ್ವ ವಹಿಸಿ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದುರಾಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿದ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂಟಿ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಇದ್ದಿರಿಸಿದಳು. ಯುವರಾಜನು ಪ್ರೀತಿಸಾರಾಯಣನೂ ಬಾಂಧವರಾಗ್ಗೆ ಇಳಿದನು. ಯುವರಾಜರನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಹಿಡಿಯ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾಪಾಪಾ ವ್ಯಾಹ ಮಾಡಿದಳು.

ರಾಣಿ ದುರ್ಗಾವತಿಯ ಮರಣವಾದ ಮೇಲೆ ಯುವರಾಜನು ಪ್ರೀತಿಸಾರಾಯಣನೇ ಸ್ನೇಹ ನಾಯಕತ್ವ ವಹಿಸಿದನು. ಅಕ್ಕರಣ ಸೇನೆ ಸಂಖ್ಯಾ ಬಲದಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂಟಿ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಇದ್ದಿರಿಸಿದಳು. ಯುವರಾಜನು ಪ್ರೀತಿಸಾರಾಯಣನೂ ಬಾಂಧವರಾಗ್ಗೆ ಇಳಿದನು. ಯುವರಾಜರನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಹಿಡಿಯ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾಪಾಪಾ ವ್ಯಾಹ ಮಾಡಿದಳು.

ಕೌಟುಂಬಿಕವೆಂಬ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಕಾಲವು
ನೆಂಟು ಕಡ್ಡುಗಳಿರುವುದಾದ ಕಿಮ್ಮರೊದ್ದನ್ನು. ಅವನು
ಈ ಲುಮೆಗು ಮುಂದೆ ಕಾಡು, ಕಾಯಿ ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು
ಪದಕ್ಕೆ, ಹೆಂಡು ಕತ್ತಿ, ಕೊಡಲಿ, ಗುದ್ದಲಿ, ಹೂವೆ
ಮೊದಲಾದ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಾಧನ
ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಾರುವ ಜಾಗಡಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟು
ಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಹಾಗೆಹೋಗೋ ಇರುವ ಕಷ್ಟ ಇವ ಮೊದಲಾದ
ಬೇಕಾದ ಅಯುಧಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದು
ಸುಲಭವೇನಲ್ಲ. ಕಂಡದ ಕುಲಮನೆಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ
ತಿದಿನೊತ್ತಿ ಗಾಳಿಯಾದ ಬೇಕು. ಕಷ್ಟವನ್ನು
ಕೊಪಗೆ ಕಾಯಿಸಬೇಕು. ಕಾದ ಕಷ್ಟವು ಅರಿಹೋಗು
ವುದರಿಂದಲೇ ಚನ್ನವಾಗುವುದು ಎಂದೆಂದು ಹೇಳಿ
ಕರಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಹೊಡೆದುಬೇಕಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ
ತೋಳ್ಳಲವನೇ ಬೇಕು. ಕಾಳವನಿಗೆ ತೋಳ್ಳಲ
ಬೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಬೆವರು ಸುರಿಸಿ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ
ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಆಕೆಯೂ ಬೆನ್ನಾಗಿತ್ತು.
ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೂಲವಾದ ಅರೋಗ್ಯವೂ ಹಸಿವೆಯೂ
ಅವನಿಗಿತ್ತು.

ಕಾಕಿಪ್ಪನ ಮಗನಾದ ಸೋಮಪ್ಪನು ಕೇವಲ ಕೂಕಿಪ್ಪನಾಗಿ ಸೋಮನಾಗಿ ಕೋಣದಂತೆ ಭೇದಿಯು ತಿದ್ದಾನು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವನ ತಾಯಿ ಶೇಷಮ್ಮಳೇ ಶೇಷಮ್ಮಳೇ ಮಗನನ್ನು ಕುಲುಮೆಯ ಬಿಡಿಯ ಮುಂದೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕಪ್ಪುಪಡಿಕಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೋದರ ಮಾವನ ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಕಮಾರನು ಕೂಡಾ ವಿನಾದರೊಂದು ಉದ್ದಕ್ಕೂ ವಿನಾಡಿ ಬದುಕಿ ಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಬೆಂಕಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಲೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಅವಳ ಉದ್ದೇಶ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಮಗಗೆ ಒಳವಳನ್ನು ಕೊಂಡುತಂದು ಮಗನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಾಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದಳು.

ಕಾಕಪ್ರಭುಗೆ ಪೂಜಿಸು ಶಾಲೆಗೆ ಮೋಗುವುದು
 ೭ ದಿನವವು ಕುಲವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ಪದಗಲಿ
 ಲೇಕಿಸುವುದು. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಭವಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯ ಬರುವುದು
 ತನ್ನ ಮನೆಗೂ ಒಕ್ಕೆಯವಲ್ಲ ಎಂದಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.
 ಆದರೆ ಹೇಡತಿಯ ಮಾತು ಗಲುತ್ತಿತ್ತು ಅವಳನ್ನು
 ಮೀರಿ ನಡೆಸಲು ಕಾಕಪ್ರಭುವಿದಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸೋಮಾರಿ ಸೋಮಪ್ರಸನ್ನರ ಬಾಲಕ ಹೋಗಿ ಬದು
ಕ್ತದರೂ ಒಂದು ಬರೆಹ ಅಮೃತಗೊಳಿಸಿ ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಕೂಡಲೇ ಸೋಮಪ್ಪನು ರೋಷದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಪಾವತಿಗಳು ಯಾವ ಕುರದಲ್ಲಾವರೂ ಆಗುತ್ತವೇನು? ಹೀಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಗೆ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳ ವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿ ಬಂದು, "ಅಮ್ಮಾ, ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ತಲೆ ಚುಂಬು ಚುಂಬು ನೋಯುತ್ತಾ ಇದೆ" ಎಂದನು.

"ಏನಾದರೂ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತಂದೆಯನೋ ಮಗಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಶೇಷಮ್ಮ.

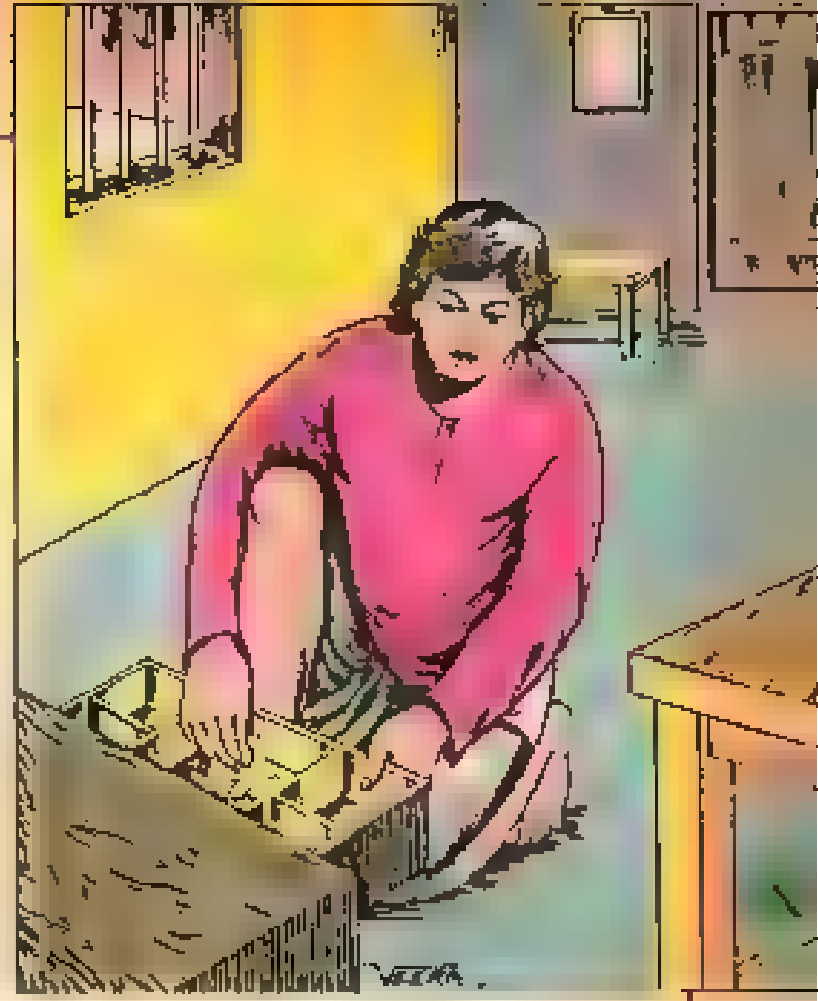
"ಅಲ್ಲ, ಉಟಿ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಸೋಮಪ್ಪ.

ಸೋಮಪ್ಪ ಉಟಿ ಮಾಡಿ ಮುಲಗಿದವನು ಸಾಯಂಕಾಲದ ವರೆಗೂ ಎಳೆದಿಲ್ಲ. ತಂದೆ ಅಂಗಡಿ ಯಿಂದ ಬಂದು, "ಎಲ್ಲಿಯೂ ನಿನ್ನ ಸಂಪಾದನೆಯ ಮೂರು ಪಾವತಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಎಂಬ ಆರೋಪವೇ ಅವನನ್ನು ತಟಕ್ಕನೆ ಎಬ್ಬಿಸಿತು. "ಅಮ್ಮಾ, ಏಳಿ ಮಿಂಡಿಥ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತರುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿನ ಮೂರು ಪಾವತಿ ನೀನೇ ಅವುನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು" ಎಂದು ಆಂಗಲಾಚಿದನು.

ತಂದೆಯ ಮುಂದೆ ಮಗನು ನೋಡಬಾರದವನನ್ನು ಸಹಿಸದ ತಾಯಿ, ತನ್ನ ಪಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಮೂರು ಪಾವತಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಮಗನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಕಾಳಪ್ಪನು ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವ ವರೆಗೂ ಅಂಗಡಿ ಕೊಟ್ಟಿಗೊಯ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಸೋಮಪ್ಪನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಜೇಬಿನೊಳಗಿದ್ದ ಮೂರು ಪಾವತಿಗಳನ್ನು ತಂದೆಯ ಕೈಗೆ ಹಾಕಿ, "ನೋಡಪ್ಪ" ಎಂದನು.

ಕಾಳಪ್ಪನು ಆ ಮೂರು ಪಾವತಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿ, "ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಹಾಗೆಂದರೇನಪ್ಪಾ? ಸಾಯಂಕಾಲದ ವರೆಗೆ

ಗಾಣದೆತ್ತಿನ ಹಾಗೆ ದುಡಿದು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದು" ಎಂದನು ಸೋಮಪ್ಪ.

"ಇದು ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತವೇ? ಅಲ್ಲ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಪಾವತಿಗಳನ್ನು ಉರಿಯುವ ಒಲೆಯೊಳಗೆ ಎಸೆದು ಬಿಟ್ಟನು ಕಾಳಪ್ಪ.

ಮರುದಿನ ಶೇಷಮ್ಮ ಸೋಮಪ್ಪನೊಂದಿಗೆ "ಇವತ್ತಾದರೂ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತಂದುಬಿಡಪ್ಪಾ" ಎಂದಳು. ಆ ದಿನ ಅವನು ತಾಯಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ಅವಳ ಪಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಮಿತಾಯಿಯ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲರೆ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಒಂದು ಪಾವತಿಗೆ ಪಕ್ಕೋಡಾ ಹುರಿಗಡಲೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ತಂದನು. ಉಳಿದ ಮೂರು ಪಾವತಿಗಳನ್ನು ಮನಗೆ ತಂದು ತನ್ನ ಸಂಪಾದನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವುಗಳನ್ನು ತಂದೆಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಮೊದಲನೇ ದಿನದ ಹಾಗೆಯೇ ತಂದೆ ಆ ಮೂರು ಪಾವತಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ

ನೋಡಿ " ಇದೂ ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತವೇನಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸುವಿದನು ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಒಲೆಯೊಳಗೆ ಬಿಡುತ್ತಾನು.

ಮೂರನೇ ದಿನ ಸೋಮವೃತ್ತಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಎನೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ತಾನು ಕೊಡುವುದು ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತದ ದುಡ್ಡಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಗೋ ತಿಳಿದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೇ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತರಬೇಕೆಂದು ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದನು. ಆ ಕಾಟ್ರಿಕೋಟಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಶನಿವಾರ ಸಂತೆ ಕೂಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಗಂಟುಮೂಟೆ ಹೊತ್ತು ಹಾಕಿ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಲೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಕತ್ತಲೆ ಬೀಳುವ ವರೆಗೆ ದುಡಿದರೂ ಹಸಿವೆಯ ಬಂಕಿಗೆ ಉರುವಲು ಹಾಕಲಕ್ಕೆ ಸರಿ ಹೋಯಿತಲ್ಲದೆ ವಾಪಸಿ ಕೂಡಾ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಮೊರಗಿನ ಊರುಗಳಿಂದ ಬರುವ ಗಾಡುಗಳ ತಾಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಮೂಟೆ ಹೊತ್ತು ಸಂಪಾದಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಮೈಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒರಿಷ್ಠನಾಗಿತ್ತರೂ ಶ್ರಮವೆಟ್ಟು ಅಭ್ಯಾಸವಿಟ್ಟದ್ದುಮಾಡುವರಿಂದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಗಳನ್ನು ಹೊರುವುದು ಕಷ್ಟವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅವರೂ ಹಣ ಹಿಡಿದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದನು. ಹಸಿವೆ ಜಾಸ್ತಿ ಯಾದುದರಿಂದ ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡ ಮೊರೆ ಬಾವಲಿ ಮೊರೆ, ಉಳಿಯಲು. ಹೀಗೇ

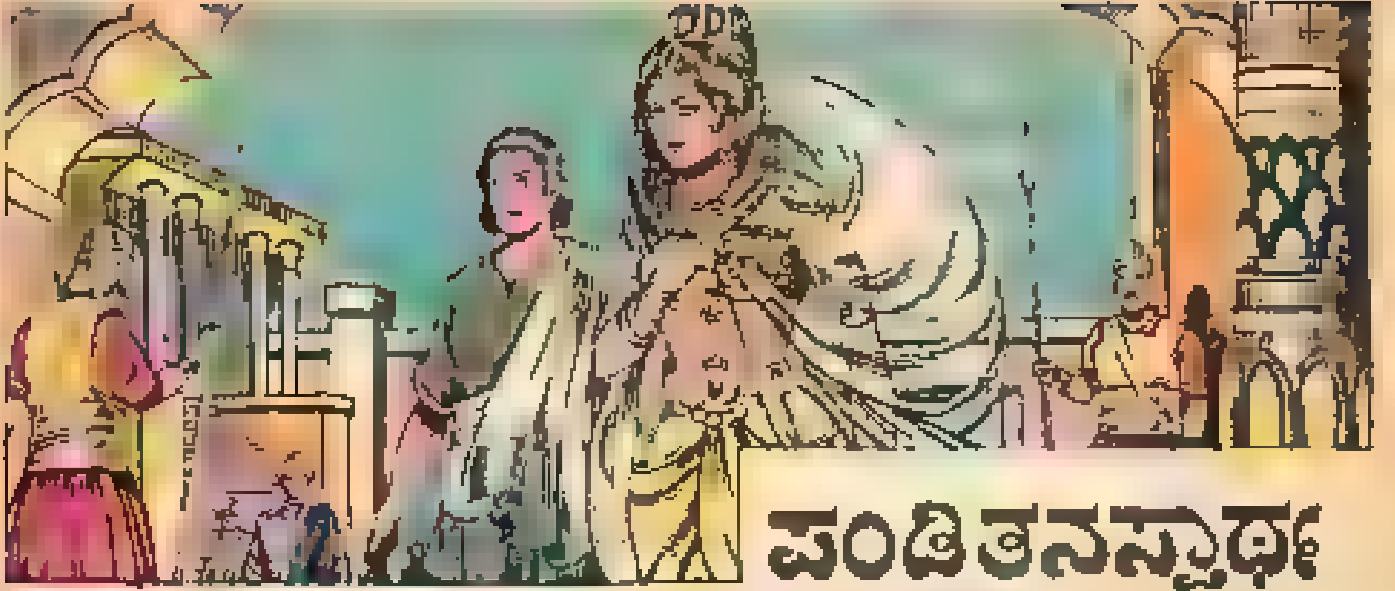
ಮೂರು ದಿನ ಕಷ್ಟವೆಟ್ಟು ಮೂರು ಬಾವಲಿ ಉಳಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಆ ಮೂರು ಬಾವಲಿಗಳನ್ನು ತಂದು ತಂದೆದು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಊರು ದಿಲ್ಲನು ಕಾಳವ್ವ ಎದ್ದಾಗಲೇ ಇದೂ ಕೂಡಾ ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತವೇನಲ್ಲವೆಂದು ಒಲೆಯೊಳಗೆ ಬಿಡುತ್ತಾ ಬಿಟ್ಟನು.

ಈ ಸಾರಿ ಸೋಮವೃತ್ತಿ ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ, ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಒಲೆಯೊಳಗಿದ್ದ ಬಾವಲಿಗಳನ್ನು ಕಿಡರಿ ಎಳೆದು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡನು.

ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಳವ್ವ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, " ಮಗವೇ, ಇದು ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತ ನಿಜವೇ. ಈ ಮೊದಲು ನೀನು ಎರಡು ಸಾರಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ದುಡ್ಡನ್ನು ಒಲೆಗೆ ಬಿಸಾಡಿದರೆ ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆ ? ಅದು ನಿನ್ನ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತ ಎಲ್ಲದ್ದರಿಂದಲೇ. ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತವಾದ ಹಣದ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆಯೇ ಮಮಕಾರವಿರುತ್ತದೆ. ಯಾರೋ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರ ಬೆಲೆ ತಿಳಿಯದು ಇದುವ ರಿಂದ ಯಾರಿಗೆ ಅವರೇ ಕಷ್ಟವೆಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೇ ನಿಜವಾದ ಧನ" ಎಂದನು.

" ನಿಜವೇ ಅಪ್ಪಾ" ಎಂದು ಸೋಮವೃತ್ತನು ಅಂದಿನಿಂದ ತಂದೆಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗುವ ಹಾಗೆ ದುಡಿಯುತ್ತ, ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಮರ್ಥನಾದನು.

ಪಂಡಿತನ ಸ್ವಾರ್ಥ

ಹಿಂದೆ ಮರಾಠ ದೇಶವನ್ನು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನಂಬ ರಾಜನು ವಾಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮಂಚುಕುಂದನಂಬೊಬ್ಬ ಪಂಡಿತ ನಿದ್ದನು. ಅವನು ಮಹಾ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗಿಯೂ, ದೊಡ್ಡ ಅಹಂಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದನು. ಯಾರಾದರೂ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಅವನನ್ನು ದರ್ಶಿಸಿ ತಮ್ಮ ಶ್ಲಾಘನೆಗಳಿಂದ, ಸೇವೆ ಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿ ಮೆಚ್ಚುಗರವಾಗಿ ಗೆದ್ದು, ಅಸ್ಥಾನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಅನೇಕ ಯಾದಿ ಸಮರ್ಥರಾದ ಪಂಡಿ ತರೂ, ಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ರಾಜಾಶ್ರಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ, ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಪರದೇಶ ಗಳಿಗೆ ಹಲಸೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನಂಬ ಯುವಕನು ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿ, ಮಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿ ರಾಜನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಲು ಬಂದನು. ಬಂದವನಿಗೆ ಅಸ್ಥಾನದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಮಂಚುಕುಂದನ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಪ್ರಭಾವವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.

ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನು ತನ್ನ ಒಬ್ಬ ಬಂಧುವಿನ ಮೂಲಕ ವಾಗಿ, ರಾಜನರ್ತಕಿಯಾದ ಮಂಜಾರಮಾಲೆಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಅವಳು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಮೋಡಿ ಮುಗ್ಧಳಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ಶಾನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ರಾಜನ ದರ್ಶನ ಅಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವನೆಂದು ಮಾಡುಕೊಟ್ಟಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಂಜಾರಮಾಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಪ್ರದರ್ಶನ ಕ್ಕಾಗಿ ಅಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ರಾಜ ನರ್ತಕಿಯ ಒತೆಯಲ್ಲೇ ಅವನಿದ್ದುದರಿಂದ ಬ್ಯಾರ ಪಾಲಕರಾರೂ ಅವನನ್ನು ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳು ತನ್ನ ಸಾಷ್ಟಿ ಪ್ರದರ್ಶನವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್‌ನನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, "ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ! ಇವರು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ್ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರು. ನನ್ನ ಗುರುಗಳ ತಮ್ಮನ ಕುಮಾರರು. ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಯ ವನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ದಿನ್ನವಿ ಕೊಂಡಳು.

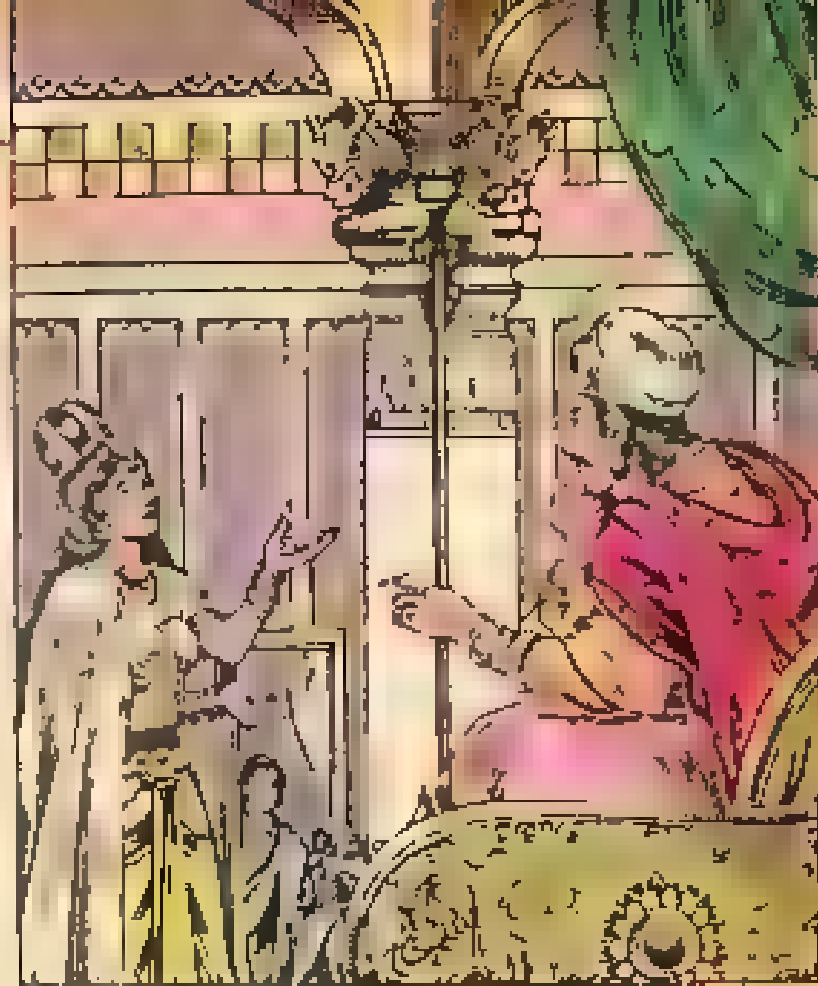
రాజును కృష్ణకాంతన కడగి పరిపాలి
నోయెత్తిరట. కృష్ణకాంతను వినియదించ
"మహావృథా, నాను కాకియల్లి విద్యయన్న
పూర్తి ముడికొందు బందిధోనే నూరు కాళ్ళ
గల శబితవాగి, ఎల్లా కాళ్ళకన్నా అధ్యయన
పూడిధోనే అడుకవికాళన్న కుడా హాళ
బల్లను" ఎందను.

రాజును కలిచొగి ముగుళు నూ
వినుగొందను. ఇదన్న నోడి తమల
గింద ముచుకుంద పండిత. అచమలనూ
ధనియల్లి. "ఇప్పు డొడ్డు విద్యావంశనాదమగి
పండిత ముల అన్నానక, బరలు నాధ్య
వాగద, రాజనకళు సూయదించ ఒళగ
బరుచ దుదగే బంద పొగిదెయల్లి!" ఎందను.

కుడలే కృష్ణకాంతను రాజనొందిగి, "అకం
కారపూ స్వాధాపూ ఇట్లదవలే నిజవాద
పండిత. అధమనవిరువవరు బంబుగారర
అత్తగు పగయలారరు అచమలంద ఇడ్లెవ
ప్రధాన పండిత బదలిగి రాజనకళియ
అత్తయ ఎత్తో; ణత్తమవాయకు, రాజనకళి
పండితర మెట్టుగెయన్నా పడయవవరు
కానే?" ఎందను.

ఆ మోతు కిళి రాజును ముచుకుందనన్న
అత్తయ్యదించ నోడిదను.

అగ ముచుకుందను కిలవ్రార్దరదించ, "నిన్నే
యల్లి మోన్నే కానే విద్యాభ్యాస ముగిసి
బందమగి పండితర మేల ఇమ్మోయ మగుర
భావమే! ప్రపం! ఇదన్న కుడలే సభ
యంద మోదగి కళుపిసహికురు కిళిలొళ్ళు
క్కినే. పండితరన్న తిరక్కరిమవవను ఈ సభగి
కాలిదలిక్కే యొగ్గనల్లి" ఎందను.

కృష్ణకాంతను మందహాసద ముచిదించ
ముచుకుందనన్న నోడి, "అయ్యా, నిమ్మ
కాగియో పండితనాద ఒక్కనన్న సభయింద
కొరగి కళుపిసహి రితి నిమ్మచు మోస
దాగిద నిమ్మ క్కిలాదర పండితకురు హేళ
కొళ్ళువ నన్నొందిగి వాదక్కి నింతు నోలిసి
ఒడివదెళు. బరి బాయదురుపింద పండిత
నన్న అచమలొందర క్షమలొగే కిళివొగి
బరువుచు నిమ్మగి" ఎందను.

"అదన్న ఈలే నోడొలొ" ఎంచు
రాజును ముచుకుంద కృష్ణకాంతర వధువే
వాదవన్న వివోడిదను.

ముచుకుందను కృష్ణకాంతనన్న అనేక
ప్రశ్నగళు కిళిదను. ఎట్లదక్క కృష్ణకాంతను
సవిదూర ణత్తరవన్న కిలొట్టు, సభయ వ్రవ
రింద ప్రశయగళు సురినొందను.

ಈಗ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನ ಸರದಿ. ಆದನು ಮುಚುಕುಂದನನ್ನು ಕೋಡಿ. "ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಡಿರಿ" ಎಂದು ಈ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

"ಹತ್ತುಮಂದಿಯೊಳಗೆ ಹಂಚುತ್ತಾ ಇರು ವಾಗಲೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಯಾವದು? ಉತ್ತಮ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ? ಉತ್ತಮ ಗುರುವನ್ನೊಳಿಕ್ಕುವವರು ಎಂಥವರು?"

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮುಚುಕುಂದನು ಅಲ್ಪ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವನೆಂದು ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ ವಿಷೇನೋ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ಆದಾವುದೂ ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರವಲ್ಲ ಎಂದನು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನೇ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಹೇಳು. ಮಹಾರಾಜರೂ ಸಭೆಯೂ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಿ" ಎಂದನು ಮುಚುಕುಂದ.

ಈಗ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು "ಹತ್ತು ಮಂದಿಯೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇರುವಷ್ಟೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗು ವಂತಮದು ಸಂತೋಷ. ಸಂದೇಹ ನಿವೃತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಕೇಳುವಂತಹುದು ಉತ್ತಮ ಪ್ರಶ್ನೆ ವಿದ್ಯಾಧಿಗಾಯಸ್ಥ ವಿಜ್ಞಾನ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸು

ವವನು ಉತ್ತಮ ಗುರು. ಅಂತಹ ತೃಪ್ತಿಯುಳ್ಳವ ನಿಗೆ ಕಲಿತು ಬಹುಗಯತೆಂಬ ತೃಪ್ತಿ ಉಂಟಾಗುವು ದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ವಿದ್ಯಾನ್ಯೇಷಣೆಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಗರ್ವಿಷ್ಣನಾಗನು" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು. ಇಡೀ ಸಭೆ ಹರ್ಷಾಧ್ವಾನದಿಂದ ಮನಮೋಳಗಿತು. ಮುಚುಕುಂದನು ಅವಮಾನದಿಂದ ತಲೆ ಒಗ್ಗಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಅನಂತರ ಕೃಷ್ಣಕಾಂತನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಮುಚುಕುಂದನ ದುಷ್ಪ್ರವರ್ತನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವರಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು "ಇಂತಹವನನ್ನು ಏಕಾ ಪಂಡಿತನೆಂದು ತಿಳಿದು ನಾನು ಭ್ರಮಿಸಿದೆನು" ಎಂದನು ಕೋಪದಿಂದ.

"ಮಹಾರಾಜರೇ, ಈಗ ನಡೆದ ಘಟನೆಯಿಂದ ಮುಚುಕುಂದ ಪಂಡಿತರ ಸ್ವಾರ್ಥವೂ ಅಹಂ ಕಾರವೂ ನಶಿಸಿತೆಂದೇ ನಂಬೋಣ. ಶಾವ್ಯ ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆನಿಸುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಕೃಷ್ಣಕಾಂತ.

ರಾಜನು ಮೌನದಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು. ಮುಚುಕುಂದನು ರಾಜನಿಗೂ ಸಭೆಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಸಭೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದನು.

ಸಾಲವೆಸೂಲು

ನೆರಸಯ್ಯನು ದೂರ ಹತ್ತಿರವಾವರೂ ಕೈಗಡವೋ ಸಾಲವೋ ಹೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಒಂದು ಸಾರಿ ಅವನು ನೆರೆಮನೆಯ ಗೋವರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ತಾನು ದೊಡ್ಡ ಇಬ್ಬು ಸಲ್ಲಿರುವೆನೆಯೆಂದು ಅಂಗರಾಜಿ ಇಬ್ಬಾರು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ದೊಡ್ಡ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದವನು ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಕೊಡದೆ ಗೋವರಾಜನನ್ನು ಅಲೆದಾಡಿಸಿ ಕೊಡಗಿದನು. ಕಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ನೆರಸಯ್ಯ ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಡೆಯುವ ಹಳುವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗಿರುವೆನೆಂದು ಗೋವರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವನೂ ಕ್ಷುಲ್ಕ ತಡೆವಾಗಿ ಮಂಕಿಗೆ ಹೋದನು. ನೆರಸಯ್ಯನಿಗೆ ದೇವಾದಂಕಹ ಹನು ಬಗೆರಿಸಿ.

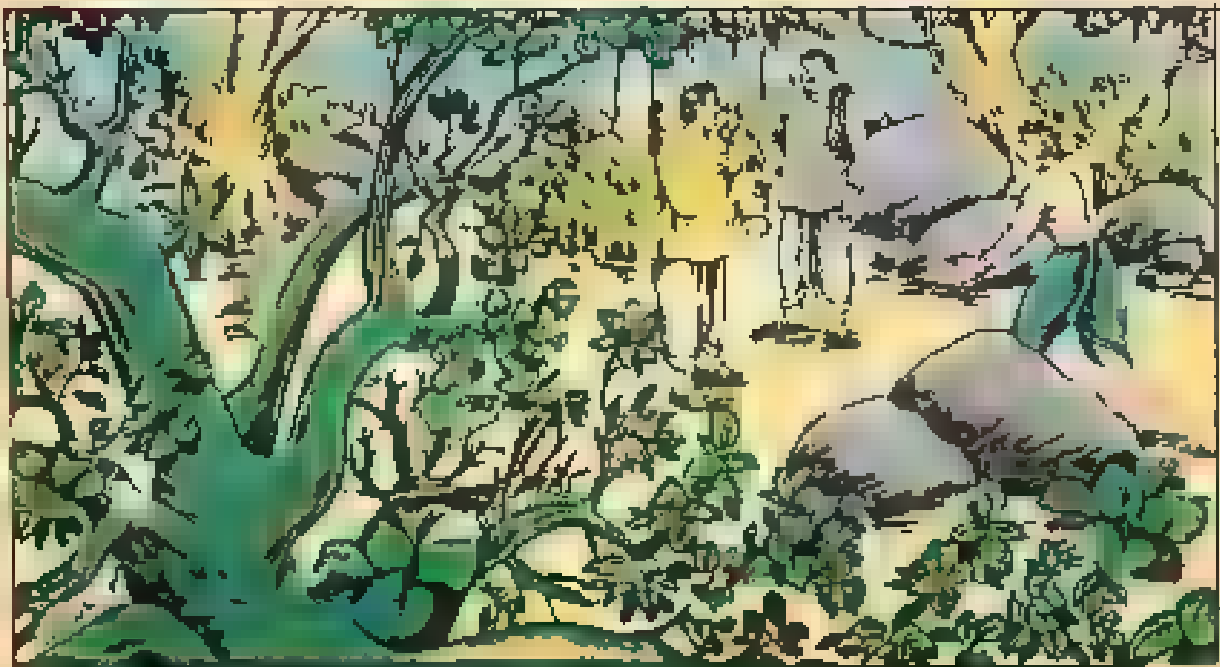
ನೆರೆಹೊರೆಯವರಾದ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡೇ ಕತ್ತಲೆಯಾದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅದೂ ಇದೂ ಮನುಷ್ಯಾದುವೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು.

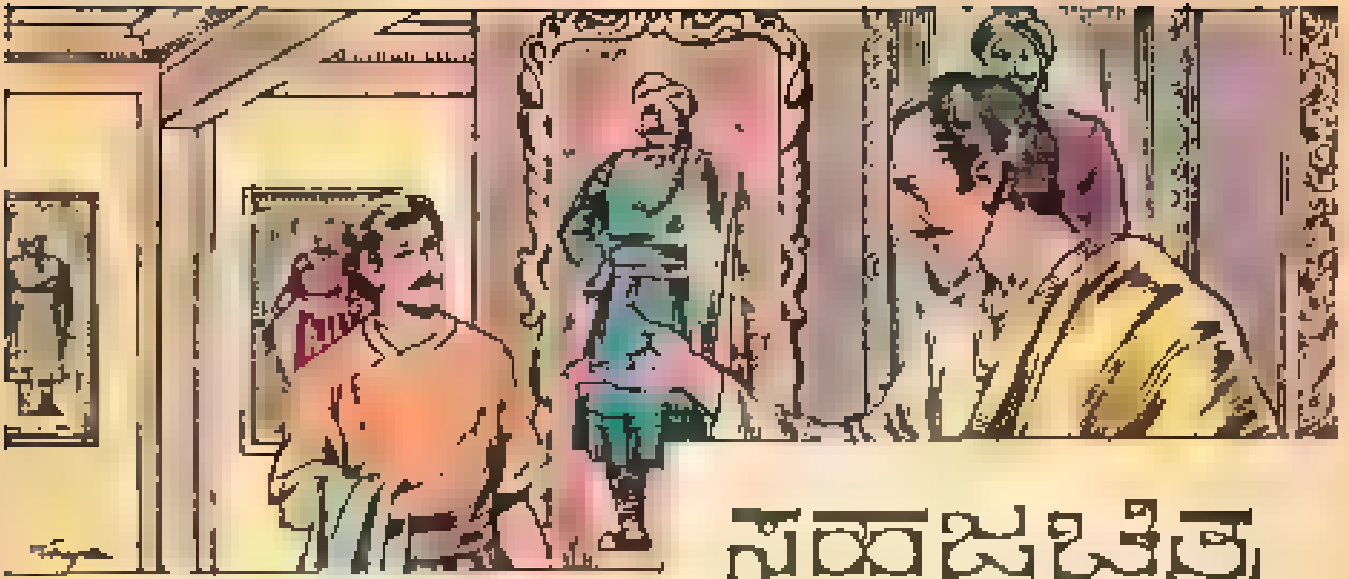
ಈ ದಾರಿಯ ಬದಿಯ ಪೊದರಿನಾಚೆಯಿಂದ ಕಟ್ಟಾಳುವಾದ ಒಬ್ಬನು ದವ್ವವಾದ ದೊಣ್ಣೆ ಕೋರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಅವರ ಮುಂದೆ ಹಾರಿ, "ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಣ ಕೊಡಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಲೆ ಒಡೆಯು ಕೈನೆ" ಎಂದು ದೊಣ್ಣೆ ಎತ್ತಿದನು.

ಕಳ್ಳನು ಸಮಾಜಿಸುವುದರೊಳಗೆ ನೆರಸಯ್ಯ ಹನ್ನೆ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೊದ ಗುಬನ್ನು ಗೋವರಾಜವ್ವ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಇಗರಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿರಿದೆ. ಅಹೋ ಒಬ್ಬರ ಕೆಲವು ಉಳಿದುದನ್ನು ಆ ಮೇಲೆ ಕೊಡುವಿರಂತೆ" ಎಂದನು ಅವನಿರದೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ.

ಕಳ್ಳ ಆ ಹಣದ ಮೂಲೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿದ.

ಮರುದಿನ ಗೋವರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗನ ಮೂಲಕ ಇಬ್ಬತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ನಿರಾಯ್ಕನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಒಂದು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ "ನರಸಯ್ಯಾ, ನೀನು ಮನೆ ಕೊಡುವ ಸಾಲ ಹಿರಿತು. ರಾತ್ರಿ ಕಳ್ಳನಾಗಿ ಬಂದವನು ನನ್ನ ಅಳೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ನನಗೆ ಬೇಡ" ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು.

ಸರಜಚಿತ್ರ

ಹಿಂದೆ ಬಗುರುಬಾಳವೆಂಬ ಮೊದ್ಬರೊಂದು ಸಂಸ್ಥಾನವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಚಿಕ್ಕರಾಜ ಜಮೀನು ದಾರನು ಈ ಮೊದಲನೆಯರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಅದೊಂದುಗುಂದರೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಶ್ರಿತರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಇಲ್ಲವೆ ಸಲ್ಲದ ಒಕ್ಕಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ನೋಡಿದರೆ, ಹೇಗಾದರೂ ಹೊಗಳಿ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ, ಅಂತಹವರನ್ನು ಸತ್ತರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒದರಾಗಿ, ತೀವ್ರವಾಗಿ ಎಂದಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಚಿಕ್ಕರಾಜನ ಭವನದಲ್ಲಿ ಆತನ ಪೂರ್ವಿಕರ ಅಲೆತ್ತರದ ಚಿತ್ರವಿಡಿಸಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವವ ರೆಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬರ ಗಂಭೀರವಾಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ದರ್ಶ ನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಚಿತ್ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದುವು. ತನ್ನ ಪೂರ್ವಿಕರ ನಿಜವಾದ ರೂಪರೇಖೆಗಳೂ, ಸ್ವಭಾವ ಗಳೂ ಪ್ರೇಗಿದ್ದುವೆಂಬುದನ್ನು ಅವರಿನ ಕಡೆಯ ಯಿಂದ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಕೇವಲ ತನ್ನ ಪೋಷಕ ರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿತ್ರಕಾರರು ಅವರ ರೂಪರೇಖೆಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ಮೆದುಗು ಕೊಟ್ಟಿರುವರೆಂದು ಚಿಕ್ಕರಾಜನು ಅಂದುಕೊಳ್ಳು

ತ್ತಿದ್ದನು. ಚಿಕ್ಕರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಮೊಂದು ಎಂಬತ್ತರವ ತೈಲವರ್ಣ ಚಿತ್ರ, ಬರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದೊಬ್ಬನೆ ಬಂದಿತು. ಅದರ ಅದು ತೀರಾ ಸಹಜತೆಯಿಂದ ಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವನ ಇಷ್ಟ. ಗಿಡುಂಬ ಸಂಸ್ಥಾನ ದಲ್ಲಿರುವ ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟನೆಂಬ ಚಿತ್ರಕಾರನು ಏನನ್ನಾದರೂ ಅತಿ ಸುಪಜವಾಗಿ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಬಂದಿತು.

ಚಿಕ್ಕರಾಜ ಜಮೀನುದಾರನು ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟ ನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, "ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟರೆ, ನೀವು ಮೊದ್ಬ ಚಿತ್ರಕಾರರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲವ ಸಲ್ಲದ ಹಂಗುಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒರೆಯ ಬೇಡಿ. ಯಥಾಕಥವಾಗಿಯೇ ಪನ್ನ ರೂಪರೇಖೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕು. ಹಾಗಿದ್ದರೇನೇ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ ಪಾಡಿಕೊಡುವವನ್ನು ನೀವು ಪಡೆಯುವಿರಿ" ಎಂದನು.

ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಮೊಗ್ಗಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಈ ಪು ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕರಾಜ ಜಮೀನುದಾರನ ಚಿತ್ರವು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ತಿದ್ದಬೇಕಾದ, ತೀರ

ಎಷ್ಟು ಗೋಚ್ಯವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದರೂ ಗುರುತಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಇರುವವನ ಕುಂದು ಕೊರತೆ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಬರೆದೆಯಲ್ಲಾ: ನೋಡಿದರ ಬೈದಾಯ. ಸ್ವಲ್ಪ ತಿದ್ದಿ ಸರಿಮಾಡಿ ಒಯ್ಯುಕೊಡು, ಎಂದು ಎಚ್ಚರಕೆ ಬೇರೆ ಹೇಳಿದರು” ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟ.

“ಹಾಗೇನು?” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ, “ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದಿವಾನಾದಲ್ಲಿರುವವರಾರಿಗಾದರೂ ತೋರಿಸಿದಿರಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

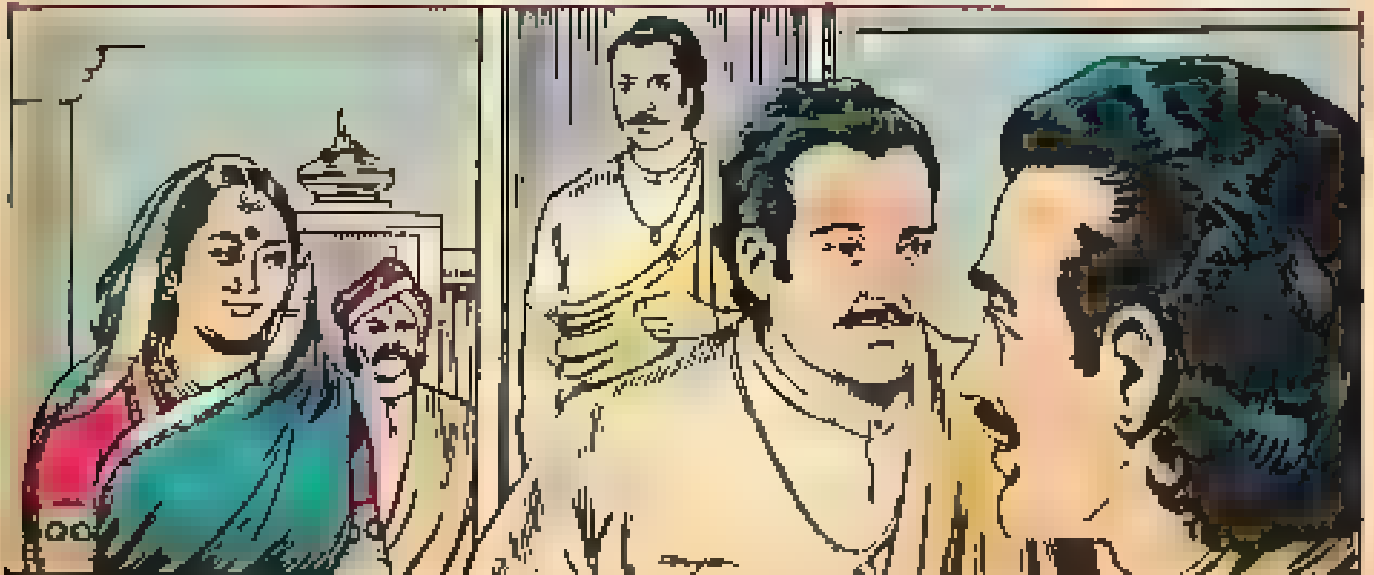
“ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ. ನಿಮ್ಮ ದಿವಾನರಿಗೂ ಮಹಾರಾಜೆಯವರಿಗೂ ತೋರಿಸಿದೆನು. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದು ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯಬಹುದು” ಎಂದನು ಎನೆಯದಿಂದ ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟ.

ಕೂಡಲೆ ಚಿಕ್ಕರಾಜನು ದಿವಾನನನ್ನು ಬರಮಾಡಿ, ತನ್ನ ತೈಲವರ್ಣ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಆತನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟರು ಬರೆದು ತೋರಿಸಿದ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನನಗೇನೋ ಲೋಪವಿರುವ ಹಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ತಂದೆ ತಾತಂದಿರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಭಾವ ಚೆಂದಾಗಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾರೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ತಾವು ವಿಜಯನಗರದ ಕೃಷ್ಣದೇವರಾಯರಿ ಗಿರುವ ಗಾಂಭೀರ್ಯವವರು. ಆದರೆ ಅದು

ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದ ಹಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ದಿವಾನ. ತರುವಾಯ ಚಿಕ್ಕರಾಜ ಜಮೀನುದಾರನು ಆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು, ಅವಳು ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, “ಈ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಠೀವಿಯೂ ಗಾಂಭೀರ್ಯವೂ ನಿಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರಿಗೆ ಇರುವ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ವಯಸ್ಸಿನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಒಂದರೆ, ಈಗ ನಿಮಗೆ ಕಾಣುವ ವಯಸ್ಸು, ಗಿಂತಲೂ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಐದಾರು ವರ್ಷ ದೊಡ್ಡವರ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತೀರಿ” ಎಂದಳು.

ಚಿಕ್ಕರಾಜನು ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂದಹಾಸ ಬಿಂಬಿಸುತ್ತ, ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟ ನೊಂದಿಗೆ, “ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಭಕ್ತಿವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ದಿವಾನನೂ, ಪ್ರೇಮಾನುರಾಗಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ರಾಣಿಯೂ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕುರಿತು ಸರಿಯಾದ ಗಣನೆ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸದ್ದಾ ವಮೋಲ್ಲಿದ ಗಿರಿಕುಂಜದ ಜಮೀನುದಾರನ ಮುಖೇ ಸರಿಮಾಡ ಲೆಕ್ಕೆ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕೀರ ಸಹಜವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ನೀವು ದೊಡ್ಡ ಚಿತ್ರಕಾರರೊಬ್ಬ ಹೆಸರನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರುವಿರಿ. ಒಪ್ಪಕ ಸಂಕೋಪವಾಯಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಚಿತ್ರಕಾರ ಗೋವಿಂದ ಭಟ್ಟನನ್ನು ಗೌರವ ದಿಂದ ಉಪಚರಿಸಿ, ದೊಡ್ಡ ಪಾರಿತೋಷಕವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ವಿಮರ್ಶೆ

ಕೆಲವರಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ವಿಲಕ್ಷಣಾವತಾರಸ್ವರೂಪ ವಸ್ತು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ, ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ತನ್ನ ಕುಮಾರನನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು "ಭಲೇ ಪ್ರಹ್ಲಾದಾ! ನಿನ್ನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಾನು ಕುದುಗುವ ಕಷ್ಟ ಶತೃ, ವಿಷ್ಯ ಈಗ ಬಿಕ್ಕಿ ಹಗೆ ಹಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶ ಬಂತು. ಇವನನ್ನು ಈಗಲೇ ಮುಗಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗದೆಯೆತ್ತಿತ್ತಿರಬಹುದು ನರಸಿಂಹಾವತಾರದೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಲು ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿ ನಿಂತನು. ಆಗ ನರಸಿಂಹನು ಊರು ಕೊರಿಗಳೆಲ್ಲ ನಡುಗುವಂತೆ ವ್ಯಳಯಗೊಳಿಸಿ ಮೊಳುಕು, ಹಾವಿ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ವಸ್ತು ಅಕ್ಕಿ ಅಮುಕಿ ಹಿಡಿದು, ಮಳಗುವಿನಂತೆ ಎತ್ತಿ ಸಭಾಮಂಟಪದ ದ್ವಾರದ ಬಳಿಗೆ ತಂದನು. ಹಿರಣ್ಯ ಕಶಿಪುವಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗವೆ ಜಾರಿ ಬಿದ್ದಿತು.

ಹೊರಗೂ ಬಳಗೂ ಅಲ್ಲದ ದ್ವಾರದ ಹೊಮ್ಮಿಲ ಮೇಲೆ, ರಾತ್ರಿಮೂ ಹಗಲೂ ಅಲ್ಲದ ಮುಸ್ಸುವಾಸು ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಆಕಾಶವೂ ಭೂಮಿಯೂ ಅಲ್ಲದ

ತನ್ನ ತೊಬೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅದಾಕ ಮುಳುಗಿ, ಸಜೀವವೂ ನಿಜೀವವೂ ಅಲ್ಲದ ಉಕ್ಕಿನಂತಹ ಉಗುರು'ಲಾದ, ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ಪ್ರಹ್ಲಾದ ವಹದ ವರಗಳೆಲ್ಲ ಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು, ನರಸಿಂಹ ಮೃಗವೂ ಅಲ್ಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿನ ಎದೆಮುನ್ನಾ ಹೊಟ್ಟೆಮುನ್ನಾ ಬೀಳಿ ಕೊಂದುಹಿಡಿದನು.

ಆಗ ರಾಕ್ಷಸ ಸೈನ್ಯವು ಸಮೂಹವಾಗಿ ನರಸಿಂಹ ವನ್ನು ಇದಿರಿಸಲು ಬರುತ್ತಿರಲು, ವಿಷ್ಣುಚಕ್ರವು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತರಿದು ಹಾಕಿತು.

ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿನ ಕರುಣ್ಣು ಎತ್ತಿ ಬಿಡಿಸಿ ತನ್ನ ಕಂಠಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ಕರೂಪನ ಅತ್ಯುಗ್ರವಾದ ಅಬ್ಜಹಾಸವನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿದರು. ಆಗ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತ ಶಾಂತವಾಗು ವಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

ನರಸಿಂಹನು ಪ್ರಹ್ಲಾದನೊಂದಿಗೆ, ತಂದೆಗೆ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಬೆಂದಾಗಿ ಮಾಡಿ, ರಾಜ್ಯ

ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಅನೀರ್ವದಿಸಿ, ಅಂತರ್ಭಾಗದಾದರೂ, ಜಯವಿಜಯದ ಮೊದಲನೆ ಜನ್ಮ ಹೀಗೆ ಮುಗಿಯಿತು.

ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಗಾಧಿಯಂತೆಯೇ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಜಿರಕಾರಿ ರಾಜ್ಯ ಪರಿವಾಲನೆ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಕುಮಾರ ನಾದ ವಿರೋಚನನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಿಸಿ, ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತಿ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ವಾಕ್ಯ ತೋರಿ ತಪ್ಪಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಿತನು.

ವಿರೋಚನನ ತರುವಾಯ ಅವನ ಕುಮಾರ ನಾದ ಒಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಂದು ರಾಜ್ಯವಾಲನೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಿದಾಗ ರಾಕ್ಷಸರ ಅಪರಾಧ ಮಯನು ಇದರ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಕೊಡ ಕೊಡೆಯೂ ಅಂತರಿಕ್ಷ ರಶ್ಮಿಯೂ, ಎದುರಿಗೆ ಮೂಲಕ ದೇವತೆ ವಾಕ್ಯ ವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು.

ಅದ್ವೈತ ರಮಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡಿದ ಅತ್ಯಾಧಿ ದೀಪಾಗಿ ರಾಕ್ಷಸರ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕಾರವಾಂಛೆ ಇದ್ದು ಇದ್ದು ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡಿದ ಮೇಲೂ ಒಂದು

ಕೊಡು ಒಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡಿದ ತನ್ನ ಒಲಿವರ ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಇಲಿಕೊಡು ಯಾವಕ್ಕೆ ಇಲಿಕೊಡು

ದೇವತೆಗಳು ಅಮೃತ ನೀವಿರಿ ಅಮರ ರಾವರಂ ಧೈರ್ಯಗಾತ್ಯ ವದ್ದಿ ಒಲಿವನ್ನು ಒಲಿವಾಗಿ ಇಲಿರಿ ಕೊಡಾಡಿರರು. ಬಲಿಗೊ ಇಂಪ್ರಸಗೊ ಮುಖಾಮುಖಿ ನಿರಾಸಾಡಿ ಬಹಳ ಜೋರಿನಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ದೇವ ಪ್ರಮುಖಿಗೊ ರಾಕ್ಷಸ ಪ್ರಮುಖಿಗೊ ಪಾಡಾ ಪಾಡಿ ಯುದ್ಧ ನಡೆಯಿತು. ಆ ದೇವದಾಸವ ಸಂಗ್ರಾಮವನ್ನ ರಾಕ್ಷಸರು ಪೂರ್ತಿ ಕೊಡು ಕೊಡರು ಹತರಾಗಿ ದಿಢ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು, ರಾಕ್ಷಸರ ಕುಲಗುರುವಾದ ಕಾಕ್ಯಾಚಾರ್ಯನು ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡಿದ ಮೇಲೆ ಇಲಿಕೊಡ ತಿರುಗಿ ಬದುಕುವಿಟ್ಟನು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೊಡು ಕೊಡಿದರಂತೆ ಬಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ದಿಢ ಸಂಕಲ್ಪ ಕೊಟ್ಟು ಹಲ ಒಲಿವು ತನ್ನ ರಾಕ್ಷಸ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೊಡಿಸಿ ಪಾಡೆ ನಾಯಕನಾದ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮೇತ್ಯಾತ ಬರುವಂತಾಗಲು ಮೊದಲ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನೇ ಒಲಿವು ಕೊಟ್ಟು ದಿಢ ತನ್ನ ಪರಿವಾಲನೆಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಒಲಿವರ, ಅಲಿವರ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡಿದು. ಕುಳಿತು ಅವನಿಂದ ಮೂರು ಅತ್ಯಮೇಧ ಯಾಗ ಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಮೊಡಿ ಇಂಪ್ರಸು ಹೆದರಿಕೊಂಡಿರು ವಾಗಲೇ ಒಲಿವರ ಸೈನ್ಯದ ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣುಂಭಿಸಿ ಕೊಡು ದಾಳಿ ಬಂದನು. ಅವನ ಮಹಾ ರಾಕ್ಷಸ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡಿದಾಗ, ಇವಾದಿ ದೇವತೆ ಗಳೆಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಒಲಿವಿಟ್ಟು ಗುಪ್ತಗಾಡು ಗಳಿಗೆ ಒಲಿಹೂದರು. ಇಂದ್ರನ ಉಚ್ಚೈ ಶ್ರವ ಕೊಡಿದ ಮೇಲೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡಿದ ದಿಕ್ಕಿನಕರು ಬಲಿಗೆ ವತವರ್ಗಿಗಳಾಗಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಕೊಡ ಗಿದು ಸೈನ್ಯ ಮತ್ಯ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಮೂರು

ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಬಲಿಷ್ಠವರ್ತಿ ವಶಪ್ರಾಧವತಿ
ಯಾಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದನು.

ಆಗ ಇಂದ್ರನ ಕಾಯೆಯಾದ ಅದಿತಿ ತನ್ನ ಗಂಡ
ಕಿಶ್ಕಿಂಧ ಪ್ರಹಾಪತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ
ಸಂತತಿಯವರಾದ ದೇವತೆಗಳೂ, ಇಂದ್ರನೂ,
ಶುಕೇದೇವಿಯೂ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಶುವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು
ಮೊಳಗೊಂಡು ಅವರ ರಾಜ್ಯವು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವ
ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಅವಳಿಗೆ ಕಿಶ್ಕಿಂಧ ತನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಿಂದ ವಿಷ್ಣು
ವ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಆರಾಧಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.
ಅದಿತಿಯ ಪೂಜಾರಾಧನೆಗಿಂದ ವಿಷ್ಣು ಪರಮ
ಪ್ರೀತನಾದನು. ತಾನು ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ
ಕಷ್ಟ ಮೂಕಾರ ಮೂರುಮೊಂಡು ಅಭಿಮುಖ್ಯತನು.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ವಿಷ್ಣು ಅದಿತಿಕಿಶ್ಕಿಂಧರಿಗೆ ಕುಬ್ಜ
ರೂಪದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಇದು ವಿಷ್ಣುವಿನ
ಮುಖ್ಯವಾದ ಚತುರ್ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಐದನೆಯವಾದ
ವಾಮನಾವತಾರ.

ವಾಮನನಿಗೆ ತಂದೆ ಉಪನಯನ ಮಾಡಿ, ಮೇವ
ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಕಲಿಸಿದನು. ಇಂದ್ರನಿಗೆ ತಮ್ಮ
ನಾದ ವಾಮನನು ಅದಿತಿ ಕಾಯೆಯ ಮುಠ್ಠು
ಕುಮಾರನಾಗಿ ಬೆಳೆದನು.

ಆಗ ಅದಿತಿ ಕಿಶ್ಕಿಂಧ ಸಮೂಹವಾ ನದಿಯ ತೀರ
ದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೋಗಿಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡದಾದ ವಿಶ್ವ
ಜಿಹ್ವಾಕಂಠ್ಯ ಇಂದ್ರಾಕುಮಾರ ಮೇಲೊಳಿಕ್ಕದಲ್ಲಿ
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಅವರ ಅಂಗಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ದೊಡ್ಡ
ದೊಡ್ಡ ದಾಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ವಾಮನನು ಜನಿವಾರ, ಕೃಷ್ಣಾಜಿನ, ಕಮಂಡಲಾ,
ಓಲೆಕೊಡೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಬಾಲ ಮಡಿವಾಗಿ
ಹಾವುಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಮೂರ್ತಿಭಾವಿಸಿ
ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ದಾಸ ತನ್ನ ಕೈಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು
ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಓಡುಬಿಡು ವದಿಗಳಿಂದ ಬರುವ ವಾಮನ
ವಾಮನನು ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ
ಮುಗ್ಧವೋಹಿತರಾದರು. ವಾಮನನು ಬಲಿಚಕ್ರ
ವರ್ತಿಯ ಇದಿರಿಗೆ ಹೋಗಿ "ಜಯಜಯ
ಬಲೀಂದ್ರಾ!" ಎಂಬುದು ಅನಂದವನ್ನು ಸ್ಪಂದಿಸುವ
ಧ್ವನಿಯಿಂದ.

ವಾಮನನನ್ನು ಕೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಲೀಂದ್ರನಿಗೆ
ಅತ್ಯಾನಂದವಾಯಿತು. "ಬಾ ಪುಟ್ಟವಟು ಕಂದಾ!
ಯಾರು ನೀನು? ಇನ್ನೂ ಹಾರಿನ ಪಸೆಯಾರದ
ಎಳೆಮೂಗಿನ ಹೊದಾಗಿ ಭೂಪ ಕಡೆಗೆ ಹೊರ
ಡಿರುವೆಯಷ್ಟಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನೀನು ಬಲೀಂದ್ರನು ಕೇಳಿ ನಿನ್ನ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಯಾರೆಂದು ಹೇರೆ
ಹೇಳಬೇಕೆ? ಇರುವವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಪರವ. ಅದರೂ
ಮೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಬಲೀಂದ್ರನು ನಿನ್ನ ಕಡೆ ಮುಖ್ಯ
ತಂದಿರು. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ನೀನು ಬಲೀಂದ್ರನು

ಪರಾಕ್ರಮಗಳು ದಾಂಪ್ತಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಮರಬಲ ಪಡೆದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಜು ನಿನ್ನ ಸ್ವತಃ ಸತ್ತಬಲದಿಂದ ಎಸಾರಿದು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ, ಯಾಚಿಸುವ ನೆಹವಲ್ಲಿ ನೋಡಲು ಒಂದನು "ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರಲು ಒರಿಚಕ್ರವರ್ತಿ ನುಂತ್, "ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿವೆ. ಯಾಗ ದೀಕ್ಷಿತನಾದ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಪರಾಕ್ರಮವೆ ಎಷ್ಟು ಹೇಳುತ್ತಿ ಯುದ್ಧಮಾಡಲು ಕೊಳಲಾರೆಯಷ್ಟೆ ? ಏಕೆಂದರೆ ಯುದ್ಧದ ಪ್ರಸಕ್ತಿ ಯಾವದನ್ನೂ ಈಗ ಎತ್ತುವಂತಿಲ್ಲ" ಎಂದು ವಿನೋದವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

"ಎನು" ಮಾತು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ! ನನ್ನೊಡನೆ ಛಿಹಾಸವಾಗಿ ಹೇಳುವೆಯೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನುಹೋನ್ನತ ಬಲ ವಿಕ್ರಮನಾದ ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಮೂವಿಗೆ ಅಂಟದಂತಿರುವ ಗಿಡ್ಡ ಮಾಮನನಾದ ಎನು ಯುದ್ಧ ಕ್ಷೇತ್ರವುದೊಂದರೇನು ? ಅಂತ್ಯ ಎತ್ತಿದ ದಾಸಗಳಿಂದ ಮಹಾದಾತನಾಗಿರುವ ನಿನ್ನ

ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದೊಂದಿತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನು ಮಾಡಲು ಎದೆಮೋಗುವಂತಲೇ ಒಂದನು ಎಟುವಾದ ನನ್ನ ಧರ್ಮ ಯಾಚನೆ ತಾನೆ ? ಭಿಕ್ಷೆ, ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಂದಿದ್ದೇನೆಯೂ ಬರೀಂದ್ರಾ !" ಎಂದನು ಎಂದನು.

"ಅಪ್ಪೇನಾ ? ಕ್ಷೇತ್ರ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಯೋಧಾಂಗವಾದ ಈ ದಾಸ ಬೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಿಜು ಎನು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಒರಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿ.

ಆಗ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕುಂಟಾ, ಬಾಯ್ತು ಮುಟ್ಟಿ ಬಿಡುವಂತಾಗಿ ಒರಿಚಕ್ರವರ್ತಿ ಯನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಬರುವಂತೆ ಕರೆದು, "ರಾಜಾ ಈ ಮಾತುನು ಬೇರೆ ಮಾಡೂ ಅಲ್ಲ. ಮಹಾರಿಷ್ಟುವೇ ನಿನ್ನನ್ನು ವಂಚಿಸಿ ನಿನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಆಶುಕ ರಿಸಲು ಒಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ದಾಸ ಪ್ರದಾನವನ್ನೂ ಕೊಡಬಾರದು !" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಒರಿಚಕ್ರವರ್ತಿ, "ಹಾಗೆನು ! ಸಾಕ್ಷಾತ್ ವಿಷ್ಣುವೇ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಭಿಕ್ಷಾಂದೇಹಿ ಎಂದು ಕ್ಷಿ ನೀಡಿದರೆ, ನನ್ನ ಕ್ಷಿ ಮೇಲಾಗಿ ದಾಸ ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ದೊಡ್ಡ. ಅದನ್ನೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನನ್ನ ಘನವಿಜಯವನ್ನೇ ಸಾರುವಂತಹುದು, ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದ ಮೇಲೆ ಕೊಡಲಾನೇಕೆಂದು ಕುಳಿವೆ ನೆಂದುಕೊಂಡಿರಾ ? ಅಂತ್ಯದ ದೋಷಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ದೊಡುವಿರಾ !" ಎಂದನು.

"ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಮಾತು ತಪ್ಪಿದರೆ ಅಂತ್ಯ ದೋಷವು ಬಾರದು. ತನ್ನನ್ನು ಪಾಶಪಡಿಸುವ ಧರ್ಮವು ಅತ್ಯುಚ್ಛ, ಪಾತಕ್ಕೆ ಸಮನಾದುದು" ಎಂದನು ಕುಂಟಾಚಾರ್ಯ.

"ಗುರುಗಳೇ ! ಯಾವುದು ಏನಾದರೂ, ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ನನಗೆ

ಸೋಲಾಗದೂ, ಧರ್ಮ ವಿಲಕ್ಷಣ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಬಿಜುತ್ಯವರ್ತಿಯ ಹಾಗೆ ದಾಸವಿರಸ್ಕೊಕ್ಕೊಕ್ಕುವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಹೊಡೆತನದಿಂದ ಕೀಳದವರಿಗೆ ಕೀಳದುದನ್ನು ಕೊಡುವಂತಹ ಯಾಗ ದೀಕ್ಷೆ ಯಲ್ಲಿರುವ ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಬೇರೆ ವೇಳೆ ಮೇಲೆ ಛೇದ ಮಾಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರೆ. ಅದಮಸ್ಕಲ್ಮ ಈ ಬರಿ" ಎಂದು ಬಲಿಹತ್ಯಾರ್ಥ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು ಕೋಪ ದಿಂದ, "ನಿನ್ನ ಗುರು ಪುರೋಹಿತನಾದ ನಾನು ನಿನ್ನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳದೆ ನಿನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುವಿ" ಎಂದು ಶಾಪಕೊಟ್ಟಂತೆ.

ಬಲೀಂದ್ರನು ಕೈ ಮುಗಿದು "ಗುರುದೇವಾ! ನನ್ನನ್ನು ದಂಡಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ನಿಮಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೋರು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ನಾನೀಗ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸುವ ದಾಸನೊಡಲು ಸಿದ್ಧ ನಾದಂತಾಯಿತು. ಗುರು ಧರ್ಯಾದಿಂದ ಪಡೆದ ಶಾಪವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಅಮಲುವಡಿಸುವಂತಾಯಿತು. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಒಲೆಯನ್ನು ಎಂಟಿಸಿಕೊಂಡ ಹೆಸರು ಎಷ್ಟು ಎಗೂ ಬಾಡದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಶಾಪ ಒಲೆಯ ದನ್ನೇ ಮಾಡಿತು. ನಿಮ್ಮ ಶಾಪವನ್ನು ಸಂತೋಷ ವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇನೆ!" ಎಂದನು.

ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು ನಿರುತ್ತರನಾಗಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಬರಿ ಅಲ್ಲಿಂದಿದ್ದು ವಾಮನನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು "ದಾನವ ರಾಜಾ, ಎಷ್ಟು ಭಿಕ್ಷೆ ಕೇಳಲು ಒಂದು, ನಿನ್ನನ್ನು ಭಿಕ್ಷುಕನಾಗಿ ಮಾಡುವನೋ, ಅಥವಾ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ದೂಡುವನೋ ವಿನು ಮಾಡಿದರೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಈಗ ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯೋಕಾಧಿಪತ್ಯವೂ, ಸಂಪತ್ತುಗಳೂ, ವೈಭವಗಳೂ ವೃಥಾ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡಾಗುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಧರ್ಮವಾದರೂ ಶರೀರರಕ್ಷಣೆಯ ಅನಂತ

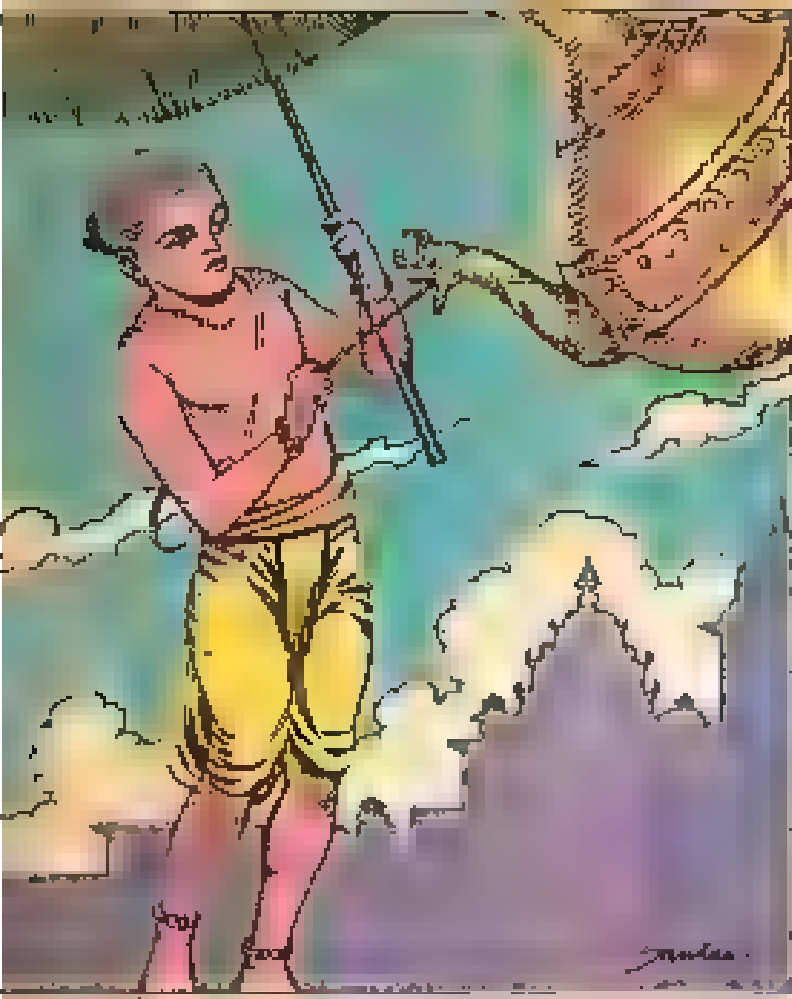
ರವಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ ತಂದುಕೊ ಎತ್ತರಿ ಸುತ್ತೋ!" ಎಂದನು.

"ರಾಜ್ಯವೂ, ಸಂಪತ್ತುಗಳೂ ಶಾಶ್ವತವಾದುದೇ ನಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗು ವಂತಹವುಗಳೇ! ಶರೀರ ಕೊಡು ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ ವಷ್ಟೇ!" ಎಂದನು ಬರಿ.

"ಈಗ ನಿನ್ನಾಗುವ ವಿನಾಶವು ನಿನ್ನೊಟ್ಟಿನದೇ ಅಲ್ಲ. ದಾನವ ಕುಲಕ್ಕೆ ಮುಪ್ಪು ಅವಮಾನ! ನೆನಪಿರು!" ಎಂದನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯ.

"ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಗುರುದೇವಾ, ಒಪ್ಪಿ ದಾನವನು ಧರ್ಮವಾಲನೆ ಮಾಡಿದನು. ಎಷ್ಟುಮೋ ಭಿಕ್ಷೆ ಹಾಕಿದನು, ಎಂದು ದಾನವಕುಲಕ್ಕೆ ಘನತೆ ಬರುತ್ತದೆ ಸ್ವಾಮಿ!" ಎಂದು ಬಲೀಂದ್ರನು ವಾಮನನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದನು.

ಅಮೇಲೆ ದಾನಕಾರ್ಯ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಬರಿಯ ಪತ್ನಿ ಎಂಬಾವಳಿದೇವಿ ಸುವರ್ಣ ಕಲಶ

ದೀಡ ನೀರು ಹೊಯ್ದುತ್ತಿರಲು ಬಲಿ ವಾಮನನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಬಂಗಾರದ ಹರಿವಾಣದಲ್ಲಿರಿಸಿ ತೊಳೆದು, ಆ ನೀರನ್ನು ಬೆರಗಿಗೆ ಪೊಕ್ಕಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಅಮೇಲೆ ಬಲಿ ವಾಮನನನ್ನು ನೋಡಿ. "ಓ ವಾಮನ ಮೂರ್ತಿ! ನಿನ್ನಂಥವನು ದಾಸ ಕ್ಯಾಗಿ ಬರುವುದು ನನ್ನ ಸುಕೃತ. ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಕೇಳು. ಸಿರಿಯೋ, ಸಂಪತ್ತೋ, ಮನೆ ಮಂದಿರಗಳೋ, ಸುಂದರೀಮಣಿಯರೋ, ಸದ್ಯ ಶ್ಯಾ ಮಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೋ, ಸಾವನುಷ್ಠ ಸರ್ವಸ್ವವೋ, ನನ್ನ ತನುವೋ ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನವೇ. ಕೇಳು" ಎಂದನು.

"ಮಹಾಬಲೀ, ಮಂಗಳಿಯಾತೇ ನಿನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿ? ಅವುಗಳಾವುದೂ ನಿನಗೆ ಬೇಡ, ಕೃಷ್ಣಾಜಿತ ಹಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಾಮೆಪ್ಪಾಸ ಮಾಡಲು ನನ್ನ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಅಡಿ ಸ್ಥಳ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಸಾಕು. ನಿನ್ನದಿಗಿಂತ ಪರ್ಯಂತವಾದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ

ದಲ್ಲಿ ಅದು ಸ್ವಲ್ಪಾತಿಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ನಿನಗೆ ಮೂರ. ಲೋಕಗಳಿಗೂ ಸಾಟಿಯಾದ ಜಾಗವದು. ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕೊಡು" ಎಂದನು ಗಿಡ್ಡವಾಮನ.

"ಆ ಮೂರಡಿಗಳ ಜಾಗ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ತೆಗೆದುಕೋ" ಎಂದು ಒಲಿಚಕ್ರವರ್ತಿ ಗಿಡಿಯ ನೀರಿನಿಂದ ಧಾರಾದತ್ತ ಮಾಡಲು ನೋಡುವಾಗ ಗಿಡಿಯ ಕೊಬ್ಬಿನಿಂದ ನೀರು ಹೊರ ಒರಲಿಲ್ಲ. ಸುರಿಕಂದುದಿದ್ದರೆ ದಾಸತ್ವವಾವು ಸರಿಯಾಗಲಾರ ದವ್ವೆ? ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಿಡಿಯ ಕೊಬ್ಬಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು.

ಆಗ ವಾಮನನು ದರ್ಭೆಯ ಕಟ್ಟಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಗಿಡಿಯ ಕೊಬ್ಬಿನೊಳಗೆ ಪಾಕಿ ಚುಕ್ಕಿದನು. ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನ ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಕೂತಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮಾಯವಾದನು. ಅವನ ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಕುರುಚಾ ಯಿತು. ಒಕ್ಕಣ್ಣು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನೊಳಗಿನದು. ಅಡ್ಡ ತೂಗಿದುದರಿಂದ ಗಿಡಿಯಿಂದ ಜಲಧಾರೆ ಸರಾಗ ವಾಗಿ ಹರಿಯಿತು. ದಾಸವಿಧಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ವಾಮನನು ಬೆಳೆಯ ತೊಡಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ಬೆಳೆದು ವಿಶ್ವರೂಪಿಯಾಗಿ ಭೂಮ್ಯಾ ಕಾಶಗಳ ಆಧಾರ ಸ್ತಂಭವಾದನು. ಅವನ ಅಗಲವು ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಕ್ರಮಿಸಿತು. ಅವನ ಒಂದು ಪಾದದ ಅಳತೆಗೆ ಇಡೀ ಭೂಮಂಡಲವು ಸರಿ ಹೋಯಿತು. ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನಾದ ವಿಷ್ಣುವಾದದ ಸೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಭೂತಲವೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಗಾಢಾಢಕಾರ ವಾಯಿತು. ತರುಮಾರು ಶಿವನ ಕೂರ್ಧ್ವ ತಾಂಡವ ದಂತೆ ಇವೊಂದು ಕಾಲನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ. ಆ ಒಂದೇ ಪಾದದಿಂದ ಇಡೀ ಅಕಾಶವನ್ನೂ ಆಳಿದನು. ಸೂರ್ಯಕೂಡ್ಯಾದಿ ಗ್ರಹಗಳೂ ನಕ್ಷತ್ರಮಂಡಲ ಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡ ರೇಣುಗಳಾಗಿ ಕಂಡವು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನು ತನ್ನ ಕಮಂಡಲು ವಿನ ಜಲದಿಂದ ವಿಷ್ಣು ಪಾದವನ್ನು ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದನು.

ವಿಷ್ಣುಪಾದದಿಂದ ಹಾರಿದ ನೀರು ಆಕಾಶಗಗನ
ಮೇಲೆ, ಕೃಷ್ಣಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಂದಾಕಿನಿ ಎಂಬ ತಾಪ
ಯೋಗಿಯೂ ಹರಿಯಿತು.

ಆಗ ವಾಮನನ ಕಂಠದ್ವಾರ ಕೇಳಿತು:
"ಒಲಿದ್ರಾ? ಮೂರನೇ ಪಾದಕ್ಕೆ ಹಾಗೆಲ್ಲಿದೆ?
ತೋರಿಸುವೆಯಾ?"

"ಓ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮ ಮೂರ್ತಿಗೇ! ಇಗೋ, ನಾನು
ನಿಂತಿರುವೆ: ಇನ್ನ ತೆಗೆದಿದೆ. ಲದರ ಮೇಲೆ ಇದು
ಸ್ಥಾನಿ!" ಎಂದು ಹಲೆ ಬಾಗಿರುವ ಬಲಿ.

ವಿಷ್ಣು ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಉಪಸಂಹರಿಸಿ
ಮೊದಲಿನಂತೆ ವಾಮನನಾಗಿ ಅವನ ತೆಗೆಯ ಮೇಲೆ
ಪಾದವನ್ನಿಟ್ಟು "ಒಲಿದ್ರಾ, ಭೂಮ್ಯಾ ಕಾಶಗಗನ್ಮು
ಪೂರ್ವಾ ಅಳಿದುಕೊಂಡ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು
ಪೂರ್ವ ಅಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ತಲೆಯ
ಒಂದು ಭಾಗ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಸರಿ
ಹೋಯಿತು" ಎಂದನು.

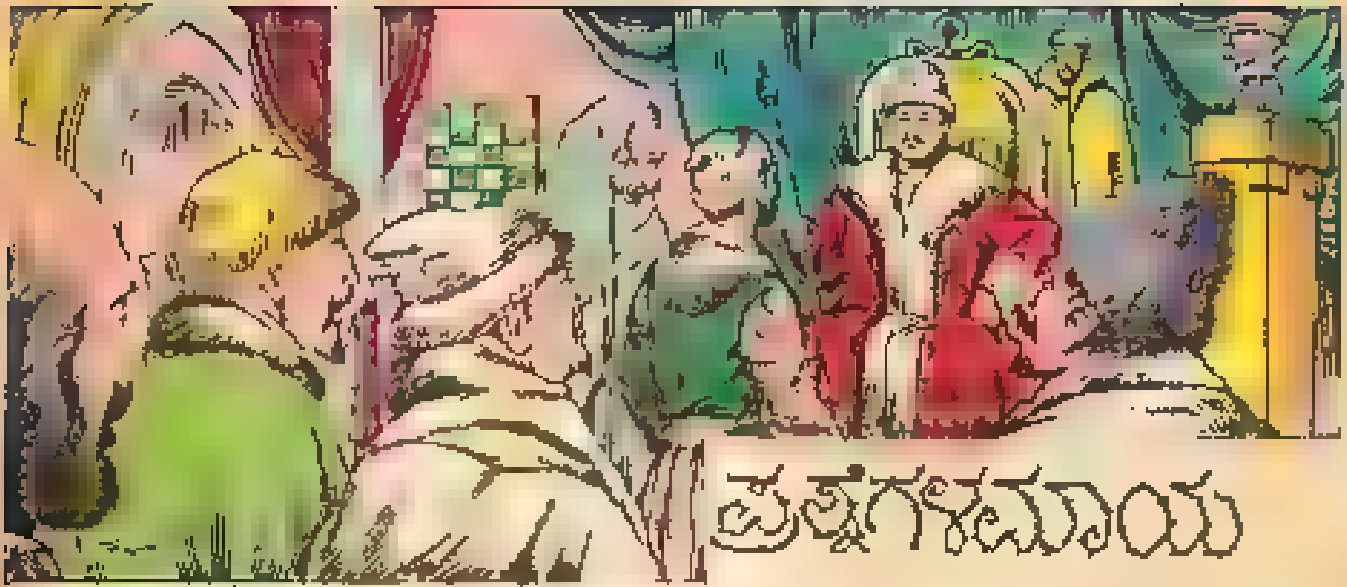
ಆಗ ಪ್ರಹ್ಲಾದನು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿ, "ನಾರಾಯಣಾ,
ನನ್ನ ಈ ಮೊಮ್ಮಗನು ನಿನಗೆ ಶತ್ರುವಲ್ಲ, ಇವನು
ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನು" ಎಂದನು.

ಒಲಿಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಪಕ್ಷಿ ವಿಂಧ್ಯಾವಳಿ ಕೈಮೊಡಿಸಿ
"ವಾಮನ ಮೂರ್ತಿಗೇ! ದಯಾಮಯನೇನು ಹೆಸ
ರನ್ನು ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸು, ನನ್ನ ವಶಿಗೆ ಯಾವ ಕೇಡೂ

ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ನಿನ್ನಭಾರ!" ಎಂದಳು.
ಬಾಮನನಂದನು: "ಅಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ
ಕೆಡುಕಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ
ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಭಿಕ್ಷುಕನಾಗಿ ಒಂದು ದಾಣ
ಕೇಳಿದೆ. ಇವನ ಭರ್ಮಾ ಬಲವು ಅಂತಹುದು.
ಕೇಳುವವನು ಕೆಳಗೆ, ಕೊಡುವವನು ಮೇಲೆಯೇ
ತಾಯಿ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು ನೋಡಿ,
"ಒಲಿ ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಿಯನುನೆಂದು ಗೊತ್ತಿ
ದೆಯೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ, ವಿಷ್ಣುಕಳೆಯಿಂದ
ಮಾಡುಗಳಾಗಿ ಉದ್ಭವವೊಂದು ದಾಡವನ್ನು
ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು.

"ಓ ಒಲಿಚಕ್ರವರ್ತಿಗೇ, ನಿನಗೆ ಸಾಕಿಯಾದವನು
ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಲ್ಲ: ಇನ್ನು ಮುಂದೂ ಇರಲಾರ.
ಅವನು ಶಾಲಿಕರಾವ ಚಕ್ರವರ್ತಿ. ಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು
ಮೊದಲನೆಯದು ಕಿನ್ನಕ್ಕ ಸುತನಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಹಿಟ್ಟು. ಇ
ಅಥವಾ ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿ ಶಾಂತಿ ಸೌಖ್ಯ
ಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗುವೆ. ನಿನ್ನ
ಹೆಂಡತಿಯೂ ನಿನ್ನ ತಾತ ಪ್ರಹ್ಲಾದನೂ ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ
ಇರುತ್ತಾರೆ. ಸುತಳದ ದ್ವಾರವನ್ನು ನಾನು ಈಗ
ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ದಂಡ ಧಾರಿಯಾಗಿ ಕಾವಲು
ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿನಗೆ ರಕ್ಷಕನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಅಂತರ್ಧಾನಾದನು.

ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಮಾಯ

ಹಿರಿದುನೋಂದು ದೇಶದ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿಗೆ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಕರೆ ದೋರಿದ್ದವು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಯಾವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ? ಯಾವ ಅಲೋಚನೆ ಕೇಳಬೇಕು ? ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಉತ್ತಮ ಧರ್ಮ ಯಾವುದು ?

ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳೊಡನೆಯೂ, ಸಭೆಯವರೊಡನೆಯೂ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನೋಡಿದನು. ತೃಪ್ತಿ ಯಾಗುವಂತಹ ಉತ್ತರ ಒಗ್ಗಿಲ್ಲ.

ಈ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಒಹುಮಾಸ ಕೊಡಲಾಗುವುದೆಂದು ರಾಜನು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಡಂಗುರ ಹೊಡೆಯಿಸಿದನು.

ಡಂಗುರದ ಸಮಾಚಾರ ಕೇಳಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳೂ, ಅನುಭವ ವರ್ತರಾದ ವೃದ್ಧರೂ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಯಾವ ಕೆಲಸ ಯಾವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಪಂಚಾಂಗ ನೋಡಿ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಕೆಲಸವು ಕಾ'ಯೋಗ ಕೂಡಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತ

ದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಶಸ್ತ್ರ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಎಂದೆ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ ರಾಜನ ಮೊದಲನೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಎರಡನೇ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಅಲೋಚನೆ ಕೇಳಬೇಕೆಂದವರು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ, ಕೆಲವರು ಮಂಡಿತರ ಅಲೋಚನೆ ಕೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದರು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಸಾಮಾಂತರ ಅಲೋಚನೆ ಮೇಲಾದುದೆಂದರು.

ಉತ್ತಮ ಧರ್ಮ ಯಾವುದೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರೆ, ಕೆಲವರು ವ್ರತಾನುಷ್ಠಾನಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಧರ್ಮವೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವಿಧವಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ರಾಜನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನಿಂದ ಒಹುಮಾಸ ವಜೆದ ಪ್ಯಾವಂತರೊಬ್ಬರೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ರಾಜನಿಗೆನೋ ಮಜ್ಜು ಎಂದ ಕೆಲವರೇ ತೋರಿತು.

ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ವಜೆದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಹರ್ಷಿ ಇದ್ದನು. ಅವನೊಬ್ಬ ವಿಚಿತ್ರ ಗುಣದ

ಹುಟ್ಟಿ, ಕತ್ತನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಕುಲಗಳನ್ನು ಮಾಡುವರು ಅಂತಾ ಅಣ್ಣನ ಹೆಸರಿಗೆ ಹನ್ನ ಸುರೇಹ ಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದರು ಬರಬೇಕೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿಸಿತು.

ಆ ಮಹರ್ಷಿ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ದಾಟಿ ಈಡಿಗೆ ಬಂದವನು, ಹೆಚ್ಚು ಮನಸಾಡುವನು ಅಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಳಿಕೆ ಎ ರಾಜನು. ರಾಜನು ಇನ್ನ ಹುಣ್ಣಿ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕತ್ತನ್ನು ಮಾಡಿ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಕತ್ತನ್ನು ಕತ್ತೆ ಹೊರಿಸಿದರು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಅವನು ಕುದುರೆಯಿಂದಿಳಿದು, ಮನಸಾಡುವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ಹಾಗೆ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಮಹರ್ಷಿಯ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.

ಅಗ ಮಹರ್ಷಿ ಪರ್ಣಶಾಲೆಯ ಮುಂದಿನ ಕಡೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಗ ಅಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ರಾಜನು ಮಾಡಿದ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು

ಪ್ರಕರಿಸಿ, ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಹನ್ನ ಪಾದಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಓಡಿ ಅಗಿಯುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗ್ಗುಲಾದನು.

ರಾಜನು ಅತನೊಂದಿಗೆ, "ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಕತ್ತನ್ನು ಹೊಂದಿ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ತಿಳಿಸಿ ಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಇವನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ? ಬಾಧೆ ಅರೋಚನೆ ಕೇಳಬೇಕು? ಆತನ ಹೆಸರು ಉತ್ತಮ ಧರ್ಮ ಮಾಡುವರು? ಇವೆ ನನ್ನ ಆ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು." ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅಗಿಯುವವನು ನಿಶ್ಚಿತ ರಾಜನ ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮುಖ ಉತ್ತರವೆನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ಮತ್ತೆ ಹನ್ನ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಕಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ನಾನು ಅಗಿಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು. ಮಹರ್ಷಿ ಗುರುತನ್ನು ರಾಜನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು.

ರಾಜನು ನಾಲ್ಕು ಓಡಿಗಳನ್ನು ಅಗಿದು ಪಾಕಿ, ಮಹರ್ಷಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹಿಂದಿನ ಪಾಕಿಯೇ ಆ ಮಹರ್ಷಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಮಹರ್ಷಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಮತ್ತೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ರಾಜನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಗುರುತನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಕೈ ಚಾಚಿದನು. ಅದರ ರಾಜನು ಕೊಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗುವ ವರೆಗೂ ರಾಜನು ಓಡಿ ಗಳನ್ನು ಅಗಿದನು. ಕೆಲಸ ಪೂರ್ಣವಾಯಿತು. ರಾಜನು ಮತ್ತೆ ಅಗಿದನು.

ರಾಜನು ಗುರುತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಟ್ಟು, "ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಸುರೇಹ ಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಇನ್ನೂ ಬೇಕು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸುರೇಹ ಉತ್ತರ ನೀಡಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ದಿದ್ದರೆ ತಂತೆಯಲ್ಲ ನನ್ನ ಕಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೋಗಿ ಬಹುದೆಂದಾದರೂ ಅಪ್ಪನೇ ಕೊಡಲಿ" ಎಂದನು.

"ಯಾರೋ ಬರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಏನು ವಿಶೇಷವೋ ನೋಡೋಣ" ಎಂದನು ಮಹರ್ಷಿ. ರಾಜನು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ವನದ ಕಡೆಯಿಂದ ಅಶ್ವಕುದುರೆ ಕತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಮಗು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕೈಯಿಂದ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ. ಹಿಡಿದ ಆ ಬೆಳಕುಗಳ ಸಂದಿ ನಿಂದ ರಕ್ತ ಒಸರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವನು ರಾಜನವರೆಗೂ ಬಂದು ಮುಲುಗುತ್ತಾ ಜ್ಞಾನ ತಪ್ಪಿಬಿದ್ದನು.

ರಾಜನೂ ಮಹರ್ಷಿಯೂ ಕೂಡಿ, ಆ ಮನುಷ್ಯನ ದುಸ್ಥಿತಿ, ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹೊಮ್ಮಿ ಯ್ದು ಮಗುವನ್ನು ಗಾಂಧೀಯಿ ರಾಜನು ಆ ಗಾಂಧೀಯಿ ಮಗುವನ್ನು ತೋರಿದು, ಮಹರ್ಷಿ ಕೊಟ್ಟ ಬಿಪಥ ಹಚ್ಚಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವೈತಿ ಬಂದಿತು. ನಾರು ಬೇಕೆಂದು ಸೈಗೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಕುಟೀರ ಮೊಳಗಿನಿಂದ ನೀರು ತಂದು ಅವನಿಗೆ ಕುಡಿಸಿದನು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಕತ್ತರಾಯಿತು. ರಾಜನೂ ಮಹರ್ಷಿಯೂ ಕೂಡಿ ಗಾಯಗೊಂಡವನನ್ನು ಕುಟೀರದೊಳಗೆ ಸೇರಿಸಿದರು. ರಾಜನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಮೋಣಕಾರಿಗಳಡೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ಸೇರಿಸಿ ಕೊಂಡು ರಾತ್ರಿ ಪೂರಾ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆಗಳು ಎಚ್ಚರಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ರಾಜನು ಎಚ್ಚೆತ್ತಾಗಿದ್ದಾಗ ತಿಳಿದು ಗಾಂಧೀಯಿ ಮನುಷ್ಯ ಎದ್ದು ಬಂದು ಕೈ ಮುಗಿದು "ಮಹಾ ರಾಜನೇ, ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ" ಎಂದನು.

"ನೀನು ಯಾರೋ ನಾನು ಅರಿಯೆನು. ಏಕೆ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

"ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಅರಿಯದಿದ್ದರೂ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದೇನೆ ನೀವು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ

ನನ್ನ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸ್ತೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಯಶ್ವ ಸ್ವಾಧೀನ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂದು ಹಗೆ ತಿರುಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಮಗುವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತೀವೋ ಇಲ್ಲ ನೀವು ಮಹರ್ಷಿಯನ್ನು ಸೋತು ಹೊರಟಿರುವೆವೆನ್ನು ತಿಳಿದು ಅಶ್ವಕುದುರೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಸ್ವಾವರದ್ದಿ ಅಡುಕೊಂಡಿದ್ದ. ನೀವು ಎದ್ದು ತೋರಿದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಗರಣ್ಯವು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಡಿ ಗುರುತಿಸಿ ಹೊಡೆದದ್ದಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಕತ್ತರಿಸಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೆ ನೀವು ನನ್ನ ಗಾಯವನ್ನು ತಕ್ಕ ಬಿಪಥವಿಂದ ವಾಪಸಾದಿಸಿರಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ರಕ್ತ ಸ್ರಾವದಿಂದ ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಿಕ್ಕೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕುಳಿತದ್ದರಿಂದ ಕಳಿಸಲಾಗಿ ಮನೆಯ ನನ್ನ ವಕ್ಕಲೂ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವು ನಿಮ್ಮ ಭಕ್ತರಾಗಿರುತ್ತೇವೆ. ಅಣ್ಣನ ಹಾಗೆ ರಾಜದೋಷಯೋಗಾರ" ಎಂದನು ಆ ಮನುಷ್ಯ.

ಇನ್ನೊಂದು ಸುಸ್ತುಗಾಲ್ಪಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸುಸ್ತುಗಾಲ್ಪಿ
ರಾಜನು ರಾಜನು ರಾಜನು ಸುಸ್ತುಗಾಲ್ಪಿ
ಪಟ್ಟನು. ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ರಾಜ ವೈದ್ಯನಿಂದ
ಕುಕ್ಕೆ ಮೂಡುವೆನಂದೂ, ಅವನ ಆಸ್ಥಾನ ಆಸ್ಥಾನ
ಯನ್ನು ಆಸ್ಥಾನ ಕೊಡುವೆನಂದೂ ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ
ಮಾತು ಕೊಟ್ಟನು.

ರಾಜನು ಕುಸ್ತುರೋಳಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ
ಮಹರ್ಷಿ ಒಳಗಲ್ಪಿ ಈತನು ಹಾಕಿ ಸುಸ್ತುಗಾಲ್ಪಿ
ಕುಸ್ತುರೋಳಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ
ಮಹರ್ಷಿ ಒಳಗಲ್ಪಿ ಈತನು ಹಾಕಿ ಸುಸ್ತುಗಾಲ್ಪಿ

ಮಹರ್ಷಿ ಮುಗುಳುಗಾಲ್ಪಿ ಹೊರಗೆ "ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ
ಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳು ಕೃತಿಯ ಮೂಲಕ ಆಗಲೇ
ಪಡೆಯುವವು" ಅಥವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ವಿಷಯ
ನಾನು ತುಂಬಾ ದೂರದಿಂದ ನೋಡಿ ಕೂಡಲೇ
ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆ. ಆಗಲೇ ನಾನು
ಉತ್ತರ ಪಡೆದು ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಆ ಮನುಷ್ಯ
ನಿಂದ ನನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾವ
ಕುಸ್ತುರೋಳಿನಿಂದ ಮೂಡುವೆನಂದೂ ಕೂಡಲೇ
ಅದೇ ಪ್ರಧಾನ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಆತ್ಮ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ
ಇನ್ನೂ ಅದೇ ಪ್ರಧಾನ ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಆತ್ಮ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ

ತರುವಾಯ ಆ ಗಾಯನ ಒಂದು ಬಂದು
ಬಿಡುಗಡೆ ಆತ್ಮಪ್ರೇರಣೆ ನನ್ನನ್ನು ಆತ್ಮನ ಸೇವೆಗೆ
ಹಚ್ಚಿತು. ಅದೇ ನನ್ನ ಪ್ರಧಾನ ಧರ್ಮವಾಯಿತು
ನನ್ನ ಮೂಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ನನ್ನ ಆತ್ಮ ಪ್ರೇರಣೆಯೇ
ಉತ್ತರವೆಂದು ಆ ಮೂಲಕ ನಡೆದ ಕೃತಿಗಳಿಂದ
ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ರಾಜನು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡ. ಆತ್ಮನ
ಯಾವಾಗಲೂ ಒಳ್ಳೆಯವನೇ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆ
ಕ್ಷಮೆಯೇ ನಿರ್ಧಾರವಾಗುವವಾಗಲಿ ಒಳ್ಳೆಯವನೇ
ಆಗುತ್ತದೆ. ಆ ಕ್ಷಮೆಯೇ ಅವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ರಕ್ತಿಯೂ
ಅಭಿಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮನಾದ ಆ ಕ್ಷಮೆಯು
ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಎದುರಿಸುವುದಾದ ಹೊರಗೆ
ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಪ್ರವಯಸ್ಸು
ಸಾಧಕ ಬಾಧಕ ಭ್ರಮೆಗಳಿಂದ ನಾನಾ ವಿಷಯ
ಗಳಿಂದ ತುಂಬಿ ಬಿಡುಗಡೆ. ಇದೆ. ಆತ್ಮಪ್ರೇರಣೆ
ಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಹಾಕುವ ಶಕ್ತಿ ಅನ್ಯಗಳಿಗಿವೆ.
ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹಿತ ಮಾಡುವುದೇ ಪರಮಧರ್ಮ.
ಅದಕ್ಕಾಗಲೇ ಮನವಿವರಣೆ ಎತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದನ್ನು
ಮರೆಯದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು" ಎಂದನು.

ಅಷ್ಟು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ
ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮಾಯವಾಗಿ ಕೃತ್ತಿ
ಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಮಹರ್ಷಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

உயிர் உயிர் உயிர் உயிர்

ವೈದ್ಯಕೀಕರಣ ಅಪರಾಧವೆಂಬ ಎಂಬ ಕುಸುಮ ಪಾಂಡಿ ನಾಯಕನಾದರೂ, ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಪರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಿರುವ ಕುಸುಮದಾರರಲ್ಲಿ ಒಂದುಕೊಂದು ಆದ ಒಂದಿತ್ತು ಕುಸುಮದಾರರ ಕುಸುಮದಾರರ, ಈಗಲೇ ಒಂದುಕೊಂದು.

ಕರ್ತೃತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ದಿವ್ಯಮೂರ್ತಿಯ ನೆಲೆಬಿಡುವಿಗೆ ಸಾಧಾರಣಜನಾಂಗವು "ಈಗ ಅರ್ಧಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗಿದೆ, 1500-17 ಹೊಗೆ ಮೇಲೂ ಕವಿದ ಹೊನ್ನು, ಅದರೂ ಉಮಾಯಲ್ಲ, ವೇದೆಯನ್ನು, ಗಾಂ ಎಲ್ಲಿದೆ" ಎಂದು ಹೊರೆಯುತ್ತಿರುವುದು.

“ರೋಹಿಣಿವು, ಗ್ರಹವಿಜ್ಞಾನಶಿಲ್ಪಿಗಳಿಂದ ಆ ಮಾತು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟು, ನಾವು ಪರಮ ಕೋಗ ಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದನು ಜವಿರನುಡಾಲರ ನೌಕರ.

నామాయశాస్త్రముగాను లేక బోధోపద్యములుగాను వ్రాసిన గాథలనున్న స్త్రీల మేరమున
 వ్రాసినట్టి గాథలను బోధ, ఉపదేశములు, అవశ్యములైన కృత్యములను నమోదింప
 వలెననియును లేకను బోధించుటయు అవసరమైనందున చేయవలయును.

ಈಗ ನೋಡಿದಾಗ ಕವಿಯನುದಾರರ ಹೆದರಿ ಹಾಗೆಗೂ ಅವಾಯ ಬಂದರಲ್ಲ. ಅಕ್ಕ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪರಾಗಿರಬೇಕು ಇಲ್ಲವು. ವಾರಾಣಸಿಗಾಚಾರ್ಯನು ಕವಿಯನುದಾರರೊಂದಿಗೆ "ಕೂಡಲೇ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕರೆಯುವ" ಎಂದನು.

ಒಂದು ಅವಮಾನದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ನಾರಾಯಣಾಚಾರ್ಯನು ಹಾಗೆ ಬೆಳಲಾರವನುಕೊಂಡು
ಜಮೀನುಗಾರನು, ಗಾಡಿ, ಮನೆ, ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲಿನ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಕರೆದೊಪ್ಪಿದನು.

ನಾರಾಯಣಾಚಾರ್ಯನು ಕಮಿನುರಾದರಿಗೆ ಒಂದು ಮುದ್ದಿನ ಪುಟ್ಟಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಕಾಗಲಣ್ಣಿಡ್ಡ ಒಂದು ಪಕ್ಕಲಿ ಎರಿ ಕೊಡತನು. ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಪಾಯ ಕ್ಷಿತಿ ಇರುವಾಗ ಪುಟ್ಟನು ಬರೆ ಹೋದನು ಹೋಗುವುದೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಕಮಿನುರಾದರು ನಾರಾಯಣಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಮೊದಲಿ, "ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಏನೂ ಆಗಿದೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“జాగ్రదాచరణం గార్హరే నానేతి కుంఠయ క్షయోదయ ? ఈ పదు రాత్రియర్ధి కుంఠం గార్హరే ఒరలు ఎక్కువై క్రమం మార్చినందు నిమిత్తం తిరియలు నిమ్మ ఎండు ఏకరద్యేర్థం తిరిగిదను” అందును ముదాయకాటాయ”

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸೃಷ್ಟಿ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦ ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೩ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

Mr. Natarajan

A. Syed

- ★ ಮೇಕನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಒಂದು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು
- ★ ಜೂನ್ಯ ರೀತಿ ರೂಳಿಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಆಮೆಗೆ ಒಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಚಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಇತ್ಯುಕ್ತವೆಂದು ನಾವು ನೆರ್ಹರಿಸುವ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಒತ್ತಮಾಸ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್ ಒರೆವುಮೇಕು. ಆದರೆ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಒರೆವು ಬಾರದು. ವಿಳಾಸ ಬಂದವನು ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸೃಷ್ಟಿ. ಮೊದಲನು-೬೦೦೦೨೬

ಮೇ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ ಬಳಸುವವನ ಬಾಯಿಗೆ ತಪ್ಪಿ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತದೆ!
ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ ನಿನಗೆ ಅದರ ಅರ್ಥವೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ

ಇಳುಹಿಸಿದವರು ಪಿ. ಶ್ಯಾಮಲಾ, ಕ್ಷುಗೋಲ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ

ಒತ್ತಮಾಸ ರೂ. ೫೦/- ಈ ತಿಂಗಳ ಅಭಿಮಾನಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

೨

[ಅವಂತಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಸಮೂಹದವರನ್ನು ನೆಕ್ಕುವನಾಗಿ ಪಿಂಗಲನು ಬರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೂಡ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಮೆಳವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮಂಡಗೊಳುವನು ಬಂದು, ಶನ್ನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದರೆ ನದಿಗೆ ಪ್ರಾಣವಾಗುವುದು, ಹೀಗಾಗಿ ಪಿಂಗಲನು, ಅವನ ಸೇವಕರೊಂದಿಗೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮಂಡಗೊಳವನ್ನು ಕಾಣಿಸಿ ಮಂಡಗೊಳವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು]

ಪಿಂಗಲನಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಮೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಅಶ್ವಾರೂಢನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಸಾಮಾನ್ಯನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಂಗಡಿಯ ಮಂಡಗೊಳವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂಗಡಿಯವನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿದ್ದವನಂತೆ ಅಂಗಡಿಯವನಿಗೆ ಹೋದ, "ಏನೋಯ್ತೆ! ಪಿಂಗಲನು, ಈ ದಿನ ಅವನನ್ನು ಕಿರುಗಿದ್ದ ಹಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಮೀಸಲುಗಳು ಬಂದೇಸಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿರಬೇಕು! ನಿಜತಾನೆ?" ಎಂದು.

ಮೈ ತಿಳಿಯದಷ್ಟು ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿರುವ ಪಿಂಗಲನಿಗೆ, ತಾನು ಮೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದನೆಂಬ ಪ್ರಾರಸ್ಯವನ್ನು ಅಂಗಡಿಯ ಯಜಮಾನನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬಿಡಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು ಮಿಶ್ರವು ಹೇಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು, "ನಿಜವೇ ನಿಮ್ಮ ಉತ್ಸಾಹವು, ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಈ ದಿನ ಬರೆಯುತ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಲು ಬಿದ್ದುತ್ತು. ಈ ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಯಾವ ದುರದೃಷ್ಟ ದೇವತೆಯೋ ಶನ್ನನ್ನೂ ಅವುಗಳನ್ನೂ

"ಅಂತರಂಗವು"

ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಹಾಗೆತ್ತು. ಈಗ ಬಿಟ್ಟು ಯೋಗದ ಬೆಳು." ಎಂದನು ವಿಚಾರದ ಮುಖಭಾವದಿಂದ.

ಅನೇಕ ಪಿಂಗಲನು ಅಮವರಗೂ ಅಂಗಡಿ ಯವನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಲೆಕ್ಕ ಕೇಳಿ ನೋಡಿ ಕೊಟ್ಟು, ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಯಾವುದೋ ಹಾದನ್ನು ಗುರು ಗುತ್ತಾ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದನು.

ಅವನು ಮನೆ ತಲುಪುವಾಗ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಕೋಣೆಯ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು ಕೂಕಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವನು ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾಯಿ ಅವನ ಇದಿಗೆ ಒಂದಳು. ಒಂದಳು ತಾನು ಅಂಗಡಿ ಯವನಿಗೆ ತಾವು ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಾಯಿಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು, "ಈ ದಿನ ಅದ್ಭವ ಕೂಡಿ ಬಂತಮ್ಮ, ಬೇಗ ಅಡಿಗೆಗಿಡಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿ ಬಿಡು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಏನೂ ಕಡಿಮೆಮಾಡ ಬೇಡಮ್ಮ. ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಮಾಡು." ಎಂದನು.

ಅವನ ತಾಯಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ದಳು. ಪಿಂಗಲನೂ ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷದತ್ತರೂ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಉಂಡ ಮಾಡಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಅಣ್ಣಂದಿರು ಹಾಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ ಪಿಂಗಲನು ಜೇಬಿನಿಂದ ಮೊಪರಿಗಲ ಚೀಲವನ್ನು ತೆಗೆದು ಪೂಜಾಪಾಠ ತಾನಿಗೆ ತೊಂದಿಸಿದನು.

ಅಮ್ಮೊಂದು ಹಣವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೇ ನೋಡಿದ ತಾಯಿ ಅಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, "ಇಷ್ಟು ಹಣ ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದೆಯೋ ಮಗಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಪಿಂಗಲನು ತಾಯಿಯ ಮುಂದೆ ಮುಚ್ಚು "ಮರೆ ಎನೂ ಮಾಡದೆ ಆ ಪಣವು ಕೈಗೆ ಬಂದ ನೆಮ್ಮ" ಎಂದವಾಗಿ ಬೇರಾದನು.

ತಾಯಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ, "ಒಂಟಿ, ಒಂಟಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ತಿಳಿದರೆ ಗಂಡಾಂತರ ಬರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ಆ ಶುಕನರೋಪದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಬೇ ಬೇಡ" ಎಂದಳು ಹೆದರುತ್ತ.

ತಾಯಿಯ ಭಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಪಿಂಗಲನು ನಗುತ್ತ, "ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಹೇಗೆ ಅಗುತ್ತದೆಮ್ಮಾ? ಪಾನಾಗಿ ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ?" ಅಡಿಗೆ ಒಂದವನು ಬೇಕಾದರೆ ಒಂದವನು ಮಾಡಿ ಕೈಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸತ್ತು ಅವನ ಹಗಲಲ್ಲಿ ಹಣಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಾಯಬೇಕೆಂದು ಬರೆದಿದೆ. ಅದರೂ ಈ ಸಂಗತಿ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದೆ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡರಾಯಿತು. ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದನು.

"ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತು ತಾನೇ? ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯವರು. ಕರ್ಮ ಸುತ್ತು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀಳಬೇಕು. ಈಗ ನಡೆವುದು ಅವರ

ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಬಾರದು. ನಿನ್ನ ಮೇಲಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಿಚ್ಚಿ
ನಿಂದ ಇವರೊಂದರೂ ಕೇಡುಮಾಡಲೂ ಬಹುದು.
ದಾಗ್ಗೆಕೆ ಮಗಾ " ಎಂದಳು ತಾಯಿ.

ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಕರುಮಾಯ ಪಿಂಗಳಿಗೆ ಆ
ರಾತ್ರಿ ಪಾಡುಗಾಗಿ ನಿಶ್ಚೆ ಬಂದಿತು. ಮರು ದಿನ
ಬೆಳಗಿನದ ಕೂಡಲೇ ಪಿಂಗಳನ್ನು, ಮಿಾನು ಹಿಡಿಯುವ
ಬಲೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತುಳಸರೋವರದ ಕಡೆಗೆ
ಹೋದನು. ಕಡು ಮೆಧ್ಯಾತ್ಮದ ವರೆಗೆ ಬಲೆ
ಬೀಸಿ ಬೀಸಿ ನೋಡಿದರೂ ಒಂದು ಮಿಾನು ಕೂಡಾ
ಅವನಿಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನಿರುತ್ಸಾಹದಿಂದ ಇನ್ನು
ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣವೇ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರು
ವಾಗ, ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬೇಗವಾಗಿ ಈ ಕಡೆ-
ಬರುವ ಕುದುರೆಯ ರಾಯಶನೊಪ್ಪಿಸು ಕಂಡು
ಬಂದನು.

ಪಿಂಗಳನ್ನು ಅದುರಿಬಿದ್ದು ನೋಡಿದನು.
ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆರಿಕ್ಕೊಂದು ಒರುವ ಆ
ಮಮುಷ್ಯನು ನಿನ್ನೆ ಬಂದ ಪುಂಡನನ ಹಾಗೆಯೇ
ರಾಣುತ್ತಾನೆ, ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದವನು
ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಿ ಬರುವುದಲ್ಲವಷ್ಟೆ?

ಸಂತಯಿಸುತ್ತಾ ನೋಡುವ ಪಿಂಗಳನಿಗೆ, ಅವನು
ಸಮಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಒಬ್ಬರೇ ಒಬ್ಬ ಬೆರೆಯಾಗಿ
ಕಂಡಿತು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಸಮೀಪ ಬಂದ ರಾಹುತನು
ನಗುತ್ತಾ ಕುದುರೆಯಿಂದ ಇಳಿದು " ಪಿಂಗಳಾ,
ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೊಂದು ಸಹಾಯವಾಗಬೇಕು "
ಎಂದನು ಪರಿಚಯದವನ ಹಾಗೆ.

ಪಿಂಗಳನು ಹೆದರುತ್ತಾ ಅವನನ್ನು 'ಮಿತಿಮಿತಿ
ಕೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ ಬಂದವನು ಪುಂಡನನ
ಮೋಕೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ನಿಜವೇ? ಅಂತೆ ಮುಟ್ಟು
ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಕ್ಕವನಂತೆ
ಈ ಮಿತಿಮಿತಿ ಕುದುರೆಯೂ ಬೆರೆಯೇ, ಅವರಿಂದ
ಈಗ ಬಂದವನು ಪಿಶಾಚಿಯಲ್ಲವೆಂದು ದೃಢ

ವಾಯಿತು, ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂದಿತು. ಇವನಿಗೂ
ತನ್ನ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿರುವುದೊಂದು ಅಶ್ಚರ್ಯ!

" ನಾನಂತೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈವರೆಗೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.
ನನ್ನ ಹೆಸರು ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತು?
ನನ್ನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಆಗ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವೇನದು? "
ಎಂದು ಪಿಂಗಳನು ಕೇಳಿದನು.

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ದೊಡ್ಡದನಿ
ಯಿಂದ ನಗಾಡಿ, " ಪಿಂಗಳಾ, ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ನನಗೆ
ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತೆಂದು ಕೇಳುವಿಯಾ? ನನಗೆ
ನಿನ್ನಿಂದಾಗ ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಕೂಡಾ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯ
ದ್ದೇನು ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅದರೂವ. ನಿನ್ನೆ
ನಿನ್ನ ಸಹಾಯ ಕೇಳಿದ ಮಂಡನನು ನನ್ನ ಸರೋ
ವರವೇ. ನನಗೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಅಂತಹ ಸಹಾಯವೇ
ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ " ಎಂದನು

" ಓಹೋ! ನಿನ್ನ ನನ್ನ ಮೈ ಮುತಾದಿವ
ಮಂಡನನುನಿವನು ನಿಮ್ಮ ಸೋದರ? " ಅವನು

ಈಗ ಎಲ್ಲಿವಾನೆಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಪಿಂಗಳ.

ಅನುರೂಪನು ಹೊಟ್ಟೆ ಹುಣ್ಣಾಗುವ ಹಾಗೆ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು, ಸರೋವರದ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈ ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಒಹುತಃ ಮಂಡನನು ಅಲ್ಲಿ ಕೊಳೆತುಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ಯಾವ ಜಲ ಚರಗಳ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿರಲೂ ಬಹುದು. ಈ ಸಂಗತಿ ನನಗಿಂತ ಮೊದಲು ನಿನಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆ ಹೌದಾ?" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಇಲ್ಲಿ ವಡೆದುದೆಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆಂದಾಯಿತು" ಎಂದನು ಪಿಂಗಳನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ.

"ಹೌದು. ಎಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ಕೂಡಾ ಅಂತಹ ಸಹಾಯವೇ ಆಗ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದುನಿಮಿಷವೇ?" ಎಂದನು ಅನುರೂಪ ನಗುತ್ತ, "ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ

ಈಗಾರಿ ಇನ್ನೂರು ಮೊಹರುಗಳು ಸಿಗಬೇಕು

ದಿದ್ದರೆ ನನ್ನಿಂದಾಗದು" ಎಂದನು ಪಿಂಗಳ.

ಅನುರೂಪನು ಮತ್ತೆ ಮಗುತ್ತ, "ನೀನು ಬೆನ್ನರಿಸಿ, "ಹೌದು. ನೀನು ಇನ್ನೂರು ಮೊಹರು ಕೇಳಬಹುದೆಂದು ಮೊದಲೇ ನನಗೆ ಅನುಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಅದರಂತೆಯೇ ಕಾಣಬಂದ ವಿಶ್ವನ ಹತ್ತಿರ ವಿವಾಹವು ಮಾಡಿಟ್ಟಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಸರೋವರದಿಂದ ಬದುಕಿ ಹೊರಬೀಳಲಾರೆನೆಂದು ನಿನಗೇಕೆ ನಂಬುಗೆ ಬರಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹಾಗೆ ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆಂದು ನಿಮಗೇಕೆ ಸಂದೇಹ ಬರಬೇಕು? ಬೇಡ. ನೀವು ನನ್ನೊಡನೆ ಏನೋ ಪಾಪ ವಿಪಾಕ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡಿ" ಎಂದನು ಪಿಂಗಳ.

"ಹೋಗಲಿ ಬದು" ಎಂದು ಅನುರೂಪನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತನು. ಪಿಂಗಳನು ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಕಟ್ಟಿ, ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು, ಸರೋವರದ ತೀರದಿಂದ ನೀರಿನೊಳಗೆ ಬೀಸಿ ಬಿಡಿದನು. ಅನುರೂಪನು ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ದೀಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, "ಪಿಂಗಳಾ, ನೋಡುತ್ತಾ ಇರು. ನನ್ನ ತಲೆ ಮೊದಲು ನೀರಿನ ಮೇಲೆ ತೇರಿದರೆ ಕೂಡಲೇ ಬಲಿಬೀಸಿ ನನ್ನನ್ನು ತೀರಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಬಿಡ." ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಪಿಂಗಳನು ಬಲಿಯನ್ನು ತಯಾರಾಗಿ ಹಿಡಿದು ತೀರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತೆರಳಲು ಎದ್ದುವು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನಿಂದ ಬಿಕ್ಕ ಬಿಕ್ಕ ಗುಳ್ಳೆಗಳಿದ್ದು ತ. ಆಮೇಲೆ ಅನುರೂಪನ ಕಾಲಗಳು ನೀರ ಮೇಲೆ ತೇಲಿದುವು.

"ಸತ್ತನು ಪಾಪ!" ಎಂದು ಕೊಂಡು ಪಿಂಗಳನು ಅನುರೂಪನ ಕುಡುರೆಯ ಮೇರೇರಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡದೆಯೇ ವಟ್ಟೂಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಕಾಂಚನ ಮಿತ್ರನು ಅವನನ್ನು ಅಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ "ಬಂದೆಯಾ ? ದುರಾಶೆಯೇ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮೂಲ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ, ಕೂಗಿ ಹೇಳಿ, ಇನ್ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಎಸೆದು ಪಿಂಗಳಿನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

"ದುರಾಶೆಯಾರದು ? ನನ್ನದೆ ? ಈ ಎರಡು ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳಾಗಿ ನಾನೆಷ್ಟು ಶ್ರಮ ವಟ್ಟಿದ್ದೇನೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೆ ? ಇದೇನು ಸಾಮಾನ್ಯದ ಕೆಲಸವೆ ?" ಎಂದು ಕಾಂಚನ ಮಿತ್ರನನ್ನು ನೋಡಿ ಪಿಂಗಳನು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಕಾಂಚನ ಮಿತ್ರನು ಬೇಸರಗೊಂಡವನಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, "ದುರಾಶೆ ನಿನ್ನದಲ್ಲ; ಸತ್ತು ಹೋದವರದು. ನೀನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಏನೆಂದು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ಬರುವ ಗಂಜಾಂತರವೇನೆಂದು ಕೂಡಾ ಊಹಿಸಬಹುದು. ಅದು ಹೋಗಲಿ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ದುರಾಶೆ ತಲೆಯೆತ್ತುತ್ತಿದೆಯೆಂದೇ ಹೇಳಿದರೂ ತಪ್ಪೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವೆ ? ನಿನ್ನ ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳಾದರೆ ಈ ದಿನ ಇನ್ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳು!" ಎಂದನು.

"ನಾಳೆ ಮುನ್ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳು, ನೆನಪಿಡಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲಾರೆ. ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಆಶೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಡೆದೀತೆ ? ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವುದೂ ಆಶೆಯಿಲ್ಲವೇ ?" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಪಿಂಗಳನು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಂಗಳನು ತಾಯಿಗೆ ತಾನು ತಂದ ಇನ್ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ತಾಯಿ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ನಡುಗಿ ಹೋದಳು.

ಘಟ್ಟನೆ ಆವಳೆ ಮಾತಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಮಗನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೈಲ್ಯ

ಹೊತ್ತು ರೆವೈ ಬಡಿಯದೆ ನೋಡಿದಳು. ಆಮೇಲೆ ಅವಳ ನಾಲಗೆ ಕದಲಿತು.

"ಅಬ್ಬಾ ! ಇನ್ನಾದರೂ ನೀನು ಆ ಸರೋವರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಬಿಡು. ನನಗೇನೋ ದೊಡ್ಡ ಭಯವಾಗಿದೆಂದುಪ್ಪಾ !" ಎಂದಳು.

"ಭಯವೇನೂ ಇಲ್ಲವ್ವು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು ಕಳ್ಳತನ ಏನೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ ? ಮತ್ತೇನಿದೆ ಹೆದರಲಿಕ್ಕೆ ? ಈ ಸಂಗತಿ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಜಾಗರೂಕಳಾಗಿರು. ನೀನು ಹೆದರದೆ ಧೈರ್ಯ ದಿಂದಿದ್ದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗದು. ಹೆದರಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರೇ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸಂದೇಹ ಬರೋದು." ಎಂದನು ಪಿಂಗಾ.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಪಿಂಗಳನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳೆದಿರಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಮಿಾನಿನ ಖಚುರುನ್ನು ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಶುಕಸರೋವರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ನೀರಿಗೆ ಬಲೆಬೀಸುವ ಕೆಲಸ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಅಕ್ಷಮ್ಯ ದೂರ
ಮೈದಾನದ ಕಡೆಗೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಸುಯಾಗಿ ಹೊತ್ತು ನತ್ತಿಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ
ಮೈದಾನದ ಕಡೆಯಿಂದ ಧೂಳಿಬಿಡುತ್ತ ಒಬ್ಬ
ಕುದುರೆ ಸವಾರನು ಬರುವುದು ಪಿಂಗಲನ ಕಣ್ಣಿಗೆ
ಬಿತ್ತು. ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ
ಬಂದು, "ಪಿಂಗಲಾ! ನನ್ನ ಹೆಸರು ಪದ್ಮಪಾದ.
ನಾನೊಂದು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ನೀನು!
ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವೆಯಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

"ಓ! ಸಹಾಯಕ್ಕೆನು, ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ
ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅತ್ಯಹತ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ
ಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದೇ
ನನ್ನ ಕೆಲಸ. ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಮುನ್ನೂರು ಮೊಹರಿ
ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಗೆ ಇನ್ನು
ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಪಿಂಗಲ.

"ಅದಕ್ಕೇನು? ನಾನು ಸತ್ತುಹೋದರೆ
ಮುನ್ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಕಾಂಚನ ಮಿಶ್ರರು

ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಪದ್ಮಪಾದನು ನಗಾಡಿ
ಕುದುರೆಯ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಸೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಗ್ಗವನ್ನು
ತೆಗೆದು ಪಿಂಗಲನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಪಿಂಗಲನು ಹಗ್ಗ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪದ್ಮಪಾದನ
ಕೈಗಳನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೆ ತಿರುವಿ ಬೋಡಿಸಿ ಕಟ್ಟಿ,
ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೆಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸರಸ್ವಿನ
ತೀರಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು, ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಬೀಸಿ ಹಾಕಿದ
ಕೂಡಲೇ "ಮುಗಿಯಿತು ಇವನ ಕೆಲಸ! ಇನ್ನು
ತಲೆ ಎತ್ತುವುದಿಲ್ಲ ಬಂತು?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಓದಿರುಗಿ
ಕುದುರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

ಪಿಂಗಲನು ಸರೋವರದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವ
ಗೊಡವೆಗೇ ಹೋಗದೆ, ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ
ಹೊರಡಲು ನೋಡುವಾಗ, ಸರೋವರದಿಂದ
ಪದ್ಮಪಾದನ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸಿತು. "ಪಿಂಗಲಾ!
ನನ್ನನ್ನು ಬೇಗ ಬರೆ ಬೀಸಿ. ತೀರಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೋ
ನಿನಗೆ ಪುಣ್ಯ ಬರುತ್ತೆ. ಬೇಗ ಬಾ!" ಎಂದು
ಅವನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ತೊಡಗಿದನು.

ಪಿಂಗಲನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಧುಮುಕಿ, ದಾವುಗಾಲೋಟದಿಂದ ಬಂದು ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಬರೆ ಬೀಸಿ ಎಳೆದನು. ಪದ್ಮಪಾದನು ತೇಕುತ್ತ, ಅಯಾಸಪಡುತ್ತ, ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿದ್ದನು. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೊಸಳೆ ಮರಿಗಳಿದ್ದವು.

ಪಿಂಗಲನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಮೊಸಳೆಯ ಮರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಏನೋ ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿರಲು, ಪದ್ಮಪಾದನು ಕುದುರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅದರ ಮೇಲಿೞ್ದ ಚೀಲದೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಗಾಡಿನ ಜಾಡಿಯನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆದು, ಮೊಸಳೆಯ ಮರಿಗಳನ್ನು ಅವರೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಮುಚ್ಚಿದನು.

ಪಿಂಗಲನು ಪದ್ಮಪಾದನನ್ನೂ, ಮೊಸಳೆ ಮರಿಗಳನ್ನೂ ಅನುಮಾನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ಪದ್ಮಪಾದರೇ ! ನೀವು ಬಹಳ ಅದೃಷ್ಟವಂತರೇ ಸರಿ. ಬದುಕಿ ಹೊರಬಿದ್ದಿದ್ದೀರಿ, ಅದು ಸರಿ. ಈಗ ನನಗೆ ಮುನ್ನೂರು ಮೊಹರಿ ಸಿಗಬೇಕಷ್ಟೆ ? ಅವಕ್ಕೇನು ಹೇಳುವಿರಿ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಪದ್ಮಪಾದನು ಆಶ್ಚರ್ಯತೆಯಿಂದ ಪಿಂಗಲನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿ, "ಪಿಂಗಲಾ, ನೀನು ಆ ಮುನ್ನೂರು ಮೊಹರಿಗಳೇನು ಬಿಡು. ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿ ಮೊಹರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಧನವಂತನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಭಲ್ಲೂಕ ಪರ್ವತಗಳ ವರೆಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದ್ದುತ್ದೆ" ಎಂದನು.

"ಭಲ್ಲೂಕ ಪರ್ವತಗಳ ವರೆಗೋ ? ಆಯ್ಯೋ ! ಆ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದರೇನೆ ನನಗೆ ಭಯ. ನನ್ನ ಅಮ್ಮ ಆ ಪರ್ವತಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬಹಳ ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ, ಆ ಬೆಟ್ಟಗಳು ಪಿಶಾಚಿಗಳಿಗೆ ನಿಲಯವೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು ಪಿಂಗಲ.

"ಪಿಶಾಚಿಗಳೂ ದೆವ್ವಗಳೂ ಭೂತಗಳೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಏನು ಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಮೂವರೆಯರೇ ಮೂವರೇ ದೊಡ್ಡ ಮಾಂತ್ರಿಕರಿೞ್ದಾರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಸ್ವತಃ ನೀನೇ ಈ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಬರಿಸಿಟ್ಟಿರುವೆ ಈಗ

ಉಳಿದವನು ನಾನೊಬ್ಬನೇ. ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಬೇಕು" ಎಂದನು ಪದ್ಮಪಾದ.

"ಅದೇನೋ ನನಗೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಒಂಗಳ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳು" ಎಂದು ಪದ್ಮಪಾದನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ತೊಡಗಿದನು:

"ನಾವು ಮೂರು ಜನರು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಬೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರವೇತ್ತರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅನೇಕರಿಗೆ ಒಳಿತು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಕಿರುಕು ಕೊಡಾ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನಾವು ಮೂವರಿಗೂ ಚಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪಕ್ಷಪಾತ ತೋರಿಸದೆ ಮಂತ್ರವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಗೊಳಿಸಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ವೃದ್ಧಾಪ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಾಗಲೇ ತೀರಿ ಹೋದರು. ಸಾಯುವ ಮೊದಲು ಇರುವ ಅಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಮೂವರಿಗೂ ಸರಿಸಮ ವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟಿರು. ಆದರೆ ಅವರು ತಮಗೆ ತಿಳಿದ ಮಂತ್ರವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬರೆದಿಟ್ಟ ವೃಕ್ಷಕ ವನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಮಗಾರಿಗೂ ಕೊಡದೆ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯೋ ಅವರಿಗೆ ಅದು

ಸಿಗುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸತ್ತುಹೋದರು. ಅವರು ಸತ್ತ ಮರುಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ನಾವು ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರೊಳಗೆ ಮೇಲಾಟದ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಶುರು ವಾಯಿತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಆ ಮಂತ್ರ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಹುಟ್ಟಿಕೂ. ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿ ಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಲು ತಯಾರಾದೆವು.

ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನಾಶ ಪಡಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಮಂತ್ರ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಿದ ಗುರುಗಳು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ಅವರು ನಮ್ಮ ಜಗಳಾಟ ನೋಡಿ, ಬಹಳ ಖೇದಗೊಂಡರು. ಮೂವರನ್ನೂ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳರಿಸಿ, 'ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಆ ವೃಕ್ಷಕವನ್ನು ಕುರಿತು ನಿಮಗೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ಅದರಿಂದಲೇ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿಮಂತರಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಆ ವೃಕ್ಷಕ ಲಭಿಸುತ್ತದೆಂದು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ? ಅದರಿಂದ ಆ ವೃಕ್ಷಕದಲ್ಲಿರುವ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಆಧೀನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ. ಮೊದಲು ನೀವು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದುದು ಬಹಳವಿದೆ' ಎಂದರು. ಅದೇ ನೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದೆವು. ಅವರು ಆ ವಿವರ ಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆಂದರು : —(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

